Publicat în Jurnalul Oficial L nr. 322 din 16-12-2022

DIRECTIVA (UE) 2022/2464 A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 14 decembrie 2022

de modificare a Regulamentului (UE) nr. 537/2014, a Directivei 2004/109/CE, a Directivei 2006/43/CE și a Directivei 2013/34/UE în ceea ce privește raportarea privind durabilitatea de către întreprinderi

(Text cu relevanță pentru SEE)

Intrare în vigoare: 05/01/2023 (a se vedea art. 7)

Punere în aplicare parțială: 01/01/2024 (a se vedea art. 7)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolele 50 și 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ([1]),

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([2]),

întrucât:

(1) În Comunicarea sa din 11 decembrie 2019 intitulată Pactul verde european (denumit în continuare „Pactul verde”), Comisia Europeană și-a luat angajamentul de a revizui dispozițiile privind raportarea de informații nefinanciare din Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([3]). Pactul verde reprezintă noua strategie de creștere a Uniunii. Scopul său este transformarea Uniunii într-o economie modernă, eficientă din punctul de vedere al utilizării resurselor și competitivă, fără emisii nete de gaze cu efect de seră (GES) până în 2050. Pactul urmărește, de asemenea, să protejeze, să conserve și să consolideze capitalul natural al Uniunii, precum și să protejeze sănătatea și bunăstarea cetățenilor Uniunii împotriva riscurilor legate de mediu și a impactului aferent. Pactul verde își propune să decupleze creșterea economică de utilizarea resurselor și să asigure faptul că toate regiunile și toți cetățenii Uniunii participă la o tranziție justă din punct de vedere social către un sistem economic durabil, astfel încât nicio persoană și niciun loc să nu fie lăsate în urmă. Pactul va contribui la obiectivul de a construi o economie în serviciul cetățenilor, consolidând economia socială de piață a Uniunii și contribuind la asigurarea faptului că aceasta este pregătită pentru viitor și că oferă stabilitate, locuri de muncă, creștere economică și investiții durabile.

Aceste obiective sunt deosebit de importante având în vedere consecințele socioeconomice negative ale pandemiei de COVID-19 și necesitatea unei redresări durabile, favorabile incluziunii și echitabile. Regulamentul (UE) 2021/1119 al Parlamentului European și al Consiliului ([4]) face obiectivul neutralității climatice până în 2050 obligatoriu în Uniune. În plus, în Comunicarea sa din 20 mai 2020 intitulată „Strategia UE privind biodiversitatea pentru 2030: Readucerea naturii în viețile noastre”, Comisia se angajează să garanteze că până în 2050 toate ecosistemele lumii sunt refăcute, reziliente și protejate în mod adecvat. Strategia respectivă urmărește să plaseze biodiversitatea Europei pe calea redresării până în 2030.

(2) În Comunicarea sa din 8 martie 2018 intitulată „Plan de acțiune: finanțarea creșterii durabile” (denumit în continuare „Planul de acțiune privind finanțarea creșterii durabile”), Comisia a stabilit măsuri pentru atingerea următoarelor obiective: reorientarea fluxurilor de capital către investiții durabile pentru a realiza o creștere durabilă și favorabilă incluziunii, gestionarea riscurilor financiare care decurg din schimbările climatice, epuizarea resurselor, degradarea mediului și aspectele sociale, precum și promovarea transparenței și a unei viziuni pe termen lung a activității financiare și economice. Prezentarea de către anumite categorii de întreprinderi a unor informații relevante, comparabile și fiabile privind durabilitatea este o condiție prealabilă pentru îndeplinirea obiectivelor respective. Parlamentul European și Consiliul au adoptat o serie de acte legislative ca parte a punerii în aplicare a Planului de acțiune privind finanțarea creșterii durabile. Regulamentul (UE) 2019/2088 al Parlamentului European și al Consiliului ([5]) reglementează modul în care participanții la piața financiară și consultanții financiari trebuie să le prezinte investitorilor finali și proprietarilor de active informații privind durabilitatea.

Regulamentul (UE) 2020/852 al Parlamentului European și al Consiliului ([6]) creează un sistem de clasificare a activităților economice durabile din punctul de vedere al mediului cu scopul de a spori investițiile durabile și de a combate dezinformarea ecologică în legătură cu produsele financiare care pretind în mod nejustificat că sunt durabile. Regulamentul (UE) 2019/2089 al Parlamentului European și al Consiliului ([7]), completat de Regulamentele delegate (UE) 2020/1816 ([8]), (UE) 2020/1817 ([9]) și (UE) 2020/1818 ([10]) ale Comisiei, introduce cerințe de prezentare de informații de mediu, sociale și de guvernanță („MSG") pentru administratorii de indici de referință și standarde minime pentru construirea indicilor UE de referință pentru activitățile de tranziție climatică și a indicilor UE de referință aliniați la Acordul de la Paris.

Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ([11]) prevede ca instituțiile mari care au emis titluri de valoare admise la tranzacționare pe o piață reglementată să publice, de la 28 iunie 2022, informații privind riscurile MSG. Cadrul prudențial pentru firmele de investiții stabilit prin Regulamentul (UE) 2019/2033 al Parlamentului European și al Consiliului ([12]) și prin Directiva (UE) 2019/2034 a Parlamentului European și a Consiliului ([13]) conține dispoziții referitoare la introducerea unei dimensiuni a riscurilor MSG în procesul de supraveghere și evaluare (SREP) desfășurat de autoritățile competente și cerințe privind prezentarea riscurilor MSG de către firmele de investiții, aplicabile de la 26 decembrie 2022. La 6 iulie 2021 Comisia a adoptat, de asemenea, o propunere de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind obligațiunile verzi europene, ca urmare a Planului de acțiune privind finanțarea creșterii durabile.

(3) În Comunicarea sa din 17 iunie 2019 intitulată „Orientări privind raportarea nefinanciară: Supliment privind raportarea informațiilor legate de climă" (denumite în continuare „orientările privind raportarea informațiilor legate de climă"), Comisia a subliniat beneficiile oferite întreprinderilor de raportarea informațiilor legate de climă, constând în special într-un grad mai mare de conștientizare și de înțelegere a riscurilor și a perspectivelor legate de climă în cadrul întreprinderii, în diversificarea bazei de investitori, în reducerea costurilor de capital și într-un dialog mai constructiv cu toate părțile interesate. Pe lângă aceasta, diversitatea în consiliile de administrație ale întreprinderilor ar putea influența procesul decizional, guvernanța și reziliența întreprinderii.

(4) În Concluziile sale privind aprofundarea uniunii piețelor de capital din 5 decembrie 2019, Consiliul a subliniat importanța unor informații fiabile, comparabile și relevante privind riscurile, oportunitățile și impactul în materie de durabilitate și a invitat Comisia să ia în considerare elaborarea unui standard european de raportare nefinanciară.

(5) În Rezoluția sa din 29 mai 2018 referitoare la finanțele sustenabile ([14]), Parlamentul European a solicitat dezvoltarea în continuare a cerințelor de raportare de informații nefinanciare în cadrul Directivei 2013/34/UE. În Rezoluția sa din 17 decembrie 2020 referitoare la guvernanța corporativă sustenabilă ([15]), Parlamentul European a salutat angajamentul Comisiei de a revizui Directiva 2013/34/UE și a exprimat necesitatea instituirii unui cadru cuprinzător la nivelul Uniunii privind raportarea nefinanciară, care să conțină standarde obligatorii de raportare nefinanciară la nivelul Uniunii. Parlamentul European a solicitat extinderea domeniului de aplicare al cerințelor de raportare pentru a include categorii suplimentare de întreprinderi, precum și introducerea unei cerințe de audit.

(6) În Rezoluția sa din 25 septembrie 2015 intitulată „Transformarea lumii în care trăim: Agenda 2030 pentru dezvoltare durabilă" (denumită în continuare „Agenda 2030"), Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite (ONU) a adoptat un nou cadru global de dezvoltare durabilă. Agenda 2030 are ca element central obiectivele de dezvoltare durabilă ale ONU și acoperă cele trei dimensiuni ale durabilității: dimensiunea economică, dimensiunea socială și dimensiunea de mediu. Comunicarea Comisiei din 22 noiembrie 2016 intitulată „Următorii pași către un viitor european durabil: Acțiunea europeană pentru durabilitate" face legătura între obiectivele de dezvoltare durabilă ale ONU și cadrul de politică al Uniunii, pentru a garanta că toate acțiunile și inițiativele de politică ale Uniunii, atât în interiorul Uniunii, cât și în afara acesteia, iau în considerare, de la bun început, obiectivele respective. În Concluziile sale din 20 iunie 2017 întitulate „Un viitor durabil al Europei: răspunsul UE la Agenda 2030 pentru dezvoltare durabilă", Consiliul a confirmat angajamentul Uniunii și al statelor membre ale acesteia în ceea ce privește punerea în aplicare a Agendei 2030, într-o manieră completă, coerentă, cuprinzătoare, integrată și eficace, în strânsă cooperare cu partenerii și cu alte părți interesate.

(7) Directiva 2014/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([16]) a modificat Directiva 2013/34/UE în ceea ce privește prezentarea de informații nefinanciare de către anumite întreprinderi și grupuri mari. Directiva 2014/95/UE a introdus obligația întreprinderilor de a raporta informații privind cel puțin aspectele de mediu, sociale și de personal, respectarea drepturilor omului și combaterea corupției și a dării de mită. În ceea ce privește subiectele respective, Directiva 2014/95/UE a impus întreprinderilor să prezinte informații în următoarele domenii de raportare: modelul de afaceri; politicile, inclusiv procesele de diligență necesară; rezultatele politicilor respective; riscurile și gestionarea riscurilor; indicatorii-cheie de performanță relevanți pentru activitatea întreprinderii.

(8) Multe părți interesate consideră că termenul „nefinanciar" este inexact, în special deoarece acesta sugerează că informațiile în cauză nu au nicio relevanță financiară. Astfel de informații au însă din ce în ce mai mult relevanță financiară. Multe organizații, inițiative și practicieni din domeniul raportării privind durabilitatea se referă la „informații privind

durabilitatea”. Prin urmare, este preferabil să se utilizeze termenul „informații privind durabilitatea” în loc de „informații nefinanciare”. În consecință, Directiva 2013/34/UE ar trebui să fie modificată pentru a se ține seama de această modificare terminologică.

(9) Dacă întreprinderile ar realiza o mai bună raportare privind durabilitatea, beneficiarii finali ai acesteia ar fi cetățenii individuali și titularii de conturi de economii, inclusiv sindicatele și reprezentanții lucrătorilor, care ar fi informați în mod corespunzător și ar putea astfel să se implice mai bine în dialogul social. Titularii de conturi de economii care doresc să investească în mod durabil vor avea posibilitatea de a face acest lucru, în timp ce toți cetățenii ar beneficia de un sistem economic stabil, durabil și favorabil incluziunii. Pentru a obține astfel de beneficii, informațiile privind durabilitatea prezentate în rapoartele anuale ale întreprinderii trebuie să ajungă mai întâi la două grupuri principale de utilizatori. Primul grup de utilizatori este format din investitori, inclusiv administratori de active, care doresc să înțeleagă mai bine riscurile și oportunitățile pe care le prezintă aspectele de durabilitate pentru investițiile lor și impactul respectivelor investiții asupra oamenilor și a mediului. Al doilea grup de utilizatori este format din actori ai societății civile, inclusiv organizații neguvernamentale și parteneri sociali, care doresc să poată trage la răspundere întreprinderile într-o mai mare măsură pentru impactul acestora asupra oamenilor și a mediului. Informațiile privind durabilitatea prezentate în rapoartele anuale ar putea fi utilizate și de alte părți interesate, mai ales pentru a promova comparabilitatea între sectoarele de piață și în cadrul acestora.

Partenerii de afaceri ai întreprinderilor, inclusiv clienții, s-ar putea baza pe informațiile privind durabilitatea pentru a înțelege și, dacă este necesar, pentru a face cunoscute riscurile și impactul legat de durabilitate din cadrul propriilor lanțuri valorice. Factorii de decizie politică și agențiile de mediu pot utiliza aceste informații, în special pe bază agregată, pentru a monitoriza tendințele sociale și de mediu și pentru a contribui la conturile de mediu și la politicile publice. Puțini cetățeni și consumatori individuali consultă în mod direct rapoartele anuale ale întreprinderilor, dar aceștia ar putea utiliza informațiile privind durabilitatea în mod indirect, de exemplu atunci când analizează recomandările sau opiniile consilierilor financiari sau ale organizațiilor neguvernamentale. Mulți investitori și administratori de active achiziționează informații privind durabilitatea de la furnizori terți de date, care colectează informații din diverse surse, inclusiv din rapoarte publice ale întreprinderilor.

(10) Piața informațiilor privind durabilitatea este în creștere rapidă, iar rolul furnizorilor terți de date devine tot mai important, având în vedere noile obligații pe care trebuie să le respecte investitorii și administratorii de active. Având în vedere disponibilitatea crescută a datelor defalcate, informațiile privind durabilitatea ar trebui să aibă un cost mai rezonabil. Se preconizează ca modificările Directivei 2013/34/UE prevăzute în prezenta directivă de modificare să mărească comparabilitatea datelor și să armonizeze standardele. Este de așteptat ca practicile furnizorilor terți de date să se amelioreze și să se dezvolte cunoștințele de specialitate în acest domeniu, cu potențial de creare de locuri de muncă.

(11) În ultimii ani s-a înregistrat o creștere foarte importantă a cererii de informații privind durabilitatea furnizate de întreprinderi, în special din partea comunității de investiții. Această creștere a cererii este determinată de natura schimbătoare a riscurilor pentru întreprinderi și de conștientizarea tot mai mare de către investitori a implicațiilor financiare ale riscurilor respective. Acest lucru este valabil în special pentru riscurile financiare legate de climă. Este, de asemenea, în creștere gradul de conștientizare a riscurilor și posibilităților pentru întreprinderi și pentru investiții care rezultă din alte aspecte de mediu și climatice, precum pierderea biodiversității, și din aspecte de sănătate și sociale, inclusiv munca copiilor și munca forțată. Creșterea cererii de informații privind durabilitatea este determinată, de asemenea, de numărul mai mare de produse de investiții care urmăresc în mod explicit să îndeplinească anumite standarde de durabilitate sau să atingă anumite obiective în materie de durabilitate și să asigure coerența cu obiectivele Acordului de la Paris din cadrul Convenției-cadru a Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice adoptat la 12 decembrie 2015 (denumit în continuare „Acordul de la Paris”), ale Convenției ONU privind diversitatea biologică și ale politicilor Uniunii. O parte din această creștere este consecința logică a unor acte legislative ale Uniunii adoptate anterior, în special a Regulamentelor (UE) 2019/2088 și (UE) 2020/852. O parte din creștere ar fi avut loc în orice caz, datorită evoluției rapide a gradului de conștientizare a cetățenilor, a preferințelor consumatorilor și a practicilor de piață. Pandemia de COVID-19 a accelerat și mai mult creșterea nevoilor de informare ale utilizatorilor, în special deoarece a scos la iveală vulnerabilitățile lucrătorilor și ale lanțurilor valorice ale întreprinderilor. Informațiile privind impactul asupra mediului sunt, de asemenea, relevante în contextul atenuării viitoarelor pandemii, perturbările cauzate de om asupra ecosistemelor fiind legate din ce în ce mai mult de apariția și răspândirea bolilor.

(12) Întreprinderile însele pot beneficia de pe urma realizării unei raportări de înaltă calitate privind aspectele de durabilitate. Creșterea numărului de produse de investiții care vizează urmărirea obiectivelor de durabilitate înseamnă că o bună raportare privind durabilitatea poate îmbunătăți accesul întreprinderilor la capitalul financiar. Raportarea privind durabilitatea poate ajuta întreprinderile să identifice și să gestioneze propriile riscuri și oportunități legate de aspectele de durabilitate. Aceasta poate oferi o bază pentru un dialog și o comunicare mai bune între întreprinderi și părțile interesate ale

acestora și poate ajuta întreprinderile să își îmbunătățească reputația. În plus, o bază coerentă pentru raportarea privind durabilitatea sub forma unor standarde de raportare privind durabilitatea ar conduce la furnizarea de informații relevante și suficiente și ar reduce astfel semnificativ cererile ad-hoc de informații.

(13) Raportul Comisiei din 21 aprilie 2021 privind clauzele de revizuire prevăzute în Directivele 2013/34/UE, 2014/95/UE și 2013/50/UE și verificarea adecvării aferentă a cadrului UE pentru raportarea publică de către întreprinderi (denumit în continuare „raportul Comisiei privind clauzele de revizuire și verificarea adecvării care îl însoțește") au identificat probleme în ceea ce privește eficacitatea Directivei 2014/95/UE. Există dovezi semnificative că multe întreprinderi nu prezintă informații semnificative cu privire la toate subiectele majore legate de durabilitate, inclusiv informații legate de climă, precum cele legate de toate emisiile de gaze cu efect de seră și factorii care afectează biodiversitatea. Raportul a identificat, de asemenea, drept probleme semnificative comparabilitatea și fiabilitatea limitate ale informațiilor privind durabilitatea. În plus, multe întreprinderi de la care utilizatorii au nevoie de informații privind durabilitatea nu sunt obligate să raporteze astfel de informații. În consecință, este evident nevoie de un cadru de raportare solid și accesibil, care să fie însoțit de practici de audit eficace pentru a asigura fiabilitatea datelor și pentru a evita dezinformarea ecologică și dubla contabilizare.

(14) În absența unor măsuri de politică, se preconizează că decalajul dintre nevoile de informații ale utilizatorilor și informațiile privind durabilitatea furnizate de întreprinderi va crește. Acest decalaj are consecințe negative semnificative. Investitorii nu sunt în măsură să ia suficient în considerare riscurile și oportunitățile legate de durabilitate în deciziile lor de investiții. Cumularea mai multor decizii de investiții care nu țin seama în mod adecvat de riscurile legate de durabilitate poate crea riscuri sistemice la adresa stabilității financiare. Banca Centrală Europeană (BCE) și organizațiile internaționale, cum ar fi Consiliul pentru Stabilitate Financiară, au atras atenția asupra acestor riscuri sistemice, în special în ceea ce privește clima. De asemenea, investitorii sunt mai puțin capabili să canalizeze resurse financiare către întreprinderi și activități economice care abordează și nu exacerbează problemele sociale și de mediu, ceea ce subminează obiectivele Pactului verde, ale Planului de acțiune privind finanțarea creșterii durabile și ale Acordului de la Paris. Organizațiile neguvernamentale, partenerii sociali, comunitățile afectate de activitățile întreprinderilor și alte părți interesate sunt mai puțin în măsură să tragă la răspundere întreprinderile pentru impactul lor asupra oamenilor și mediului. Aceasta creează un deficit de asumare a răspunderii și ar putea duce la scăderea nivelului de încredere a cetățenilor în întreprinderi, ceea ce, la rândul său, ar putea avea un impact negativ asupra funcționării eficiente a economiei sociale de piață. Lipsa de indicatori și metode general acceptate pentru măsurarea, evaluarea și gestionarea riscurilor legate de durabilitate reprezintă, de asemenea, un obstacol în calea eforturilor întreprinderilor de a se asigura că modelele lor de afaceri și activitățile lor sunt durabile. Lipsa informațiilor privind durabilitatea furnizate de întreprinderi limitează și capacitatea părților interesate, inclusiv a actorilor societății civile, a sindicatelor și a reprezentanților lucrătorilor de a intra în dialog cu întreprinderile pe teme de durabilitate.

(15) Raportul Comisiei privind clauzele de revizuire și verificarea adecvării care îl însoțește a identificat și o creștere a numărului cererilor de informații adresate întreprinderilor referitoare la aspectele de durabilitate în încercarea de a se elimina decalajul existent între nevoia de informații a utilizatorilor și informațiile disponibile privind durabilitatea furnizate de întreprinderi. În plus, așteptările actuale ca întreprinderile să utilizeze o varietate de cadre și standarde diferite este probabil să continue și este posibil chiar să se intensifice, pe măsură ce valoarea acordată informațiilor privind durabilitatea continuă să crească. În absența unor măsuri de politică menite să creeze un consens cu privire la informațiile pe care întreprinderile ar trebui să le raporteze, vor exista creșteri semnificative ale costurilor și ale sarcinii suportate de întreprinderile care raportează informații și de utilizatorii unor astfel de informații.

(16) Decalajul existent în materie de informații mărește probabilitatea ca diferitele state membre să introducă norme sau standarde naționale din ce în ce mai divergente. Existența unor cerințe diferite de raportare în diferite state membre ar putea crea costuri și o complexitate suplimentare pentru întreprinderile care își desfășoară activitatea la nivel transfrontalier și, prin urmare, ar putea submina piața internă și dreptul de stabilire și libera circulație a capitalurilor în întreaga Uniune. Aceste cerințe diferite de raportare ar putea, de asemenea, să reducă comparabilitatea transfrontalieră a informațiilor raportate, subminând uniunea piețelor de capital.

(17) Articolele 19a și, respectiv, 29a din Directiva 2013/34/UE se aplică întreprinderilor mari care sunt entități de interes public al căror număr mediu de angajați depășește 500 de persoane și, respectiv, entităților de interes public care sunt societăți-mamă ale unui grup mare al căror număr mediu de angajați depășește 500 de persoane pe bază consolidată. Având în vedere creșterea nevoilor utilizatorilor în materie de informații privind durabilitatea, cerința de raportare a informațiilor privind durabilitatea ar trebui să se aplice unor categorii suplimentare de întreprinderi. Prin urmare, este oportun să se prevadă cerința ca toate întreprinderile mari și toate întreprinderile, cu excepția microîntreprinderilor, ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată din Uniune, să raporteze informații privind durabilitatea. Dispozițiile prezentei directive care modifică articolele 19a și 29a din Directiva 2013/34/UE stabilesc explicit domeniul de aplicare al cerințelor de raportare în raport cu articolele 2 și 3 din Directiva 2013/34/UE. Prin urmare, acestea nu simplifică și nici nu modifică o altă cerință, iar restricționarea exceptărilor pentru entitățile de interes public prevăzută la articolul 40 din Directiva 2013/34/UE nu se aplică. În special, entitățile de interes public nu ar trebui să fie tratate ca întreprinderi mari în sensul aplicării cerințelor de raportare privind durabilitatea. În consecință, întreprinderilor mici și mijlocii ale căror valori

mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată din Uniune și care sunt entități de interes public ar trebui să li se permită să raporteze în conformitate cu standardele de raportare privind durabilitatea aplicabile întreprinderilor mici și mijlocii. În plus, toate întreprinderile care sunt societăți-mamă ale unor grupuri mari ar trebui să elaboreze rapoarte privind durabilitatea la nivel de grup. În plus, întrucât articolul 8 din Regulamentul (UE) 2020/852 face trimitere la articolul 19a și la articolul 29a din Directiva 2013/34/UE, întreprinderile adăugate la domeniul de aplicare al cerințelor de raportare privind durabilitatea vor trebui, de asemenea, să respecte articolul 8 din Regulamentul (UE) 2020/852.

(18) Cerința prevăzută în prezenta directivă de modificare ca și întreprinderile mari ale căror valori mobiliare nu sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată din Uniune să prezinte informații cu privire la aspectele de durabilitate este justificată în principal de preocupările legate de impactul acestor întreprinderi și de asumarea răspunderii de către acestea, inclusiv de-a lungul lanțului lor valoric. În acest sens, toate întreprinderile mari ar trebui să fie supuse acelorași cerințe de raportare publică a informațiilor privind durabilitatea. În plus, participanții la piața financiară au nevoie, de asemenea, de informații din partea întreprinderilor mari ale căror valori mobiliare nu sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată din Uniune.

(19) Cerința prevăzută în prezenta directivă de modificare în sarcina întreprinderilor din țările terțe ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată din Uniune, de a publica, de asemenea, informații privind aspectele de durabilitate urmărește să răspundă nevoilor participanților la piețele financiare de a obține informații de la astfel de întreprinderi pentru a le permite să înțeleagă riscurile și impactul investițiilor lor și pentru a respecta cerințele de prezentare de informații prevăzute în Regulamentul (UE) 2019/2088.

(20) Întreprinderile din țări terțe care desfășoară o activitate semnificativă pe teritoriul Uniunii ar trebui, de asemenea, să aibă obligația de a furniza informații privind durabilitatea, în special cu privire la impactul lor asupra aspectelor sociale și de mediu, pentru a se garanta că întreprinderile din țări terțe sunt trase la răspundere pentru impactul lor asupra oamenilor și a mediului și că există condiții de concurență echitabile pentru întreprinderile care își desfășoară activitatea pe piața internă. Prin urmare, întreprinderile din țări terțe care generează o cifră de afaceri netă de peste 150 de milioane EUR în Uniune și care au o filială sau o sucursală pe teritoriul Uniunii ar trebui să fie supuse cerințelor de raportare privind durabilitatea ale Uniunii. Pentru a se asigura proporționalitatea și caracterul executoriu al unor astfel de cerințe, pragul de a avea o cifră de afaceri netă de peste 40 de milioane EUR ar trebui să se aplice sucursalelor întreprinderilor din țări terțe, iar pragurile referitoare la calificarea drept întreprindere mare ori întreprindere mică sau medie, cu excepția microîntreprinderilor, ale cărei valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată din Uniune, ar trebui să se aplice filialelor întreprinderilor din țări terțe, întrucât astfel de sucursale și filiale ar trebui să fie responsabile de publicarea raportului privind durabilitatea al întreprinderii dintr-o țară terță. Rapoartele privind durabilitatea publicate de filiala sau sucursala unei întreprinderi dintr-o țară terță ar trebui să fie elaborate în conformitate cu standardele care urmează să fie adoptate până la 30 iunie 2024 de către Comisie prin acte delegate.

Sucursala sau filiala unei întreprinderi dintr-o țară terță ar trebui, de asemenea, să poată raporta în conformitate cu standardele aplicabile întreprinderilor stabilite în Uniune sau în conformitate cu standarde considerate echivalente în temeiul unui act de punere în aplicare. Dacă întreprinderea dintr-o țară terță nu furnizează toate informațiile necesare în temeiul prezentei directive de modificare, în pofida tuturor eforturilor depuse de filiala sau sucursala respectivei întreprinderi dintr-o țară terță pentru a obține informațiile necesare, filiala sau sucursala respectivă ar trebui să furnizeze toate informațiile pe care le deține și să emită o declarație în care să indice că întreprinderea dintr-o țară terță nu a pus la dispoziție restul informațiilor solicitate. Pentru a asigura calitatea și fiabilitatea raportării, rapoartele privind durabilitatea ale întreprinderilor din țări terțe ar trebui să fie publicate însoțite de o opinie de asigurare exprimată de o persoană sau o firmă autorizată să emită o opinie cu privire la asigurarea raportării privind durabilitatea, fie în temeiul dreptului intern al țării terțe de origine a întreprinderii, fie în temeiul dreptului intern al unui stat membru. Dacă nu se furnizează o astfel de opinie de asigurare, filiala sau sucursala întreprinderii dintr-o țară terță ar trebui să emită o declarație în care să indice că întreprinderea dintr-o țară terță nu a furnizat opinia de asigurare necesară. Raportul privind durabilitatea ar trebui să fie accesibil publicului în mod gratuit prin intermediul registrelor centrale, al registrelor comerciale sau al registrelor societăților comerciale din statele membre sau, alternativ, pe website-ul filialei sau al sucursalei întreprinderii dintr-o țară terță.

Statele membre ar trebui să poată informa anual Comisia cu privire la filialele sau sucursalele întreprinderilor din țări terțe care au îndeplinit cerința de publicare și la cazurile în care a fost publicat un raport, dar în care filiala sau sucursala întreprinderii dintr-o țară terță a declarat că nu poate obține informațiile necesare de la întreprinderea dintr-o țară terță. Comisia ar trebui să facă publică pe website-ul său o listă a întreprinderilor din țări terțe care au publicat un raport privind durabilitatea.

(21) Având în vedere relevanța din ce în ce mai mare a riscurilor legate de durabilitate și ținând seama de faptul că întreprinderile mici și mijlocii ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată din Uniune reprezintă o proporție semnificativă din totalul întreprinderilor ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o

piață reglementată din Uniune, pentru a se asigura protecția investitorilor, este oportun să se prevadă cerința ca și întreprinderile mici și mijlocii, cu excepția microîntreprinderilor, ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată din Uniune să publice informații cu privire la aspectele de durabilitate. Introducerea unei astfel de cerințe va contribui la asigurarea faptului că participanții la piața financiară pot include în portofoliile de investiții întreprinderi mai mici ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată din Uniune, pe baza faptului că acestea raportează informațiile privind durabilitatea de care au nevoie participanții la piața financiară.

Prin urmare, această cerință va contribui la protejarea și îmbunătățirea accesului la capitalul financiar pentru întreprinderile mai mici ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată din Uniune și la evitarea discriminării unor astfel de întreprinderi de către participanții la piața financiară. Introducerea cerinței ca întreprinderile mici și mijlocii, cu excepția microîntreprinderilor, ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată din Uniune să prezinte informații privind durabilitatea este necesară, de asemenea, pentru a se asigura faptul că participanții la piața financiară dispun de informațiile de care au nevoie de la întreprinderile în care s-a investit pentru a-și putea respecta propriile cerințe de prezentare a informațiilor privind durabilitatea prevăzute în Regulamentul (UE) 2019/2088. Întreprinderilor mici și mijlocii ale căror valori mobiliare sunt cotate pe piețele reglementate din Uniune ar trebui să li se ofere posibilitatea de a raporta în conformitate cu standarde proporționale cu capacitățile și resursele lor și relevante în raport cu amploarea și complexitatea activităților lor. Întreprinderile mici și mijlocii ale căror valori mobiliare nu sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată din Uniune ar trebui, de asemenea, să aibă posibilitatea de a alege să utilizeze astfel de standarde proporționale în mod voluntar.

Standardele de raportare privind durabilitatea pentru întreprinderile mici și mijlocii ar constitui o referință pentru întreprinderile care intră în domeniul de aplicare al cerințelor introduse prin prezenta directivă de modificare în ceea ce privește nivelul informațiilor privind durabilitatea pe care l-ar putea solicita în mod rezonabil de la întreprinderile mici și mijlocii care fac parte din lanțurile valorice ale unor astfel de întreprinderi în calitate de furnizori și clienți. În plus, întreprinderilor mici și mijlocii ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată din Uniune ar trebui să li se acorde suficient timp pentru a se pregăti pentru aplicarea dispozițiilor care prevăd raportarea privind durabilitatea, date fiind dimensiunea lor mai mică și resursele mai limitate și ținându-se seama de circumstanțele economice dificile create de pandemia de COVID-19. Prin urmare, dispozițiile referitoare la raportarea privind durabilitatea de către întreprinderi în ceea ce privește întreprinderile mici și mijlocii, cu excepția microîntreprinderilor, ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată din Uniune ar trebui să se aplice pentru exercițiile financiare care încep la 1 ianuarie 2026 sau ulterior acestei date. După această dată, pentru o perioadă de tranziție de doi ani, întreprinderile mici și mijlocii ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată din Uniune ar trebui să aibă posibilitatea de a renunța la cerințele de raportare privind durabilitatea prevăzute în prezenta directivă de modificare, cu condiția să indice pe scurt în raportul administratorilor motivul pentru care nu au fost furnizate informațiile privind durabilitatea.

(22) Statele membre ar trebui să aibă libertatea de a evalua impactul măsurilor lor naționale de transpunere asupra întreprinderilor mici și mijlocii, pentru a se asigura că acestea nu sunt afectate în mod disproporționat, acordând o atenție deosebită microîntreprinderilor și evitând o sarcină administrativă inutilă. Statele membre ar trebui să aibă în vedere introducerea de măsuri de sprijinire a întreprinderilor mici și mijlocii în aplicarea standardelor de raportare privind durabilitatea.

(23) Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([17]) se aplică întreprinderilor ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată din Uniune. Pentru a se asigura că întreprinderile ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată din Uniune, inclusiv emitenții din țări terțe, intră sub incidența acelorași cerințe de raportare privind durabilitatea, Directiva 2004/109/CE ar trebui să conțină trimiterile necesare la orice cerință referitoare la raportarea privind durabilitatea din raportul financiar anual.

(24) Articolul 23 alineatul (4) primul paragraf punctul (i) și, respectiv, articolul 23 alineatul (4) al patrulea paragraf din Directiva 2004/109/CE conferă Comisiei competența de a adopta măsuri pentru stabilirea unui mecanism pentru determinarea echivalenței informațiilor impuse de directiva menționată și, respectiv, pentru stabilirea unor criterii generale de echivalență referitoare la standardele contabile. Articolul 23 alineatul (4) al treilea paragraf din Directiva 2004/109/CE conferă, de asemenea, Comisiei competența de a lua deciziile necesare pentru echivalarea standardelor contabile utilizate de emitenții din țări terțe. Pentru a reflecta includerea cerințelor de durabilitate în Directiva 2004/109/CE, Comisia ar trebui să fie împuternicită să instituie un mecanism pentru determinarea echivalenței standardelor de raportare privind durabilitatea aplicate de emitenții din țări terțe, similar cu cel prevăzut de Regulamentul (CE) nr. 1569/2007 al Comisiei ([18]), care stabilește criteriile pentru determinarea echivalenței standardelor contabile aplicate de emitenții din țări terțe. Din același motiv, Comisia ar trebui să fie împuternicită, de asemenea, să ia deciziile necesare pentru echivalarea standardelor de raportare privind durabilitatea utilizate de emitenții din țări terțe. Modificările introduse prin prezenta directivă de modificare vor asigura regimuri de echivalență armonizate pentru cerințele de raportare privind durabilitatea și pentru cerințele de raportare financiară în ceea ce privește raportul financiar anual.

(25) Articolul 19a alineatul (3) și articolul 29a alineatul (3) din Directiva 2013/34/UE scutesc toate filialele de obligația de a raporta informații nefinanciare în cazul în care astfel de întreprinderi și filialele lor sunt incluse în raportul consolidat al administratorilor al societății-mamă, cu condiția ca raportul respectiv să includă informații nefinanciare raportate în temeiul directivei menționate. Este însă necesar să se garanteze că informațiile privind durabilitatea sunt ușor accesibile utilizatorilor și să se asigure transparența privind identitatea societății-mamă a filialei scutite care raportează la nivel de grup. Prin urmare, este necesar să se prevadă obligația ca respectivele filiale să includă în raportul administratorilor denumirea și sediul social al societății-mamă care raportează informații privind durabilitatea la nivel de grup, linkurile către raportul consolidat al administratorilor al societății-mamă și o trimitere în raportul administratorilor la faptul că sunt scutite de obligația de a raporta informații privind durabilitatea. Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a solicita ca societatea-mamă să publice raportul consolidat al administratorilor în limbile acceptate de statele membre și ca societatea-mamă să pună la dispoziție orice traducere necesară în limbile respective. Scutirea respectivă ar trebui să se aplice și în cazul în care societatea-mamă care raportează la nivel de grup este o întreprindere dintr-o țară terță care raportează informații privind durabilitatea în conformitate cu standarde echivalente de raportare privind durabilitatea.

Directiva 2004/109/CE astfel cum este modificată prin prezenta directivă de modificare ar trebui să prevadă mecanisme adecvate pentru a determina echivalența standardelor de raportare privind durabilitatea, iar întreprinderile ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată din Uniune și întreprinderile ale căror valori mobiliare nu sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată din Uniune ar trebui să aibă obligația de a raporta în conformitate cu aceleași standarde de raportare privind durabilitatea. În acest context, actele de punere în aplicare adoptate de Comisie în temeiul articolului 23 alineatul (4) primul paragraf punctul (i) și al articolului 23 alineatul (4) al patrulea paragraf din Directiva 2004/109/CE de instituire a unui mecanism pentru determinarea echivalenței standardelor ar trebui să fie utilizate pentru a decide cu privire la scutirea filialelor societăților-mamă din țări terțe în temeiul regimului prevăzut de Directiva 2013/34/UE. Prin urmare, filiala ar trebui să beneficieze de scutire atunci când raportarea consolidată privind durabilitatea se efectuează în conformitate cu standardele de raportare privind durabilitatea adoptate de Comisie în temeiul articolului 29b din Directiva 2013/34/UE introduse prin prezenta directivă de modificare sau într-un mod echivalent cu standardele de raportare privind durabilitatea, astfel cum sunt determinate în conformitate cu un act de punere în aplicare privind echivalarea standardelor de raportare privind durabilitatea adoptat în temeiul articolului 23 alineatul (4) al treilea paragraf din Directiva 2004/109/CE. Scutirea respectivă nu ar trebui să se aplice întreprinderilor ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată din Uniune din motive de protecție a investitorilor, pentru a asigura o mai mare transparență în ceea ce privește astfel de întreprinderi.

(26) Articolul 23 din Directiva 2013/34/UE exceptează societățile-mamă de obligația de a întocmi situații financiare consolidate și un raport consolidat al administratorilor în cazul în care societățile-mamă sunt filiale ale unei alte societăți-mamă care respectă obligația respectivă. Cu toate acestea, ar trebui să se precizeze că regimul de scutire pentru situațiile financiare consolidate și rapoartele consolidate ale administratorilor funcționează independent de regimul de scutire pentru raportarea consolidată privind durabilitatea. Prin urmare, o întreprindere poate fi exceptată de la aplicarea cerințelor de raportare financiară consolidată, dar nu poate fi exceptată de la aplicarea cerințelor de raportare consolidată privind durabilitatea atunci când societatea-mamă de cel mai înalt rang al acesteia întocmește situații financiare consolidate și rapoarte consolidate ale administratorilor în conformitate cu dreptul Uniunii sau, dacă întreprinderea este stabilită într-o țară terță, în conformitate cu cerințe echivalente, dar nu efectuează raportarea consolidată privind durabilitatea în conformitate cu dreptul Uniunii sau, dacă întreprinderea este stabilită într-o țară terță, în conformitate cu cerințe echivalente. Este necesar ca societățile-mamă care raportează la nivel de grup să ofere o înțelegere adecvată a riscurilor la care sunt expuse filialele lor și a impactului pe care îl au acestea, inclusiv informații privind procesele lor de diligență necesară, dacă este cazul. Ar putea exista cazuri în care diferențele dintre situația grupului și cea a filialelor sale individuale sau între situația filialelor individuale din diferite teritorii sunt deosebit de importante și, în absența unor informații suplimentare cu privire la filiala individuală în cauză, ar determina utilizatorul informației să ajungă la o concluzie substanțial diferită în legătură cu riscurile la care este expusă filiala sau la impactul acesteia.

(27) Instituțiile de credit și întreprinderile de asigurare joacă un rol esențial în tranziția către un sistem economic și financiar pe deplin durabil și favorabil incluziunii, în conformitate cu Pactul verde. Ele pot avea un impact pozitiv și negativ semnificativ prin activitățile lor de creditare, investiții și subscriere. Instituțiile de credit și întreprinderile de asigurare, altele decât cele care trebuie să respecte dispozițiile Directivei 2013/34/UE, inclusiv cooperativele și casele de ajutor reciproc, ar trebui, prin urmare, să fie supuse unor cerințe de raportare privind durabilitatea, cu condiția să îndeplinească anumite criterii de mărime. Utilizatorii informațiilor privind durabilitatea ar putea astfel să evalueze atât impactul unor astfel de instituții de creditare și al unor astfel de întreprinderi de asigurări asupra societății și a mediului, cât și riscurile care decurg din aspectele de durabilitate cu care s-ar putea confrunta acestea. Directiva 2013/34/UE prevede trei criterii posibile pentru a stabili dacă o întreprindere trebuie considerată o „întreprindere mare”, și anume totalul bilanțului, cifra de afaceri netă și numărul mediu de angajați în cursul exercițiului financiar.

Criteriul cifrei de afaceri nete este necesar să fie adaptat pentru instituțiile de credit și pentru întreprinderile de asigurare prin trimitere la definiția cifrei de afaceri nete prevăzută în Directivele 86/635/CEE ([19]) și 91/674/CEE ([20]) ale Consiliului în locul definiției generale prevăzute în Directiva 2013/34/UE. Pentru a asigura coerența cu cerințele de raportare prevăzute în Directiva 86/635/CEE, statele membre ar trebui să poată alege să nu aplice cerințele de raportare privind durabilitatea în cazul instituțiilor de credit enumerate la articolul 2 alineatul (5) din Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([21]).

(28) Lista aspectelor de durabilitate cu privire la care trebuie să raporteze întreprinderile ar trebui să fie cât mai coerentă cu putință cu definiția termenului „factori de durabilitate” prevăzută în Regulamentul (UE) 2019/2088 și ar trebui să prevină neconcordanțele în ceea ce privește informațiile solicitate de utilizatorii de date, precum și informațiile care trebuie să fie raportate de întreprinderi. Lista respectivă ar trebui să corespundă, de asemenea, nevoilor și așteptărilor utilizatorilor și ale întreprinderilor, care utilizează adesea termenii „de mediu”, „social” și „de guvernanță” ca mijloc pentru a clasifica cele trei aspecte principale de durabilitate. Definiția termenului „factori de durabilitate” prevăzută în Regulamentul (UE) 2019/2088 nu include însă în mod explicit aspectele de guvernanță. Prin urmare, definiția termenului „aspecte de durabilitate” din Directiva 2013/34/UE astfel cum este modificată prin prezenta directivă ar trebui să acopere factorii de mediu, factorii sociali și care privesc drepturile omului și factorii de guvernanță și să încorporeze definiția termenului „factori de durabilitate” prevăzută în Regulamentul (UE) 2019/2088. Cerințele de raportare prevăzute în Directiva 2013/34/UE nu ar trebui să aducă atingere obligațiilor naționale de raportare.

(29) Articolul 19a alineatul (1) și articolul 29a alineatul (1) din Directiva 2013/34/UE prevăd obligația de a raporta informații nu numai „în măsura în care acestea sunt necesare pentru înțelegerea dezvoltării, performanței și poziției întreprinderii”, ci și obligația de a raporta informațiile necesare pentru înțelegerea impactului activităților întreprinderii asupra aspectelor de mediu, sociale și de personal, a respectării drepturilor omului, a combaterii corupției și a dării de mită. Prin urmare, respectivele articole prevăd obligația ca întreprinderile să raporteze atât cu privire la impactul activităților întreprinderii asupra oamenilor și a mediului, cât și cu privire la modul în care aspecte de durabilitate afectează întreprinderea. Această noțiune se referă la dubla perspectivă asupra pragului de semnificație, conform căreia partea de riscuri pentru întreprindere și partea de impact al acesteia reprezintă fiecare o perspectivă asupra pragului de semnificație. Verificarea adecvării aferentă raportării de către întreprinderi arată că, adesea, aceste două perspective nu sunt bine înțelese sau aplicate. Prin urmare, este necesar să se clarifice faptul că întreprinderile ar trebui să ia în considerare fiecare perspectivă asupra pragului de semnificație în parte și ar trebui să prezinte informații care sunt semnificative din ambele perspective, precum și informații care sunt semnificative numai dintr-o singură perspectivă.

(30) Articolul 19a alineatul (1) și articolul 29a alineatul (1) din Directiva 2013/34/UE prevăd obligația ca întreprinderile să prezinte informații cu privire la cinci domenii de raportare: modelul de afaceri, politicile, inclusiv procedurile de diligență necesară aplicate, rezultatele politicilor respective, riscurile și gestionarea riscurilor, precum și indicatorii-cheie de performanță relevanți pentru activitatea întreprinderii. Articolul 19a alineatul (1) din Directiva 2013/34/UE nu conține trimiteri explicite la alte domenii de raportare pe care utilizatorii informațiilor le consideră relevante, unele dintre acestea fiind aliniate la prezentările de informații incluse în cadrele internaționale, inclusiv în recomandările Grupului operativ pentru prezentarea de informații financiare legate de climă. Cerințele de prezentare a informațiilor ar trebui să fie specificate suficient de detaliat pentru a se asigura că întreprinderile raportează informații cu privire la reziliența lor la riscurile legate de aspecte de durabilitate. Pe lângă domeniile de raportare identificate la articolul 19a alineatul (1) și la articolul 29a alineatul (1) din Directiva 2013/34/UE, ar trebui să se prevadă ca întreprinderile să prezinte informații cu privire la strategia lor de afaceri și la reziliența modelului de afaceri și a strategiei la riscurile legate de aspecte de durabilitate. De asemenea, acestea ar trebui să aibă obligația de a face cunoscute eventuale planuri pe care le-ar putea avea pentru a se asigura că modelul lor de afaceri și strategia lor sunt compatibile cu tranziția către o economie durabilă și cu obiectivele de limitare a încălzirii globale la 1,5 °C în conformitate cu Acordul de la Paris și de realizare a neutralității climatice până în 2050, astfel cum se prevede în Regulamentul (UE) 2021/1119, fără depășire sau cu o depășire limitată.

Este deosebit de important ca planurile legate de climă să se bazeze pe cele mai recente date științifice, inclusiv pe rapoartele Grupului interguvernamental privind schimbările climatice (IPCC) și pe rapoartele Consiliului științific consultativ european privind schimbările climatice. Informațiile publicate în conformitate cu articolul 8 din Regulamentul (UE) 2020/852 cu privire la cuantumul cheltuielilor de capital (CapEx) sau al cheltuielilor de exploatare (OpEx) asociate cu activitățile aliniate la taxonomie ar putea sprijini planurile financiare și de investiții legate de astfel de planuri, dacă este cazul. Întreprinderile ar trebui să fie obligate să facă cunoscut dacă și în ce mod modelul și strategia lor de afaceri lor iau în considerare interesele părților interesate; eventualele oportunități pentru întreprindere care decurg din aspecte de durabilitate; punerea în aplicare a elementelor strategiei de afaceri care afectează aspectele de durabilitate sau sunt afectate de astfel de aspecte; eventualele obiective de durabilitate stabilite de întreprindere și progresele înregistrate în vederea atingerii acestora; rolul consiliului și al conducerii în ceea ce privește aspectele de durabilitate; principalele efecte negative

reale și potențiale legate de activitățile întreprinderii; și modul în care întreprinderea a identificat informațiile pe care le raportează. Odată ce este necesară prezentarea unor elemente precum obiectivele și progresele înregistrate în vederea atingerii acestora, o cerință separată de a prezenta rezultatele politicilor nu mai este necesară.

(31) Pentru a asigura coerența cu instrumentele internaționale precum Principiile directoare privind afacerile și drepturile omului de punere în aplicare a cadrului „Protecție, respect și remediere" ale Organizației Națiunilor Unite (denumite în continuare „Principiile directoare ale ONU privind afacerile și drepturile omului"), Orientările OCDE pentru întreprinderile multinaționale și Orientările OCDE privind diligența necesară pentru o conduită responsabilă în afaceri, cerințele de prezentare privind diligența necesară ar trebui să fie specificate mai detaliat decât sunt specificate în prezent la articolul 19a alineatul (1) litera (b) și la articolul 29a alineatul (1) litera (b) din Directiva 2013/34/UE. Diligența necesară este procesul pe care întreprinderile îl desfășoară pentru a identifica, a monitoriza, a preveni, a atenua, a remedia sau a elimina principalele efecte negative reale și potențiale legate de activitățile lor și identifică modul în care întreprinderile abordează respectivele efecte negative. Impactul legat de activitățile unei întreprinderi include impactul cauzat direct de întreprindere, impactul la care contribuie întreprinderea și impactul care are legătură în alt mod cu lanțul valoric al întreprinderii. Procesul de diligență necesară se referă la întregul lanț valoric al întreprinderii, inclusiv la propriile sale operațiuni, la produsele și serviciile sale, la relațiile sale de afaceri și la lanțurile sale de aprovizionare. În concordanță cu Principiile directoare ale ONU privind afacerile și drepturile omului, un impact negativ real sau potențial trebuie considerat un impact principal atunci când se situează printre cele mai mari efecte legate de activitățile întreprinderii, luându-se în considerare gravitatea impactului asupra oamenilor sau mediului; numărul de persoane care sunt sau ar putea fi afectate sau amploarea daunelor aduse mediului; și ușurința cu care ar putea fi remediate daunele, readucându-se mediul sau persoanele afectate la starea lor anterioară.

(32) Directiva 2013/34/UE nu prevede obligația de prezentare de informații privind resursele necorporale, altele decât activele necorporale recunoscute în bilanț. Este recunoscut pe scară largă faptul că informațiile privind imobilizările necorporale și alți factori necorporali, inclusiv resursele necorporale generate intern, sunt subraportate, ceea ce împiedică evaluarea adecvată a dezvoltării, a performanței și a poziției întreprinderii și monitorizarea investițiilor. Pentru a le permite investitorilor să înțeleagă mai bine decalajul din ce în ce mai mare dintre valoarea contabilă a multor întreprinderi și evaluarea lor de piață, decalaj care este observat în multe sectoare ale economiei, ar trebui să se impună o raportare adecvată cu privire la resursele necorporale din partea tuturor întreprinderilor mari și a tuturor întreprinderilor, cu excepția microîntreprinderilor, ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată din Uniune. Cu toate acestea, anumite informații privind resursele necorporale sunt inerente aspectelor de durabilitate și, prin urmare, ar trebui să facă parte din raportarea privind durabilitatea. De exemplu, informațiile privind aptitudinile, competențele și experiența angajaților, loialitatea acestora față de întreprindere și motivația lor pentru îmbunătățirea proceselor, a bunurilor și a serviciilor sunt informații privind durabilitatea referitoare la aspecte sociale care ar putea fi considerate, de asemenea, informații privind resursele necorporale. De asemenea, informațiile privind calitatea relațiilor dintre întreprindere și părțile interesate, inclusiv clienții și furnizorii întreprinderii și comunitățile afectate de activitățile acesteia, sunt informații privind durabilitatea relevante pentru aspecte sociale sau de guvernanță care ar putea fi considerate, de asemenea, informații privind resursele necorporale. Aceste exemple ilustrează modul în care, în unele cazuri, nu este posibil să se facă distincția între informațiile privind resursele necorporale și informațiile privind aspectele de durabilitate.

(33) Articolul 19a alineatul (1) și articolul 29a alineatul (1) din Directiva 2013/34/UE nu specifică dacă informațiile care trebuie raportate trebuie să fie prospective sau să fie informații cu privire la performanțele anterioare. Se observă în prezent o lipsă de informații prospective, pe care utilizatorii informațiilor privind durabilitatea le apreciază în mod special. Prin urmare, articolele 19a și 29a din Directiva 2013/34/UE ar trebui să specifice că informațiile raportate privind durabilitatea trebuie să includă informații prospective și retrospective, precum și informații atât calitative, cât și cantitative. Informațiile ar trebui să se bazeze pe dovezi științifice concludente, după caz. Informațiile ar trebui, de asemenea, să fie armonizate, comparabile și bazate pe indicatori uniformi, după caz, permițând, în același timp, raportarea specifică întreprinderilor individuale și care nu pune în pericol poziția comercială a întreprinderii. Informațiile raportate privind durabilitatea ar trebui, de asemenea, să țină seama de orizonturile de timp pe termen scurt, mediu și lung și să conțină informații cu privire la întregul lanț valoric al întreprinderii, inclusiv la propriile sale operațiuni, la produsele și serviciile sale, la relațiile sale de afaceri și la lanțul său de aprovizionare, după caz. Informațiile privind întregul lanț valoric al întreprinderii ar include informații legate de lanțul său valoric din cadrul Uniunii și informații referitoare la țări terțe, în cazul în care lanțul valoric al întreprinderii se extinde în afara Uniunii. În primii trei ani de aplicare a măsurilor care urmează să fie adoptate de statele membre în conformitate cu prezenta directivă de modificare, în cazul în care nu sunt disponibile toate informațiile necesare privind lanțul valoric al întreprinderii, întreprinderea ar trebui să explice eforturile depuse pentru a obține informațiile privind lanțul său valoric, motivele pentru care informațiile respective nu au putut fi obținute și planurile sale pentru a obține informațiile respective în viitor.

(34) Obiectivul prezentei directive de modificare nu este de a prevedea obligația ca întreprinderile să facă cunoscute capitalul intelectual, proprietatea intelectuală, know-how-ul sau rezultatele inovării care ar constitui secrete comerciale, astfel cum

sunt definite în Directiva (UE) 2016/943 a Parlamentului European și a Consiliului ([22]). Prin urmare, cerințele de raportare prevăzute în prezenta directivă de modificare nu ar trebui să aducă atingere Directivei (UE) 2016/943.

(35) Articolul 19a alineatul (1) și articolul 29a alineatul (1) din Directiva 2013/34/UE prevăd obligația ca întreprinderile să includă în raportările lor de informații nefinanciare trimiteri la sumele raportate în situațiile financiare anuale și explicații suplimentare cu privire la acestea. Articolele menționate nu prevăd însă obligația ca întreprinderile să facă trimiteri la alte informații din raportul administratorilor sau să adauge explicații suplimentare la informațiile respective. Așadar, în prezent există o lipsă de coerență între informațiile nefinanciare raportate și restul informațiilor prezentate în raportul administratorilor. Este necesar să se stabilească cerințe clare cu privire la acest aspect.

(36) Articolul 19a alineatul (1) și articolul 29a alineatul (1) din Directiva 2013/34/UE prevăd obligația ca întreprinderile să furnizeze o explicație clară și motivată cu privire la opțiunea de a nu pune în aplicare politici în legătură cu unul sau mai multe dintre aspectele enumerate la articolele respective, în cazul în care întreprinderea nu face acest lucru. Faptul că prezentările de informații privind politicile pe care întreprinderile le pot avea sunt tratate diferit de celelalte domenii de raportare prevăzute în articolele respective a creat confuzie în rândul întreprinderilor care fac raportarea și nu a ajutat la îmbunătățirea calității informațiilor raportate. Prin urmare, nu este necesar să se mențină un astfel de tratament diferit al politicilor în directiva respectivă. Standardele de raportare privind durabilitatea ar trebui să stabilească informațiile care trebuie prezentate în legătură cu fiecare dintre domeniile de raportare menționate la articolele 19a și 29a din Directiva 2013/34/UE astfel cum este modificată prin prezenta directivă de modificare.

(37) Întreprinderile care intră în domeniul de aplicare al articolului 19a alineatul (1) și al articolului 29a alineatul (1) din Directiva 2013/34/UE se pot baza pe cadre de raportare naționale, ale Uniunii sau internaționale și, în acest caz, trebuie să specifice cadrele pe care s-au bazat. Cu toate acestea, Directiva 2013/34/UE nu prevede obligația ca întreprinderile să utilizeze un cadru sau un standard comun de raportare și nu împiedică întreprinderile să opteze să nu utilizeze niciun cadru sau standard de raportare. În conformitate cu articolul 2 din Directiva 2014/95/UE, la 5 iulie 2017 Comisia a publicat o Comunicare intitulată „Ghid privind raportarea informațiilor nefinanciare (metodologia de raportare a informațiilor nefinanciare)” (denumită în continuare „ghidul privind raportarea nefinanciară”), care prevede orientări fără caracter obligatoriu pentru întreprinderile care intră în domeniul de aplicare al directivei respective.

La 17 iunie 2019 Comisia a adoptat orientările sale privind raportarea informațiilor legate de climă, care conțin orientări suplimentare, în special cu privire la raportarea informațiilor legate de climă. Respectivele orientări privind raportarea informațiilor legate de climă au inclus în mod explicit recomandările Grupului operativ pentru prezentarea de informații financiare legate de climă. Dovezile disponibile indică faptul că ghidul privind raportarea nefinanciară nu a avut un impact semnificativ asupra calității raportării de informații nefinanciare de către întreprinderile care intră în domeniul de aplicare al articolelor 19a și 29a din Directiva 2013/34/UE. Caracterul voluntar al orientărilor înseamnă că întreprinderile sunt libere să hotărască dacă le aplică. Prin urmare, orientările nu pot asigura, de unele singure, comparabilitatea informațiilor prezentate de diferite întreprinderi sau prezentarea tuturor informațiilor pe care utilizatorii informațiilor respective le consideră relevante. Din acest motiv, este nevoie de standarde comune obligatorii de raportare privind durabilitatea prin care să se asigure că informațiile sunt comparabile și că sunt prezentate toate informațiile relevante. Pornind de la principiul dublei perspective asupra pragului de semnificație, standardele ar trebui să acopere toate informațiile care sunt semnificative pentru utilizatorii informațiilor respective. Sunt necesare, de asemenea, standarde comune de raportare privind durabilitatea care să permită asigurarea și digitalizarea raportării privind durabilitatea și să faciliteze supravegherea și asigurarea respectării acestora.

Elaborarea unor standarde comune obligatorii de raportare privind durabilitatea este necesară pentru a se ajunge la o situație în care informațiile privind durabilitatea au un statut comparabil cu cel al informațiilor financiare. Adoptarea de standarde de raportare privind durabilitatea prin intermediul actelor delegate ar asigura o raportare armonizată privind durabilitatea în întreaga Uniune. Ca urmare, o întreprindere ar respecta cerințele de raportare privind durabilitatea prevăzute de Directiva 2013/34/UE efectuând raportarea în conformitate cu standardele de raportare privind durabilitatea. Atunci când se definesc astfel de standarde, este esențial să se acorde atenția cuvenită, în cea mai mare măsură posibilă, principalelor standarde de raportare privind durabilitatea utilizate la nivel mondial, fără a reduce nivelul obiectivelor prezentei directive de modificare și al actelor delegate adoptate în temeiul acesteia.

(38) Niciun standard sau cadru existent nu răspunde nevoilor Uniunii de raportare privind durabilitatea. Informațiile care trebuie furnizate în temeiul Directivei 2013/34/UE trebuie să acopere informațiile relevante din fiecare perspectivă asupra pragului de semnificație, trebuie să se refere la toate aspectele de durabilitate și trebuie să fie aliniate, după caz, la alte obligații prevăzute de dreptul Uniunii de a prezenta informații privind durabilitatea, inclusiv la obligațiile prevăzute în Regulamentele (UE) 2019/2088 și (UE) 2020/852. În plus, standardele obligatorii de raportare privind durabilitatea pentru întreprinderile din Uniune ar trebui să fie proporționale cu nivelul de ambiție al Pactului verde și cu obiectivul Uniunii de realizare a neutralității climatice până în 2050, precum și cu obiectivele intermediare în temeiul Regulamentului (UE) 2021/1119. Prin urmare, este necesar să se confere Comisiei competența de a adopta standarde de raportare privind durabilitatea

la nivelul Uniunii, care să permită adoptarea lor rapidă și să asigure concordanța conținutului standardelor respective de raportare privind durabilitatea cu nevoile Uniunii.

(39) Grupul Consultativ European pentru Raportare Financiară (EFRAG) este o asociație nonprofit înființată în temeiul dreptului belgian, care servește interesului public, oferind consultanță Comisiei cu privire la aprobarea standardelor internaționale de raportare financiară. EFRAG a dobândit o reputație de centru european de specialitate în materie de raportare de către întreprinderi și se află într-o poziție bună pentru a promova coordonarea dintre standardele de raportare privind durabilitatea ale Uniunii și inițiativele internaționale care urmăresc să dezvolte standarde coerente la nivel mondial. În martie 2021, un grup operativ multipartit înființat de EFRAG a publicat recomandări referitoare la posibila elaborare a unor standarde de raportare privind durabilitatea pentru Uniune. Respectivele recomandări conțin propuneri de elaborare a unui set coerent și cuprinzător de standarde de raportare privind durabilitatea, care să acopere toate aspectele de durabilitate dintr-o dublă perspectivă asupra pragului de semnificație. Respectivele recomandări conțin, de asemenea, o foaie de parcurs detaliată pentru elaborarea unor astfel de standarde, precum și propuneri de consolidare reciprocă a cooperării dintre inițiativele de stabilire a unor standarde la nivel mondial și inițiativele Uniunii de stabilire a standardelor. În martie 2021, președintele Consiliului de administrație al EFRAG a publicat recomandări privind posibile modificări în materie de guvernanță ale EFRAG, în cazul în care i s-ar solicita să elaboreze un aviz tehnic asupra standardelor de raportare privind durabilitatea. Printre recomandările președintelui Consiliului de administrație al EFRAG se numără crearea, în cadrul EFRAG, a unui nou pilon al raportării privind durabilitatea, fără a se modifica însă în mod semnificativ actualul pilon al raportării financiare. În martie 2022, Adunarea generală a EFRAG a numit membrii nou-creatului consiliu pentru raportarea privind durabilitatea al EFRAG. Atunci când adoptă standarde de raportare privind durabilitatea, Comisia ar trebui să țină seama de avizul tehnic pe care îl va elabora EFRAG.

Pentru a asigura standarde de înaltă calitate care să contribuie la binele public european și să răspundă nevoilor întreprinderilor și ale utilizatorilor informațiilor raportate, EFRAG ar trebui să dispună de fonduri publice suficiente care să îi asigure independența. Avizul său tehnic ar trebui să fie elaborat respectându-se în mod corespunzător procedurile, supravegherea publică și transparența, să utilizeze cunoștințele de specialitate ale unei selecții reprezentative echilibrate a părților interesate relevante, inclusiv întreprinderi, investitori, organizații ale societății civile și sindicate, și ar trebui să fie însoțit de analize cost-beneficiu. Participarea la activitatea EFRAG la nivel tehnic ar trebui să fie condiționată de competențe de specialitate cu privire la raportarea privind durabilitatea și nu ar trebui să fie condiționată de nicio contribuție financiară, fără a aduce atingere participării organismelor publice și a organizațiilor naționale de standardizare la activitatea respectivă. Ar trebui garantat un proces transparent de evitare a conflictelor de interese. Pentru a se asigura că standardele Uniunii de raportare privind durabilitatea țin seama de opiniile statelor membre, Comisia ar trebui, înainte de adoptarea standardelor respective, să consulte Grupul de experți al statelor membre pentru finanțarea durabilă, menționat în Regulamentul (UE) 2020/852 (denumit în continuare „Grupul de experți al statelor membre pentru finanțarea durabilă”), și Comitetul de reglementare contabilă, menționat în Regulamentul (CE) nr. 1606/2002 al Parlamentului European și al Consiliului ([23]) (denumit în continuare „Comitetul de reglementare contabilă”), în legătură cu avizul tehnic al EFRAG.

Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe (ESMA), Autoritatea bancară europeană (ABE) și Autoritatea europeană de asigurări și pensii ocupaționale (EIOPA) joacă un rol în elaborarea standardelor tehnice de reglementare în temeiul Regulamentului (UE) 2019/2088 și este necesar să existe o coerență între respectivele standarde tehnice de reglementare și standardele de raportare privind durabilitatea. În temeiul Regulamentului (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ([24]), ESMA joacă, de asemenea, un rol în promovarea convergenței în materie de supraveghere la asigurarea respectării raportării la nivel de întreprindere de către emitenții ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată din Uniune și care vor trebui să raporteze în conformitate cu standardele respective de raportare privind durabilitatea. Prin urmare, ESMA, ABE și EIOPA ar trebui să aibă obligația de a emite un aviz asupra avizului tehnic al EFRAG. Astfel de avize ar trebui să fie furnizate în termen de două luni de la data primirii solicitării din partea Comisiei. În plus, Comisia ar trebui să consulte Agenția Europeană de Mediu, Agenția pentru Drepturi Fundamentale a Uniunii Europene, BCE, Comitetul Organismelor Europene de Supraveghere a Auditului (COESA) și Platforma privind finanțarea durabilă, pentru a se asigura că standardele de raportare privind durabilitatea sunt coerente cu politicile relevante și dreptul relevant al Uniunii. În cazul în care oricare dintre entitățile respective decide să prezinte un aviz, acesta ar trebui depus în termen de două luni de la data consultării organismului de către Comisie.

(40) Pentru a promova controlul democratic, supravegherea și transparența, Comisia ar trebui să consulte cel puțin o dată pe an Parlamentul European și aceste instituții ar trebui să consulte în comun Grupul de experți al statelor membre privind finanțarea durabilă și Comitetul de reglementare contabilă în legătură cu programul de lucru al EFRAG în ceea ce privește elaborarea standardelor de raportare privind durabilitatea.

(41) Standardele de raportare privind durabilitatea ar trebui să fie în concordanță cu alte acte legislative ale Uniunii. Standardele respective ar trebui, în special, să fie aliniate la cerințele de prezentare de informații prevăzute în Regulamentul (UE) 2019/2088 și ar trebui să țină seama de indicatorii și metodologiile subiacente prevăzute în diferitele acte delegate adoptate în temeiul Regulamentului (UE) 2020/852, de cerințele de prezentare de informații aplicabile administratorilor de indici de

referință în temeiul Regulamentului (UE) 2016/1011 al Parlamentului European și al Consiliului ([25]), de standardele minime pentru construirea indicilor UE de referință pentru activitățile de tranziție climatică și a indicilor UE de referință aliniați la Acordul de la Paris, precum și de orice activitate desfășurată de ABE în ceea ce privește punerea în aplicare a cerințelor de prezentare de informații prevăzute în cadrul pilonului III din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Standardele ar trebui să țină seama de dreptul Uniunii în domeniul mediului, inclusiv de Regulamentul (CE) nr. 1221/2009 al Parlamentului European și al Consiliului ([26]) și de Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([27]), precum și de Recomandarea 2013/179/UE a Comisiei ([28]), de anexele la aceasta și de actualizările lor. Ar trebui să se țină seama și de alte acte legislative relevante ale Uniunii, inclusiv de Directiva 2010/75/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([29]), precum și de alte cerințe prevăzute în dreptul Uniunii pentru întreprinderi în ceea ce privește sarcinile directorilor și obligația de diligență.

(42) Standardele de raportare privind durabilitatea ar trebui să țină seama de ghidul privind raportarea informațiilor nefinanciare și de orientările privind raportarea informațiilor legate de climă. De asemenea, ele ar trebui să țină seama și de alte cerințe de raportare din Directiva 2013/34/UE care nu sunt direct legate de durabilitate, cu scopul de a-i ajuta pe utilizatorii informațiilor raportate să înțeleagă mai bine dezvoltarea, performanța, poziția și impactul întreprinderii, prin maximizarea legăturilor dintre informațiile privind durabilitatea și alte informații raportate în conformitate cu Directiva 2013/34/UE.

(43) Standardele de raportare privind durabilitatea ar trebui să fie proporționale și nu ar trebui să impună o sarcină administrativă inutilă societăților care sunt obligate să le utilizeze. Pentru a reduce la minimum perturbările pentru întreprinderile care raportează deja informații privind durabilitatea, standardele de raportare privind durabilitatea ar trebui să țină seama, după caz, de standardele și cadrele existente pentru raportarea și contabilitatea privind durabilitatea. Astfel de standarde și de cadre existente includ Inițiativa de Raportare Globală, Consiliul pentru standardele de contabilitate pentru durabilitate, Consiliul internațional pentru raportarea integrată, Consiliul pentru Standarde Internaționale de Contabilitate, Grupul operativ pentru prezentarea de informații financiare legate de climă, Consiliul pentru standardele de informare privind emisiile de dioxid de carbon și CDP, fostul Proiect de informare privind emisiile de dioxid de carbon.

Standardele Uniunii ar trebui să țină seama de orice standard de raportare privind durabilitatea elaborat sub auspiciile Fundației pentru standarde internaționale de raportare financiară. Pentru a evita fragmentarea legislativă inutilă care ar putea avea consecințe negative pentru întreprinderile care își desfășoară activitatea la nivel mondial, standardele de raportare privind durabilitatea ale Uniunii ar trebui să contribuie la procesul de convergență a standardelor de raportare privind durabilitatea la nivel mondial prin sprijinirea activității Consiliului pentru standarde internaționale de durabilitate (ISSB). Standardele de raportare privind durabilitatea ale Uniunii ar trebui să reducă riscul inconsecvenței cerințelor de raportare pentru întreprinderile care își desfășoară activitatea la nivel mondial prin integrarea conținutului standardelor de referință globale care urmează să fie elaborate de ISSB, în măsura în care conținutul respectivelor standarde de referință este în concordanță cu cadrul juridic al Uniunii și cu obiectivele Pactului verde.

(44) În Pactul verde, Comisia s-a angajat să sprijine întreprinderile și alte părți interesate în elaborarea unor practici standardizate de contabilizare a capitalului natural, atât la nivelul Uniunii, cât și la nivel internațional, cu scopul de a asigura o gestionare adecvată a riscurilor de mediu și a oportunităților de atenuare a acestora și de a reduce costurile aferente tranzacțiilor.

Proiectul Transparent sponsorizat în cadrul programului pentru mediu și politici climatice (programul LIFE) instituit prin Regulamentul (UE) 2021/783 al Parlamentului European și al Consiliului ([30]) elaborează prima metodologie de contabilizare a capitalului natural, care va facilita compararea metodelor existente și le va face mai transparente, coborând, în același timp, pragul pe care societățile trebuie să îl atingă pentru adoptarea și utilizarea sistemelor în sprijinul adaptării activității lor la exigențele viitorului. Protocolul privind capitalul natural este, de asemenea, o referință importantă în domeniul contabilizării capitalului natural. Deși servesc în principal la consolidarea deciziilor de gestionare internă, metodele de contabilizare a capitalului natural ar trebui luate în considerare în mod corespunzător la stabilirea standardelor de raportare privind durabilitatea. Unele metodologii de contabilizare a capitalului natural urmăresc să atribuie o valoare monetară impactului activităților societăților asupra mediului, ceea ce poate ajuta utilizatorii informațiilor privind durabilitatea să înțeleagă mai bine un asemenea impact. Prin urmare, este oportun ca standardele de raportare privind durabilitatea să poată include indicatori monetizați ai impactului asupra durabilității, dacă acest lucru este considerat necesar.

(45) Standardele de raportare privind durabilitatea ar trebui, de asemenea, să țină seama de principiile și cadrele recunoscute la nivel internațional privind conduita profesională responsabilă, responsabilitatea socială a întreprinderilor și dezvoltarea durabilă, inclusiv obiectivele de dezvoltare durabilă ale ONU, Principiile directoare ale ONU privind afacerile și drepturile omului, Orientările OCDE pentru întreprinderile multinaționale, Orientările OCDE privind diligența necesară pentru o conduită responsabilă în afaceri și orientările sectoriale conexe, Pactul mondial, Declarația tripartită de principii a Organizației Internaționale a Muncii (OIM) privind întreprinderile multinaționale și politica socială, standardul ISO 26000 privind responsabilitatea socială și principiile ONU pentru investiții responsabile.

(46) Ar trebui să se asigure faptul că informațiile raportate de întreprinderi în conformitate cu standardele de raportare privind durabilitatea răspund nevoilor utilizatorilor și nu creează întreprinderilor care raportează și celor afectați indirect ca parte a lanțului valoric al respectivelor întreprinderi o sarcină disproporționată din punctul de vedere al eforturilor și costurilor. Prin urmare, standardele de raportare privind durabilitatea ar trebui să specifice informațiile pe care trebuie să le prezinte întreprinderile cu privire la toți factorii de mediu semnificativi, inclusiv la impactul acestora asupra climei, a aerului, a solului, a apei și a biodiversității, precum și cu privire la dependența lor de aceste elemente. Regulamentul (UE) 2020/852 prevede o clasificare a obiectivelor de mediu ale Uniunii.

Din motive de coerență, este oportun să se utilizeze o clasificare similară pentru identificarea factorilor de mediu care ar trebui abordați de standardele de raportare privind durabilitatea. Standardele de raportare privind durabilitatea ar trebui să ia în considerare și să specifice orice informație geografică sau alte informații contextuale pe care întreprinderile ar trebui să le prezinte pentru a oferi o înțelegere a principalului lor impact asupra aspectelor de durabilitate și a principalelor riscuri pentru întreprindere care decurg din aspectele de durabilitate. Atunci când se precizează informațiile privind factorii de mediu pe care trebuie să le prezinte întreprinderile, ar trebui asigurată concordanța cu definițiile prevăzute la articolul 2 din Regulamentul (UE) 2020/852 și cu cerințele de raportare prevăzute la articolul 8 din respectivul regulament și în actele delegate adoptate în temeiul regulamentului respectiv.

(47) În ceea ce privește informațiile legate de climă, utilizatorii sunt interesați să cunoască riscurile fizice și de tranziție ale întreprinderilor și reziliența acestora și planurile de adaptare la diferite scenarii climatice și la obiectivul de neutralitate climatică al Uniunii până în 2050. Aceștia sunt interesați, de asemenea, de nivelul și domeniul de aplicare al emisiilor și al absorbțiilor de GES atribuite întreprinderii, inclusiv de măsura în care întreprinderea utilizează compensările și de sursa acestor compensări. Realizarea unei economii neutre din punctul de vedere al impactului asupra climei face necesară alinierea standardelor de contabilizare și de compensare a emisiilor de GES. Utilizatorii au nevoie de informații fiabile cu privire la compensări, care să răspundă preocupărilor legate de posibilitatea unei duble contabilizări și a unor supraestimări, având în vedere riscurile pe care dubla contabilizare și supraestimările le pot crea pentru realizarea obiectivelor legate de climă. Utilizatorii sunt, de asemenea, interesați să cunoască și eforturile pe care le-au depus întreprinderile pentru a reduce în mod efectiv emisiile de GES absolute ca parte a strategiilor lor de atenuare a schimbărilor climatice și de adaptare la acestea, inclusiv emisiile de categoriile 1, 2 și, unde este cazul, de categoria 3.

În ceea ce privește emisiile de categoria 3, o prioritate pentru utilizatori este de a primi informații cu privire la subcategoriile categoriei 3 care sunt semnificative în cazul întreprinderii și cu privire la emisiile din fiecare dintre aceste subcategorii ale categoriei 3. Prin urmare, standardele de raportare privind durabilitatea ar trebui să specifice informațiile pe care întreprinderile ar trebui să le raporteze cu privire la astfel de aspecte.

(48) Realizarea unei economii neutre din punctul de vedere al impactului asupra climei și circulare, lipsite de poluare difuză, necesită mobilizarea deplină a tuturor sectoarelor economice. Reducerea consumului de energie și mărirea eficienței energetice sunt esențiale în acest sens, deoarece energia este utilizată în toate lanțurile de aprovizionare. Prin urmare, aspectele energetice ar trebui să fie luate în considerare în mod corespunzător în standardele de raportare privind durabilitatea, în special în ceea ce privește aspectele legate de mediu, inclusiv cele legate de climă.

(49) Standardele de raportare privind durabilitatea ar trebui să specifice informațiile pe care întreprinderile ar trebui să le prezinte cu privire la factorii sociali, inclusiv condițiile de muncă, implicarea partenerilor sociali, negocierile colective, egalitatea, nediscriminarea, diversitatea și incluziunea și drepturile omului. Astfel de informații ar trebui să se refere la impactul întreprinderii asupra oamenilor, inclusiv asupra lucrătorilor, și asupra sănătății umane. Informațiile pe care întreprinderile le prezintă cu privire la drepturile omului ar trebui să includă informații cu privire la munca forțată și munca copiilor în lanțurile lor valorice, acolo unde este cazul. Cerințele de raportare privind durabilitatea referitoare la munca forțată nu ar trebui să exonereze autoritățile publice de responsabilitatea lor de a aborda, prin intermediul politicii comerciale și al mijloacelor diplomatice, problema importului de mărfuri produse ca urmare a încălcărilor drepturilor omului, inclusiv a muncii forțate. Întreprinderile ar trebui, de asemenea, să fie în măsură să raporteze cu privire la posibilele riscuri și tendințe în ceea ce privește ocuparea forței de muncă și veniturile.

Standardele de raportare privind durabilitatea care abordează aspecte sociale ar trebui să specifice informațiile pe care întreprinderile ar trebui să le prezinte în ceea ce privește principiile Pilonului european al drepturilor sociale care sunt relevante pentru întreprinderi, inclusiv egalitatea de șanse pentru toți și condițiile de muncă. Planul de acțiune privind Pilonul european al drepturilor sociale, adoptat de către Comisie în 4 martie 2021, solicită cerințe mai stricte de raportare de către întreprinderi cu privire la aspectele sociale. Standardele de raportare privind durabilitatea ar trebui să specifice, de asemenea, informațiile pe care întreprinderile ar trebui să le prezinte cu privire la drepturile omului, libertățile fundamentale, principiile democratice și standardele stabilite în Carta internațională a drepturilor omului și în alte convenții fundamentale ale ONU privind drepturile omului, inclusiv Convenția Națiunilor Unite privind drepturile persoanelor cu handicap, Declarația ONU privind drepturile popoarelor indigene, Convenția ONU cu privire la drepturile copilului, în Declarația OIM cu privire la principiile și drepturile fundamentale la locul de muncă, în convențiile fundamentale ale OIM,

în Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Carta socială europeană și în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Raportarea efectuată cu privire la factorii sociali, precum și la factorii de mediu și de guvernanță ar trebui să fie proporțională cu domeniul de aplicare și cu obiectivele prezentei directive de modificare. Standardele de raportare privind durabilitatea care abordează egalitatea de gen și plata egală pentru muncă de valoare egală ar trebui să specifice, printre altele, informațiile care trebuie raportate cu privire la diferența de remunerare între femei și bărbați, ținând seama de alte acte legislative relevante ale Uniunii. Standardele de raportare privind durabilitatea care abordează ocuparea forței de muncă și incluziunea persoanelor cu dizabilități ar trebui să specifice, printre altele, informațiile care trebuie raportate cu privire la măsurile de accesibilitate luate de întreprindere.

Standardele de raportare privind durabilitatea care abordează formarea și dezvoltarea competențelor ar trebui să specifice, printre altele, informațiile care trebuie raportate cu privire la proporția și defalcarea pe categorii a lucrătorilor care participă la formare. Standardele de raportare privind durabilitatea care abordează negocierea colectivă ar trebui să specifice, printre altele, informațiile care trebuie divulgate cu privire la existența comitetelor de întreprindere, precum și cu privire la existența contractelor colective de muncă și la proporția lucrătorilor care sunt supuși unor astfel de acorduri. Standardele de raportare privind durabilitatea care abordează participarea lucrătorilor ar trebui să specifice, printre altele, informațiile care trebuie făcute publice cu privire la participarea lucrătorilor în consiliile de administrație și de supraveghere. Standardele de raportare privind durabilitatea care abordează diversitatea ar trebui să specifice, printre altele, informațiile care trebuie raportate cu privire la diversitatea de gen la nivelul conducerii superioare și la numărul de membri ai sexului subreprezentat în consiliile lor de administrație.

(50) Utilizatorii au nevoie de informații cu privire la factorii de guvernanță. Factorii de guvernanță cei mai relevanți pentru utilizatori sunt menționați în cadre de raportare de referință, cum ar fi Inițiativa de Raportare Globală și Grupul operativ pentru prezentarea de informații financiare legate de climă, precum și în cadre globale de referință, cum ar fi Principiile de guvernanță globală ale Rețelei internaționale pentru guvernanță corporativă și Principiile OCDE/G20 privind guvernanța corporativă. Standardele de raportare privind durabilitatea ar trebui să specifice informațiile pe care întreprinderile ar trebui să le prezinte cu privire la factorii de guvernanță. Astfel de informații ar trebui să vizeze rolul organelor de administrație, de conducere și de supraveghere ale unei întreprinderi în ceea ce privește aspectele de durabilitate, cunoștințele de specialitate și competențele necesare pentru a îndeplini rolul respectiv sau accesul organelor respective la astfel de cunoștințe de specialitate și de competențe, dacă societatea dispune de o politică în ceea ce privește stimulentele care sunt oferite membrilor organismelor respective și care sunt legate de aspectele de durabilitate, precum și informații privind sistemele de control intern și de gestionare a riscurilor ale unei întreprinderi în ceea ce privește procesul de raportare privind durabilitatea. Utilizatorii au nevoie, de asemenea, de informații cu privire la cultura corporativă a întreprinderilor și la abordarea eticii în afaceri, care sunt elemente recunoscute ale cadrelor de referință privind guvernanța corporativă, cum ar fi Principiile de guvernanță globală ale Rețelei internaționale pentru guvernanță corporativă, inclusiv de informații despre combaterea corupției și a mitei și despre activitățile și angajamentele întreprinderii prin care se urmărește exercitarea influenței politice a acesteia, inclusiv activitățile sale de lobby.

Informațiile privind conducerea întreprinderii și calitatea relațiilor cu clienții, cu furnizorii și cu comunitățile afectate de activitățile întreprinderii îi ajută pe utilizatori să înțeleagă riscurile unei întreprinderi privind aspectele de durabilitate, precum și impactul său asupra acestor aspecte. Informațiile privind relațiile cu furnizorii includ practicile de plată referitoare la data sau perioada de plată, rata dobânzii penalizatoare pentru efectuarea cu întârziere a plăților sau compensația pentru costurile de recuperare menționate în Directiva 2011/7/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([31]). În fiecare an, mii de întreprinderi, în special întreprinderi mici și mijlocii (IMM-uri), suportă o sarcină administrativă și financiară deoarece sunt plătite cu întârziere sau nu sunt plătite deloc. În cele din urmă, întârzierea plăților duce la insolvență și faliment, ceea ce are efecte distructive asupra întregului lanț valoric. Creșterea nivelului de informare cu privire la practicile de plată ar trebui să permită altor întreprinderi să identifice plătitori prompți și de încredere, să detecteze practicile de plată neechitabile, să acceseze informații cu privire la întreprinderile cu care desfășoară activități comerciale și să negocieze condiții de plată mai echitabile.

(51) Standardele de raportare privind durabilitatea ar trebui să promoveze o viziune mai integrată a tuturor informațiilor publicate de întreprinderi în raportul administratorilor, pentru a-i ajuta pe utilizatorii informațiilor respective să înțeleagă mai bine dezvoltarea, performanța, poziția și impactul întreprinderii. Standardele de raportare privind durabilitatea ar trebui să facă distincția, după caz, între informațiile pe care întreprinderile ar trebui să le prezinte atunci când raportează la nivel individual și informațiile pe care întreprinderile ar trebui să le prezinte atunci când raportează la nivel de grup. Standardele de raportare privind durabilitatea ar trebui să conțină, de asemenea, orientări pentru întreprinderi cu privire la procesul de identificare a informațiilor privind durabilitatea care ar trebui incluse în raportul administratorilor, deoarece o întreprindere ar trebui să aibă obligația de a prezenta doar informațiile relevante pentru înțelegerea impactului acesteia asupra aspectelor de durabilitate, precum și informațiile relevante pentru înțelegerea modului în care aspectele de durabilitate îi afectează dezvoltarea, performanța și poziția.

(52)

Statele membre ar trebui să se asigure că raportarea privind durabilitatea se realizează în conformitate cu drepturile lucrătorilor la informare și consultare. Prin urmare, conducerea întreprinderii ar trebui să informeze reprezentanții lucrătorilor la nivelul corespunzător și să discute cu aceștia despre informațiile relevante și mijloacele de obținere și verificare a informațiilor privind durabilitatea. Acest lucru implică, în sensul prezentei directive de modificare, stabilirea unui dialog și a unui schimb de opinii între reprezentanții lucrătorilor și conducerea centrală sau orice alt nivel de conducere care ar putea fi mai adecvat, într-un moment, într-un mod și cu un conținut care să le permită reprezentanților lucrătorilor să își exprime opinia. Opinia acestora ar trebui comunicată, după caz, organelor de administrație, de conducere sau de supraveghere relevante.

(53) Întreprinderile din același sector sunt adesea expuse unor riscuri similare legate de durabilitate și au adesea un impact similar asupra societății și a mediului. Comparațiile dintre întreprinderile din același sector sunt deosebit de valoroase pentru investitori și alți utilizatori ai informațiilor privind durabilitatea. Prin urmare, standardele de raportare privind durabilitatea ar trebui să specifice atât informațiile pe care întreprinderile din toate sectoarele ar trebui să le prezinte, cât și informațiile pe care întreprinderile ar trebui să le prezinte în funcție de sectorul lor de activitate. Standardele sectoriale de raportare privind durabilitatea sunt deosebit de importante în cazul sectoarelor asociate cu riscuri ridicate în materie de durabilitate sau cu efecte asupra mediului, a drepturilor omului și a guvernanței, inclusiv sectoarele enumerate în secțiunile A-H și în secțiunea L din anexa I la Regulamentul (CE) nr. 1893/2006 al Parlamentului European și al Consiliului ([32]), precum și în cazul activităților relevante din cadrul sectoarelor respective. Atunci când adoptă standarde sectoriale de raportare privind durabilitatea, Comisia ar trebui să se asigure că informațiile specificate de respectivele standarde de raportare privind durabilitatea sunt proporționale cu amploarea riscurilor și a impactului asociat aspectelor de durabilitate specifice fiecărui sector, ținând seama de faptul că riscurile și impactul pentru anumite sectoare sunt mai mari decât pentru altele. Comisia ar trebui să țină seama și de faptul că nu toate activitățile din cadrul acestor sectoare sunt în mod necesar asociate cu riscuri ridicate sau un impact ridicat în materie de durabilitate. Pentru întreprinderile care își desfășoară activitatea în sectoare care se bazează în special pe resurse naturale, standardele sectoriale de raportare privind durabilitatea ar impune prezentarea impactului legat de natură asupra biodiversității și a ecosistemelor și a riscurilor legate de natură pentru acestea.

Standardele de raportare privind durabilitatea ar trebui, de asemenea, să țină seama de dificultățile cu care se pot confrunta întreprinderile în ceea ce privește colectarea de informații de la actorii din întregul lor lanț valoric, în special de la furnizorii care sunt întreprinderi mici sau mijlocii și de la furnizorii de pe piețele și din economiile emergente. Standardele de raportare privind durabilitatea ar trebui să specifice prezentările de informații privind lanțurile valorice care sunt proporționale și relevante în raport cu amploarea și complexitatea activităților întreprinderilor și cu capacitățile și caracteristicile întreprinderilor din lanțurile valorice, în special capacitățile și caracteristicile întreprinderilor care nu sunt supuse cerințelor în materie de raportare privind durabilitatea prevăzute în prezenta directivă de modificare. Standardele de raportare privind durabilitatea nu ar trebui să specifice prezentări de informații care le-ar impune întreprinderilor să obțină din partea întreprinderilor mici și mijlocii din lanțul lor valoric informații care depășesc informațiile care trebuie prezentate în conformitate cu standardele de raportare privind durabilitatea pentru întreprinderile mici și mijlocii. Acest lucru nu ar trebui să aducă atingere niciunei cerințe a Uniunii impuse întreprinderilor de a desfășura un proces de diligență necesară.

(54) Pentru a răspunde în timp util nevoilor de informare ale utilizatorilor și având în vedere, în special, urgența de a răspunde nevoilor de informare ale participanților la piețele financiare care sunt supuși cerințelor prevăzute în actele delegate adoptate în temeiul articolului 4 alineatele (6) și (7) din Regulamentul (UE) 2019/2088, Comisia ar trebui să adopte un prim set de standarde de raportare privind durabilitatea prin intermediul unor acte delegate până la 30 iunie 2023. Setul respectiv de standarde de raportare privind durabilitatea ar trebui să precizeze informațiile pe care întreprinderile ar trebui să le prezinte în ceea ce privește toate domeniile de raportare și aspectele de durabilitate și de care participanții la piața financiară au nevoie pentru a respecta obligațiile de informare prevăzute în Regulamentul (UE) 2019/2088. Comisia ar trebui să adopte, până la 30 iunie 2024, un al doilea set de standarde de raportare privind durabilitatea prin intermediul unor acte delegate, care să precizeze informațiile suplimentare pe care întreprinderile ar trebui să le prezinte cu privire la aspectele de durabilitate și la domeniile de raportare, acolo unde este necesar, și informațiile specifice sectorului în care își desfășoară activitatea o întreprindere. Comisia ar trebui să revizuiască respectivele standarde de raportare privind durabilitatea, inclusiv standardele de raportare privind durabilitatea pentru întreprinderile mici și mijlocii, o dată la trei ani pentru a ține seama de evoluțiile relevante, inclusiv de evoluția standardelor internaționale.

(55) Directiva 2013/34/UE nu prevede ca întreprinderile să furnizeze raportul administratorilor în format digital, ceea ce îngreunează posibilitatea de a localiza și de a utiliza informațiile raportate. Utilizatorii de informații privind durabilitatea se așteaptă din ce în ce mai mult ca aceste informații să poată fi găsite, comparate și citite automat în formate digitale. Statele membre ar trebui să poată solicita întreprinderilor care sunt supuse cerințelor de raportare privind durabilitatea din Directiva 2013/34/UE să pună în mod gratuit la dispoziția publicului, pe website-urile lor de internet, rapoartele administratorilor. Digitalizarea creează oportunități de exploatare a informațiilor într-un mod mai eficient și are potențialul de a genera economii semnificative de costuri atât pentru utilizatori, cât și pentru întreprinderi. Digitalizarea permite, de

asemenea, centralizarea datelor la nivelul Uniunii și al statelor membre, într-un format deschis și accesibil, care facilitează citirea și permite compararea datelor. Prin urmare, întreprinderile ar trebui să aibă obligația de a-și întocmi rapoartele administratorilor în formatul de raportare electronic specificat la articolul 3 din Regulamentul delegat (UE) 2019/815 al Comisiei ([33]), și de a-și marca raportarea privind durabilitatea, inclusiv prezentările de informații necesare în temeiul articolului 8 din Regulamentul (UE) 2020/852, în conformitate cu formatul de raportare electronic specificat în Regulamentul delegat (UE) 2019/815 odată ce acesta este stabilit.

Va fi necesară o taxonomie digitală pentru standardele Uniunii de raportare privind durabilitatea pentru a permite marcarea informațiilor raportate în conformitate cu standardele de raportare privind durabilitatea respective. Aceste cerințe ar trebui să contribuie la activitatea privind digitalizarea, anunțată de Comisie în Comunicarea sa din 19 februarie 2020 intitulată „O strategie europeană privind datele” și în Comunicarea sa din 24 septembrie 2020 intitulată „Strategia UE privind finanțele digitale”. Aceste cerințe ar completa, de asemenea, crearea unui punct unic de acces european (PUAE) pentru informațiile publice referitoare la întreprinderi, astfel cum se prevede în Comunicarea Comisiei din 24 septembrie 2020 intitulată „O uniune a piețelor de capital pentru cetățeni și întreprinderi – un nou plan de acțiune”, în care se ia în considerare, de asemenea, necesitatea de a furniza informații comparabile într-un format digital.

(56) Pentru a permite includerea informațiilor raportate privind durabilitatea în PUAE, statele membre ar trebui să se asigure că întreprinderile ale căror valori mobiliare nu sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată din Uniune își publică raportul administratorilor, inclusiv raportarea privind durabilitatea, în formatul de raportare electronic specificat la articolul 3 din Regulamentul delegat (UE) 2019/815.

(57) Articolul 19a alineatul (4) din Directiva 2013/34/UE permite statelor membre să scutească întreprinderile de obligația de a include în raportul administratorilor declarația nefinanciară prevăzută la articolul 19a alineatul (1) din directiva respectivă. Statele membre pot face acest lucru în cazul în care întreprinderea în cauză întocmește un raport separat care este publicat împreună cu raportul administratorilor în conformitate cu articolul 30 din directiva respectivă sau în cazul în care raportul este pus la dispoziția publicului pe website-ul întreprinderii într-un termen rezonabil care nu depășește șase luni de la data bilanțului și este menționat în raportul administratorilor. Aceeași posibilitate există și pentru declarația nefinanciară consolidată menționată în Directiva 2013/34/UE. Douăzeci de state membre au utilizat această opțiune. Posibilitatea de a publica un raport separat împiedică însă disponibilitatea informațiilor care fac legătura între informațiile financiare și informațiile privind aspectele de durabilitate. De asemenea, este îngreunată astfel posibilitatea utilizatorilor de a localiza și de a accesa informațiile, în special pentru investitori, care sunt interesați atât de informațiile financiare, cât și de cele privind durabilitatea. Eventualele momente diferite de publicare a informațiilor financiare și a informațiilor privind durabilitatea exacerbează această problemă. Publicarea într-un raport separat poate, de asemenea, să dea impresia, atât pe plan intern, cât și pe plan extern, că informațiile privind durabilitatea aparțin unei categorii de informații mai puțin relevante, ceea ce poate avea un impact negativ asupra percepției privind fiabilitatea informațiilor. Prin urmare, întreprinderile ar trebui să raporteze informațiile privind durabilitatea într-o secțiune specifică și clar identificabilă a raportului administratorilor, iar statelor membre nu ar trebui să li se mai permită să scutească întreprinderile de obligația de a include în raportul administratorilor informații privind aspectele de durabilitate.

O astfel de obligație ar contribui, de asemenea, la clarificarea rolului pe care autoritățile naționale competente îl au în supravegherea raportării privind durabilitatea, ca parte a raportului administratorilor întocmit în conformitate cu Directiva 2004/109/CE. În plus, întreprinderile care au obligația de a raporta informații privind durabilitatea nu ar trebui în niciun caz să fie scutite de obligația de a publica raportul administratorilor, deoarece este important să se asigure că informațiile privind durabilitatea sunt puse la dispoziția publicului.

(58) Articolul 20 din Directiva 2013/34/UE prevede ca întreprinderile ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată din Uniune să includă în raportul administratorilor o declarație privind guvernanța corporativă, care trebuie să conțină, printre alte informații, o descriere a politicii de diversitate aplicate de întreprindere în ceea ce privește organele sale de administrație, de conducere și de supraveghere. Articolul 20 din Directiva 2013/34/UE oferă întreprinderilor flexibilitatea de a decide asupra căror aspecte ale diversității raportează. Acesta nu obligă explicit întreprinderile să includă informații despre vreun aspect anume al diversității. Pentru a se înainta în direcția unei participări mai echilibrate din punctul de vedere al genului la procesul decizional economic, este necesar să se asigure faptul că întreprinderile ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată din Uniune raportează întotdeauna cu privire la politicile lor privind diversitatea de gen și la punerea în aplicare a acestora. Însă, pentru a se evita o sarcină administrativă inutilă, întreprinderile respective ar trebui să aibă posibilitatea de a raporta unele dintre informațiile prevăzute la articolul 20 din Directiva 2013/34/UE odată cu alte informații privind durabilitatea. În cazul în care decid să facă acest lucru, declarația privind guvernanța corporativă ar trebui să includă o trimitere la raportarea privind durabilitatea a întreprinderii, iar informațiile solicitate în temeiul articolului 20 din Directiva 2013/34/UE ar trebui să facă în continuare obiectul cerințelor de asigurare aferente declarației privind guvernanța corporativă.

(59)

Articolul 33 din Directiva 2013/34/UE prevede ca statele membre să se asigure că membrii organelor de administrație, de conducere și de supraveghere ale unei întreprinderi au responsabilitatea colectivă de a se asigura că situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate, raportul administratorilor, raportul consolidat al administratorilor, declarația privind guvernanța corporativă și declarația consolidată privind guvernanța corporativă sunt întocmite și publicate în conformitate cu cerințele directivei respective. Responsabilitatea colectivă respectivă ar trebui extinsă la cerințele privind digitalizarea prevăzute în Regulamentul delegat (UE) 2019/815, la cerința de respectare a standardelor Uniunii de raportare privind durabilitatea și la cerința de a marca raportările privind durabilitatea.

(60) Profesia de asigurare face distincția între misiunile de asigurare limitată și misiunile de asigurare rezonabilă. Concluzia unei misiuni de asigurare limitată este furnizată, de obicei, într-o formă negativă de exprimare, conținând informația că practicianul nu a identificat nicio problemă care să îl conducă la concluzia că obiectul a fost prezentat eronat în mod semnificativ. Într-o misiune de asigurare limitată, auditorul efectuează mai puține teste decât cele efectuate în cadrul unei misiuni de asigurare rezonabilă. Prin urmare, volumul de muncă pentru o misiune de asigurare limitată este mai mic decât în cazul unei misiuni de asigurare rezonabilă. Munca depusă în cadrul unei misiuni de asigurare rezonabilă implică proceduri extinse, inclusiv luarea în considerare a controalelor interne ale întreprinderii raportoare și testarea de fond, și, prin urmare, este semnificativ mai mare decât în cazul unei misiuni de asigurare limitată.

Concluzia unei misiuni de asigurare rezonabilă este furnizată, de obicei, într-o formă pozitivă de exprimare și rezultă în furnizarea unei opinii cu privire la măsurarea obiectului pe baza unor criterii definite în prealabil. Directiva 2013/34/UE prevede ca statele membre să se asigure că auditorul statutar sau firma de audit verifică dacă s-a furnizat declarația nefinanciară sau raportul separat. Dispozițiile menționate nu cuprind cerința ca un prestator independent de servicii de asigurare să verifice informațiile, deși permit statelor membre să prevadă o astfel de verificare dacă doresc acest lucru. Absența unei cerințe de asigurare în legătură cu raportarea privind durabilitatea, spre deosebire de cerința ca auditorul statutar să efectueze audituri statutare pe baza unei misiuni de asigurare rezonabilă, ar amenința credibilitatea informațiilor prezentate privind durabilitatea, neîndeplinind astfel nevoile utilizatorilor cărora le sunt destinate informațiile respective. Deși obiectivul este să existe un nivel similar de asigurare pentru raportarea financiară și pentru cea privind durabilitatea, absența unui standard stabilit de comun acord pentru asigurarea raportării privind durabilitatea creează riscul unei înțelegeri și al unor așteptări diferite cu privire la ceea ce ar conține o misiune de asigurare rezonabilă pentru diferite categorii de informații privind durabilitatea, în special în ceea ce privește prezentarea de informații prospective și calitative.

Prin urmare, ar trebui avută în vedere o abordare progresivă de mărire a nivelului de asigurare necesar pentru informațiile privind durabilitatea, începând cu obligația impusă auditorului statutar sau firmei de audit de a exprima o opinie cu privire la conformitatea raportării privind durabilitatea cu cerințele Uniunii, pe baza unei misiuni de asigurare limitată. Respectiva opinie ar trebui să se refere la conformitatea raportării privind durabilitatea cu standardele de raportare ale Uniunii privind durabilitatea, la procesul desfășurat de întreprindere pentru a identifica informațiile raportate în temeiul standardelor de raportare privind durabilitatea și la respectarea cerinței de a marca raportarea privind durabilitatea. Auditorul ar trebui să evalueze, de asemenea, dacă raportarea întreprinderii respectă cerințele de raportare prevăzute la articolul 8 din Regulamentul (UE) 2020/852. Pentru a asigura o înțelegere comună și așteptări comune cu privire la ceea ce ar conține o misiune de asigurare rezonabilă, auditorul statutar sau firma de audit ar trebui să aibă obligația de a exprima o opinie bazată pe o misiune de asigurare rezonabilă cu privire la conformitatea raportării privind durabilitatea cu cerințele Uniunii, atunci când Comisia adoptă standarde de asigurare pentru asigurarea rezonabilă a raportării privind durabilitatea prin intermediul unor acte delegate până cel târziu la 1 octombrie 2028, în urma unei evaluări pentru a stabili dacă asigurarea rezonabilă este fezabilă pentru auditori și pentru întreprinderi.

Abordarea progresivă, de la misiunile de asigurare limitată la misiunile de asigurare rezonabilă, ar permite, de asemenea, dezvoltarea progresivă a pieței de asigurare pentru informațiile privind durabilitatea și a practicilor de raportare ale întreprinderilor. În sfârșit, această abordare progresivă ar etapiza creșterea costurilor pentru întreprinderile care raportează, având în vedere că asigurarea raportării privind durabilitatea bazată pe o misiune de asigurare rezonabilă este mai costisitoare decât asigurarea raportării privind durabilitatea bazată pe o misiune de asigurare limitată. Întreprinderile care sunt supuse cerințelor de raportare privind durabilitatea ar trebui să poată decide să obțină o opinie de asigurare cu privire la raportarea lor privind durabilitatea pe baza unei misiuni de asigurare rezonabilă dacă doresc acest lucru și, în acest caz, ar trebui să se considere că au respectat obligația de a obține o opinie pe baza unei misiuni de asigurare limitată. Opinia bazată pe o misiune de asigurare rezonabilă privind informațiile prospective este doar o asigurare că aceste informații au fost pregătite în conformitate cu standardele aplicabile.

(61) Auditorii statutari sau firmele de audit verifică deja situațiile financiare și raportul administratorilor. Asigurarea raportării privind durabilitatea de către auditorii statutari sau firmele de audit ar contribui la asigurarea conectivității dintre informațiile financiare și cele privind durabilitatea și a corelării acestora, ceea ce este deosebit de important pentru

utilizatorii informațiilor privind durabilitatea. Cu toate acestea, există un risc de concentrare suplimentară a pieței de audit, care ar putea pune în pericol independența auditorilor și ar putea mări onorariile de audit sau onorariile aferente asigurării raportării privind durabilitatea.

Având în vedere rolul-cheie al auditorilor statutari în ceea ce privește furnizarea asigurării raportării privind durabilitatea și asigurarea unor informații fiabile privind durabilitatea, Comisia a anunțat că va acționa pentru a îmbunătăți și mai mult calitatea auditului și pentru a crea o piață a auditului mai deschisă și mai diversificată, acestea fiind condiții necesare pentru aplicarea cu succes a prezentei directive de modificare. În plus, este de dorit să se ofere întreprinderilor posibilitatea de a alege dintr-o gamă mai largă de prestatori independenți de servicii de asigurare pentru asigurarea raportării privind durabilitatea. Prin urmare, statelor membre ar trebui să li se permită să acrediteze prestatori independenți de servicii de asigurare în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 765/2008 al Parlamentului European și al Consiliului ([34]) pentru emiterea unei opinii de asigurare asupra raportării privind durabilitatea, care ar trebui publicat împreună cu raportul administratorilor. În plus, statelor membre ar trebui să li se ofere posibilitatea de a îi permite unui auditor statutar, altul decât cel care efectuează auditul statutar al situațiilor financiare, să exprime o opinie de asigurare cu privire la raportarea privind durabilitatea. Mai mult, dacă permit prestatorilor de servicii de asigurare independenți să efectueze asigurarea raportării privind durabilitatea, statele membre ar trebui, de asemenea, să îi permită unui auditor statutar, altul decât cel care efectuează auditul statutar al situațiilor financiare, să exprime o opinie de asigurare cu privire la raportarea privind durabilitatea.

Statele membre ar trebui să stabilească cerințe care să asigure calitatea asigurării raportării privind durabilitatea efectuate de prestatori independenți de servicii de asigurare și rezultate coerente în ceea ce privește asigurarea raportării privind durabilitatea. Prin urmare, toți prestatorii independenți de servicii de asigurare ar trebui să fie supuși unor cerințe echivalente cu cerințele prevăzute în Directiva 2006/43/CE a Parlamentului European a Consiliului ([35]) în ceea ce privește asigurarea raportării privind durabilitatea, care să fie în același timp adaptate la caracteristicile prestatorilor independenți de servicii de asigurare care nu efectuează audituri statutare. În special, statele membre ar trebui să stabilească cerințe echivalente în ceea ce privește formarea și examinarea, formarea continuă, sistemele de asigurare a calității, etica profesională, independența, obiectivitatea, confidențialitatea și secretul profesional, numirea și revocarea, organizarea activității prestatorilor independenți de servicii de asigurare, investigațiile și sancțiunile, precum și raportarea neregulilor. Acest lucru ar garanta, de asemenea, condiții de concurență echitabile pentru toate persoanele și firmele autorizate de statele membre să emită o opinie de asigurare cu privire la raportarea privind durabilitatea, inclusiv pentru auditorii statutari. În cazul în care o întreprindere solicită o opinie din partea unui prestator independent de servicii de asigurare acreditat, altul decât auditorul statutar, cu privire la raportarea sa privind durabilitatea, întreprinderea respectivă nu ar trebui să solicite o opinie de asigurare cu privire la raportarea sa privind durabilitatea și din partea auditorului statutar.

Prestatorilor independenți de servicii de asigurare care au fost deja acreditați într-un stat membru pentru asigurarea raportării privind durabilitatea ar trebui să li se permită în continuare să facă acest lucru. În mod similar, statele membre ar trebui să se asigure că prestatorii independenți de servicii de asigurare care, la data aplicării noilor cerințe privind formarea și examinarea, se află în proces de acreditare, nu sunt supuși acestor noi cerințe de acreditare, cu condiția să încheie procesul respectiv în termen de doi ani de la data aplicării acestor noi cerințe. Cu toate acestea, statele membre ar trebui să se asigure că toți prestatorii independenți de servicii de asigurare acreditați într-un stat membru pentru asigurarea raportării privind durabilitatea în termen de doi ani de la data aplicării noilor cerințe de acreditare dobândesc cunoștințele necesare în ceea ce privește raportarea privind durabilitatea și asigurarea raportării privind durabilitatea, prin intermediul formării profesionale continue.

(62) Pentru a promova libera circulație a serviciilor, statele membre ar trebui să le permită prestatorilor independenți de servicii de asigurare stabiliți într-un alt stat membru să efectueze asigurarea raportării privind durabilitatea pe teritoriul lor. Acest lucru ar favoriza, de asemenea, deschiderea pieței de asigurare chiar și atunci când nu toate statele membre permit acreditarea prestatorilor independenți de servicii de asigurare pe teritoriul lor. În cazul în care prestatorii independenți de servicii de asigurare efectuează asigurarea raportării privind durabilitatea pe teritoriul unui stat membru gazdă, respectivul stat membru gazdă ar trebui să poată decide să supravegheze prestatorii independenți de servicii de asigurare, având în vedere posibilitatea de a utiliza cadrul pus în aplicare pentru supravegherea auditorilor care efectuează asigurarea raportării privind durabilitatea.

(63) Statele membre ar trebui să se asigure că, atunci când o întreprindere este obligată în temeiul dreptului Uniunii să solicite verificarea de către o parte terță independentă acreditată a unor elemente ale raportării sale privind durabilitatea, raportul părții terțe independente acreditate este pus la dispoziție fie ca anexă la raportul administratorilor, fie prin orice alte mijloace accesibile publicului. O asemenea punere la dispoziție a raportului nu ar trebui să aducă atingere rezultatului opiniei de asigurare, față de care verificarea de către o parte terță ar trebui să rămână independentă. Nu ar trebui să decurgă nicio duplicare a muncii între auditor sau prestatorul independent de servicii de asigurare care exprimă opinia de asigurare și partea terță independentă acreditată.

(64) Directiva 2006/43/CE stabilește norme privind auditul statutar al situațiilor financiare anuale și consolidate. Este necesar să se asigure aplicarea unor norme unitare în ceea ce privește auditul situațiilor financiare și asigurarea raportării privind durabilitatea de către auditorul statutar. Directiva 2006/43/CE ar trebui să se aplice în cazul în care opinia de asigurare asupra raportării privind durabilitatea este exprimat de un auditor statutar sau de o firmă de audit.

(65) Normele privind autorizarea și recunoașterea auditorilor statutari și a firmelor de audit ar trebui să permită calificarea auditorilor statutari și pentru asigurarea raportării privind durabilitatea. Statele membre ar trebui să se asigure că auditorii statutari care doresc să se califice pentru asigurarea raportării privind durabilitatea dispun de nivelul necesar de cunoștințe teoretice cu privire la domeniile relevante pentru asigurarea raportării privind durabilitatea și de capacitatea de a aplica cunoștințele respective în practică.

Prin urmare, auditorii statutari ar trebui să urmeze o pregătire practică de cel puțin opt luni în ceea ce privește asigurarea raportării anuale și consolidate privind durabilitatea sau alte servicii legate de durabilitate, ținând seama de experiența profesională anterioară. Cu toate acestea, auditorilor statutari care au fost deja autorizați sau recunoscuți într-un stat membru ar trebui să li se permită în continuare să efectueze asigurarea raportării privind durabilitatea. În mod similar, statele membre ar trebui să se asigure că persoanele fizice care se află în procesul de autorizare la data aplicării cerințelor pentru asigurarea raportării privind durabilitatea stabilite prin prezenta directivă de modificare nu sunt supuse acestor cerințe, cu condiția să încheie procesul în următorii doi ani. Statele membre ar trebui să se asigure, totuși, că auditorii statutari care sunt autorizați în termen de doi ani de la data aplicării respectivelor cerințe și care doresc să efectueze asigurarea raportării privind durabilitatea dobândesc cunoștințele necesare în ceea ce privește raportarea privind durabilitatea și asigurarea raportării privind durabilitatea prin intermediul unei formări profesionale continue. Persoanele fizice care decid să fie autorizate doar ca auditori statutari pentru auditul statutar ar trebui să poată decide ulterior să se califice și pentru asigurarea raportării privind durabilitatea. Pentru a realiza acest lucru, aceste persoane ar trebui să îndeplinească cerințele necesare stabilite de statele membre pentru a se asigura că dispun de nivelul necesar de cunoștințe teoretice cu privire la domeniile relevante pentru asigurarea raportării privind durabilitatea și de capacitatea de a aplica cunoștințele respective în practică.

(66) Ar trebui să se asigure corelarea cerințelor impuse auditorilor în ceea ce privește auditul statutar și asigurarea raportării privind durabilitatea efectuate de aceștia. Prin urmare, ar trebui să existe cel puțin o persoană desemnată care să fie implicată activ în desfășurarea asigurării raportării privind durabilitatea (denumită în continuare „partenerul-cheie în materie de durabilitate”). Atunci când efectuează asigurarea raportării privind durabilitatea, auditorii statutari ar trebui să aibă obligația de a dedica suficient timp și de a aloca suficiente resurse și cunoștințe de specialitate pentru a-și îndeplini sarcinile în mod corespunzător. În evidența clienților ar trebui să se specifice onorariile percepute pentru asigurarea raportării privind durabilitatea și ar trebui creat un dosar de asigurare care să includă informații legate de asigurarea raportării privind durabilitatea. În cazul în care același auditor statutar efectuează atât auditul statutar al situațiilor financiare anuale, cât și asigurarea raportării privind durabilitatea, ar trebui să poată fi posibil să se includă dosarul de asigurare în dosarul de audit. Cu toate acestea, cerințele impuse auditorilor statutari cu privire la asigurarea raportării privind durabilitatea ar trebui să se aplice numai auditorilor statutari care efectuează asigurarea raportării privind durabilitatea.

(67) Auditorii statutari sau firmele de audit care efectuează asigurarea raportării privind durabilitatea ar trebui să aibă un nivel ridicat de cunoștințe tehnice de specialitate în domeniul durabilității.

(68) Directiva 2006/43/CE prevede ca statele membre să instituie norme corespunzătoare pentru a evita ca onorariile pentru auditul statutar să fie influențate sau determinate de prestarea de servicii suplimentare către entitatea auditată sau să fie condiționate în vreun fel. Directiva respectivă prevede, de asemenea, ca statele membre să se asigure că auditorii statutari care efectuează audituri statutare respectă normele privind etica profesională, independența, obiectivitatea, confidențialitatea și secretul profesional. Din motive de coerență, este oportun ca normele respective să fie extinse la auditorii statutari care efectuează asigurarea raportării privind durabilitatea.

(69) Pentru a prevedea practici uniforme de asigurare și o asigurare de înaltă calitate a raportării privind durabilitatea în întreaga Uniune, Comisia ar trebui să fie împuternicită să adopte standarde de asigurare în materie de durabilitate prin intermediul unor acte delegate. Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a aplica standarde, proceduri sau cerințe naționale de asigurare atât timp cât Comisia nu a adoptat, prin intermediul unor acte delegate, un standard de asigurare care se referă la aceeași chestiune. Aceste standarde de asigurare ar trebui să stabilească procedurile pe care auditorul trebuie să le urmeze pentru a-și formula concluziile asupra asigurării raportării privind durabilitatea. Prin urmare, Comisia ar trebui să adopte standarde de asigurare pentru asigurarea limitată prin intermediul unor acte delegate înainte de 1 octombrie 2026. Pentru a se facilita armonizarea asigurării raportării privind durabilitatea în toate statele membre, COESA ar trebui să fie încurajat să adopte orientări fără caracter obligatoriu pentru a stabili procedurile care trebuie urmate pentru exprimarea unei opinii de asigurare cu privire la raportarea privind durabilitatea în așteptarea adoptării de către Comisie a unui standard de asigurare care se referă la aceeași chestiune.

(70)

Directiva 2006/43/CE stabilește norme privind auditul statutar al unui grup de întreprinderi. Ar trebui stabilite norme similare pentru asigurarea raportării consolidate privind durabilitatea.

(71) Directiva 2006/43/CE prevede obligația auditorilor statutari sau a firmelor de audit de a-și prezenta rezultatele auditului statutar într-un raport de audit. Ar trebui stabilite norme similare pentru asigurarea raportării privind durabilitatea. Rezultatele asigurării raportării privind durabilitatea ar trebui prezentate într-un raport de asigurare. În cazul în care același auditor statutar efectuează atât auditul statutar al situațiilor financiare anuale, cât și asigurarea raportării privind durabilitatea, ar trebui să poată fi posibil să se prezinte informațiile despre asigurarea raportării privind durabilitatea în raportul de audit.

(72) Directiva 2006/43/CE prevede ca statele membre să instituie un sistem de verificare pentru asigurarea calității auditorilor statutari și a firmelor de audit. Pentru a se asigura că și pentru asigurarea raportării privind durabilitatea au loc verificări pentru asigurarea calității și că persoanele care efectuează verificări pentru asigurarea calității au formarea profesională corespunzătoare și experiența relevantă în raportarea privind durabilitatea și în asigurarea raportării privind durabilitatea, cerința de instituire a unui sistem de verificare pentru asigurarea calității ar trebui extinsă la asigurarea raportării privind durabilitatea. Ca măsură de tranziție, până la 31 decembrie 2025, persoanele care efectuează verificări pentru asigurarea calității legate de asigurarea raportării privind durabilitatea ar trebui să fie scutite de obligația de a avea o experiență relevantă în raportarea privind durabilitatea și în asigurarea raportării privind durabilitatea sau în alte servicii legate de durabilitate.

(73) Directiva 2006/43/CE prevede ca statele membre să dispună de un regim de investigații și sancțiuni pentru auditorii statutari și firmele de audit care efectuează audituri statutare. Directiva respectivă prevede, de asemenea, ca statele membre să organizeze un sistem eficace de supraveghere publică și să se asigure că mecanismele de reglementare pentru sistemele de supraveghere publică permit o cooperare eficace la nivelul Uniunii în ceea ce privește activitățile de supraveghere ale statelor membre. Asemenea cerințe ar trebui extinse la auditorii statutari și la firmele de audit care efectuează asigurarea raportării privind durabilitatea, pentru a se asigura coerența investigațiilor, a sancțiunilor și a cadrelor de supraveghere instituite pentru activitatea auditorului în cadrul auditului statutar și al asigurării raportării privind durabilitatea.

(74) Directiva 2006/43/CE conțin norme privind numirea și demiterea auditorilor statutari și a firmelor de audit care efectuează audituri statutare. Aceste norme ar trebui extinse la asigurarea raportării privind durabilitatea, pentru a se asigura coerența normelor impuse auditorilor în ceea ce privește activitatea lor de audit statutar și asigurarea raportării privind durabilitatea.

(75) În temeiul articolului 6 din Directiva 2007/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([36]), statele membre trebuie să se asigure că acționarii întreprinderilor ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată din Uniune, acționând individual sau colectiv, au dreptul de a înscrie puncte pe ordinea de zi a adunării generale, cu condiția ca fiecare astfel de punct să fie însoțit de o justificare sau de un proiect de hotărâre propus spre adoptare de adunarea generală și ca aceștia să aibă dreptul de a prezenta proiecte de hotărâri pentru punctele incluse sau care urmează să fie incluse pe ordinea de zi a adunării generale, după caz. În cazul în care drepturile respective sunt supuse condiției ca acționarul sau acționarii relevanți să dețină o participație minimă în întreprindere, această participație minimă nu trebuie să depășească 5 % din capitalul social. În ceea ce privește asigurarea raportării privind durabilitatea, acționarilor ar trebui să poată să își exercite drepturile prevăzute la articolul 6 din Directiva 2007/36/CE pentru a prezenta proiecte de hotărâri propuse spre adoptare de adunarea generală prin care să se solicite, în primul rând, ca o parte terță acreditată care nu aparține aceleiași firme de audit sau aceleiași rețele ca și auditorul statutar sau firma de audit care efectuează auditul statutar să întocmească un raport privind anumite elemente ale raportării privind durabilitatea și, în al doilea rând, ca raportul respectiv să fie pus la dispoziția adunării generale.

În cazul întreprinderilor care sunt supuse cerințelor de raportare privind durabilitatea prevăzute în prezenta directivă de modificare și care nu intră în domeniul de aplicare al articolului 6 din Directiva 2007/36/CE, acționarii care reprezintă mai mult de 5 % din drepturile de vot sau 5 % din capitalul întreprinderii, acționând individual sau colectiv, ar trebui, de asemenea, să aibă dreptul de a prezenta un proiect de hotărâre propus spre adoptare de adunarea generală, solicitând ca, în primul rând, o parte terță acreditată care nu aparține aceleiași firme de audit sau aceleiași rețele ca și auditorul statutar sau firma de audit care efectuează auditul statutar să pregătească un raport privind anumite elemente ale raportării privind durabilitatea și, în al doilea rând, ca un astfel de raport să fie pus la dispoziția adunării generale.

(76) Directiva 2006/43/CE prevede ca statele membre să se asigure că fiecare entitate de interes public are un comitet de audit și precizează sarcinile acestuia în ceea ce privește auditul statutar. Respectivului comitet de audit ar trebui să i se atribuie anumite sarcini în ceea ce privește asigurarea raportării privind durabilitatea. Sarcinile respective ar trebui să includă obligația de informare a organului de administrație sau de supraveghere al entității de interes public cu privire la rezultatele asigurării raportării privind durabilitatea și obligația de explicare a modului în care comitetul de audit a contribuit la integritatea raportării privind durabilitatea și a rolului comitetului de audit în procesul respectiv. Statele membre ar trebui să poată permite ca sarcinile atribuite comitetului de audit în ceea ce privește raportarea privind durabilitatea și în ceea ce

privește asigurarea raportării privind durabilitatea să fie îndeplinite de organul de administrație sau de supraveghere în ansamblul său ori de un organ special instituit de organul de administrație sau de supraveghere.

(77) Directiva 2006/43/CE conține cerințe privind înregistrarea și supravegherea auditorilor și a entităților de audit din țări terțe. Pentru a se asigura existența unui cadru coerent pentru activitatea auditorilor, atât în ceea ce privește auditul statutar, cât și în ceea ce privește asigurarea raportării privind durabilitatea, este necesar să se extindă aceste cerințe la asigurarea raportării privind durabilitatea.

(78) Regulamentul (UE) nr. 537/2014 al Parlamentului European și al Consiliului ([37]) se aplică auditorilor statutari și firmelor de audit care efectuează audituri statutare ale entităților de interes public. Pentru a asigura independența auditorului statutar atunci când efectuează un audit statutar, regulamentul respectiv stabilește o limită privind onorariile pentru alte servicii pe care auditorul statutar le poate obține. Este important să se clarifice faptul că asigurarea raportării privind durabilitatea nu ar trebui să fie luată în considerare la calcularea limitei respective. În plus, Regulamentul (UE) nr. 537/2014 interzice prestarea anumitor servicii care nu sunt de audit în anumite perioade atunci când auditorul statutar desfășoară auditul statutar. Serviciile legate de pregătirea raportării privind durabilitatea, inclusiv orice servicii de consultanță, ar trebui, de asemenea, să fie considerate servicii interzise în perioada prevăzută în Regulamentul (UE) nr. 537/2014. Interdicția de a presta asemenea servicii ar trebui să se aplice în toate cazurile în care auditorul statutar desfășoară auditul statutar al situațiilor financiare.

Pentru a asigura independența auditorului statutar, anumite servicii care nu sunt de audit ar trebui, de asemenea, să fie interzise atunci când auditorul statutar efectuează asigurarea raportării privind durabilitatea. Regulamentul (UE) nr. 537 /2014 prevede obligația auditorilor statutari de a raporta neregulile identificate entității auditate și, în anumite circumstanțe, autorităților desemnate de statele membre ca fiind responsabile să investigheze astfel de nereguli. Această obligație ar trebui extinsă, după caz, la auditorii statutari și firmele de audit în ceea ce privește activitatea lor legată de asigurarea raportării privind durabilitatea a entităților de interes public.

(79) Directiva 2004/109/CE încredințează autorităților naționale de supraveghere sarcina de a asigura respectarea cerințelor de raportare la nivel de întreprindere de către întreprinderile ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată din Uniune. Articolul 4 din directiva respectivă precizează conținutul care trebuie inclus în rapoartele financiare anuale, dar nu conține o trimitere explicită la articolele 19a și 29a din Directiva 2013/34/UE, care prevăd întocmirea unei declarații nefinanciare și a unei declarații nefinanciare consolidate. În consecință, autoritățile naționale competente din unele state membre nu au niciun mandat legal de a supraveghea respectivele declarații nefinanciare, în special în cazul în care declarațiile nefinanciare respective sunt publicate într-un raport separat, în afara raportului financiar anual, ceea ce poate fi permis în prezent în statele membre. Prin urmare, este necesar să se introducă la articolul 4 alineatul (5) din Directiva 2004/109/CE o trimitere la raportarea privind durabilitatea. De asemenea, este necesar să se prevadă ca persoanele responsabile din cadrul emitentului să confirme în raportul financiar anual că, din punctul lor de vedere, raportul administratorilor este întocmit în conformitate cu standardele de raportare privind durabilitatea.

În plus, având în vedere caracterul nou al cerințelor de raportare privind durabilitatea, ESMA ar trebui să emită orientări pentru autoritățile naționale competente pentru a promova supravegherea convergentă a raportării privind durabilitatea de către emitenții care intră în domeniul de aplicare al Directivei 2004/109/CE. Aceste orientări ar trebui să se aplice exclusiv supravegherii întreprinderilor ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată din Uniune.

(80) În vederea specificării cerințelor prevăzute în prezenta directivă de modificare, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ar trebui delegată Comisiei în ceea ce privește stabilirea standardelor de raportare privind durabilitatea și stabilirea de standarde pentru asigurarea raportării privind durabilitatea. Este deosebit de important ca, în cursul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți, și ca respectivele consultări să se desfășoare în conformitate cu principiile stabilite în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare ([38]). În special, pentru a asigura participarea egală la pregătirea actelor delegate, Parlamentul European și Consiliul primesc toate documentele în același timp cu experții din statele membre, iar experții acestor instituții au acces sistematic la reuniunile grupurilor de experți ale Comisiei însărcinate cu pregătirea actelor delegate.

(81) Comisia ar trebui să prezinte Parlamentului European și Consiliului un raport privind punerea în aplicare a prezentei directive de modificare, inclusiv, printre altele: o evaluare a realizării obiectivelor prezentei directive, inclusiv convergența practicilor de raportare ale statelor membre; o evaluare a numărului de întreprinderi mici și mijlocii care utilizează standarde de raportare privind durabilitatea în mod voluntar; o evaluare care să stabilească dacă și în ce mod domeniul de aplicare al cerințelor de raportare ar trebui extins și mai mult, în special în ceea ce privește întreprinderile mici și mijlocii și întreprinderile din țări terțe care își desfășoară activitatea direct pe piața internă a Uniunii, fără o filială sau o sucursală pe teritoriul Uniunii; o evaluare a punerii în aplicare a cerințelor de raportare privind filialele și sucursalele întreprinderilor din țări terțe introduse prin prezenta directivă de modificare, inclusiv o evaluare a numărului de întreprinderi din țări terțe care au o filială sau o sucursală supusă cerințelor de raportare în conformitate cu Directiva 2013/34/UE; o evaluare a

mecanismului de punere în aplicare și a pragurilor relevante prevăzute de Directiva 2013/34/UE; o evaluare a necesității și a modalităților de asigurare a accesibilității pentru persoanele cu dizabilități la raportarea privind durabilitatea publicată de întreprinderile care intră în domeniul de aplicare al prezentei directive de modificare.

Raportul privind punerea în aplicare a prezentei directive de modificare ar trebui publicat până la 30 aprilie 2029 și, ulterior, din trei în trei ani și ar trebui însoțit, dacă este cazul, de propuneri legislative. Până la 31 decembrie 2028, Comisia ar trebui să analizeze nivelul de concentrare a pieței de asigurare a durabilității și să prezinte un raport în această privință. Analiza ar trebui să țină seama de regimurile naționale aplicabile prestatorilor independenți de servicii de asigurare și să evalueze dacă și în ce măsură aceste regimuri naționale contribuie la deschiderea pieței asigurărilor. Până la 31 decembrie 2028, Comisia ar trebui să evalueze posibile măsuri juridice pentru a asigura o diversificare suficientă a pieței de asigurare a durabilității și o calitate adecvată a raportării privind durabilitatea. Raportul privind nivelul de concentrare a pieței de asigurare a durabilității ar trebui transmis Parlamentului European și Consiliului până în 31 decembrie 2028 și ar trebui însoțit, dacă este cazul, de propuneri legislative.

(82) Întrucât obiectivele prezentei directive de modificare nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere amploarea și efectele acțiunii, acestea pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul respectiv, prezenta directivă de modificare nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor respective.

(83) Regulamentul (UE) nr. 537/2014, Directiva 2004/109/CE, Directiva 2006/43/CE și Directiva 2013/34/UE ar trebui modificate în consecință.

(84) BCE a fost consultată și a emis un aviz la 7 septembrie 2021,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Modificarea Directivei 2013/34/UE

Directiva 2013/34/UE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1 se adaugă următoarele alineate:

„(3) Măsurile de coordonare prevăzute la articolele 19a, 29a, 29d, 30 și 33, la articolul 34 alineatul (1) al doilea paragraf litera (aa), la articolul 34 alineatele (2) și (3) și la articolul 51 din prezenta directivă se aplică, de asemenea, actelor cu putere de lege și actelor administrative ale statelor membre referitoare la următoarele întreprinderi, indiferent de forma juridică a acestora, cu condiția ca întreprinderile respective să fie întreprinderi mari sau întreprinderi mici și mijlocii, cu excepția microîntreprinderilor, care sunt entități de interes public, astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 1 litera (a) din prezenta directivă:

(a) întreprinderi de asigurare în sensul articolului 2 alineatul (1) din Directiva 91/674/CEE a Consiliului (*1);

(b) instituții de credit, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului (*2).

Statele membre pot alege să nu aplice măsurile de coordonare menționate la primul paragraf de la prezentul alineat în cazul întreprinderilor enumerate la articolul 2 alineatul (5) punctele 2-23 din Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*3).

(4) Măsurile de coordonare prevăzute la articolele 19a, 29a și 29d nu se aplică produselor financiare enumerate la articolul 2 punctul 12 literele (b) și (f) din Regulamentul (UE) 2019/2088 al Parlamentului European și al Consiliului (*4).

(5) Măsurile de coordonare prevăzute la articolele 40a-40d se aplică, de asemenea, actelor cu putere de lege și actelor administrative ale statelor membre referitoare la filialele și sucursalele întreprinderilor care nu sunt reglementate de dreptul unui stat membru, dar a căror formă juridică este comparabilă cu tipurile de întreprinderi enumerate în anexa I.

(*1) Directiva 91/674/CEE a Consiliului din 19 decembrie 1991 privind situațiile financiare anuale și situațiile financiare consolidate ale întreprinderilor de asigurare (JO L 374, 31.12.1991, p. 7)."

(*2) Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1)."

(*3) Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338)."

(*4) Regulamentul (UE) 2019/2088 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 noiembrie 2019 privind informațiile privind durabilitatea în sectorul serviciilor financiare (JO L 317, 9.12.2019, p. 1).”"

2. Articolul 2 se modifică după cum urmează:

(a) punctul 5 se înlocuiește cu următorul text:

„5. «cifră de afaceri netă» înseamnă sumele obținute din vânzarea de produse și prestarea de servicii după deducerea reducerilor comerciale și a taxei pe valoarea adăugată și a altor impozite direct legate de cifra de afaceri; cu toate acestea, pentru întreprinderile de asigurare menționate la articolul 1 alineatul (3) primul paragraf litera (a) din prezenta directivă, noțiunea de «cifră de afaceri netă» se definește în conformitate cu articolul 35 punctul 2 și articolul 66 din Directiva 91/674/CEE a Consiliului (*5); pentru instituțiile de credit menționate la articolul 1 alineatul (3) primul paragraf litera (b) din prezenta directivă, noțiunea de «cifră de afaceri netă» se definește în conformitate cu articolul 43 alineatul (2) litera (c) din Directiva 86/635/CEE a Consiliului (*6); și pentru întreprinderile care intră sub incidența articolului 40a alineatul (1) din prezenta directivă, «cifră de afaceri netă» înseamnă venitul astfel cum este definit de cadrul de raportare financiară pe baza căreia sunt întocmite situațiile financiare ale întreprinderii sau în înțelesul cadrului respectiv;

(*5) Directiva 91/674/CEE a Consiliului din 19 decembrie 1991 privind situațiile financiare anuale și situațiile financiare consolidate ale întreprinderilor de asigurare (JO L 374, 31.12.1991, p. 7)."

(*6) Directiva 86/635/CEE a Consiliului din 8 decembrie 1986 privind conturile anuale și conturile consolidate ale băncilor și ale altor instituții financiare (JO L 372, 31.12.1986, p. 1).”;"

(b) se adaugă următoarele puncte:

„17. «aspecte de durabilitate» înseamnă factori de mediu, factori sociali și care privesc drepturile omului și factori de guvernanță, inclusiv factori de durabilitate, astfel cum sunt definiți la articolul 2 punctul 24 din Regulamentul (UE) 2019/2088;

18. «raportare privind durabilitatea» înseamnă raportarea de informații referitoare la aspecte de durabilitate în conformitate cu articolele 19a, 29a și 29d;

19. «resurse necorporale esențiale» înseamnă resurse fără substanță fizică de care depinde în mod fundamental modelul de afaceri al întreprinderii și care reprezintă o sursă de creare de valoare pentru întreprindere;

20. «prestator independent de servicii de asigurare» înseamnă un organism de evaluare a conformității acreditat în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 765/2008 al Parlamentului European și al Consiliului (*7) pentru activitatea specifică de evaluare a conformității menționată la articolul 34 alineatul (1) al doilea paragraf litera (aa) din prezenta directivă.

(*7) Regulamentul (CE) nr. 765/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 iulie 2008 de stabilire a cerințelor de acreditare și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 339/93 (JO L 218, 13.8.2008, p. 30).”"

3. La articolul 19 alineatul (1) se adaugă următorul paragraf:

„Întreprinderile mari și întreprinderile mici și mijlocii, cu excepția microîntreprinderilor, care sunt entități de interes public, astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 1 litera (a), raportează informații privind principalele resurse necorporale și explică în ce fel modelul de afaceri al întreprinderii depinde în mod fundamental de astfel de resurse și în ce fel resursele respective reprezintă o sursă de creare de valoare pentru întreprindere.”

4. Articolul 19a se înlocuiește cu următorul text:

„*Articolul 19a*

Raportarea privind durabilitatea

(1) Întreprinderile mari și întreprinderile mici și mijlocii, cu excepția microîntreprinderilor, care sunt entități de interes public, astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 1 litera (a) includ în raportul administratorilor informațiile necesare pentru înțelegerea impactului întreprinderii asupra aspectelor de durabilitate și informațiile necesare pentru înțelegerea modului în care aspectele de durabilitate afectează dezvoltarea, performanța și poziția întreprinderii.

Informațiile menționate la primul paragraf trebuie să fie clar identificabile în raportul administratorilor, într-o secțiune specifică a raportului administratorilor.

(2) Informațiile menționate la alineatul (1) conțin:

(a) o descriere succintă a modelului de afaceri și a strategiei întreprinderii, inclusiv cu privire la:

(i) reziliența modelului de afaceri și a strategiei întreprinderii în relație cu riscurile aferente aspectelor de durabilitate;

(ii) oportunitățile pentru întreprindere în legătură cu aspectele de durabilitate;

(iii) planurile întreprinderii, inclusiv acțiunile de punere în aplicare și planurile financiare și de investiții conexe, pentru a se asigura că modelul său de afaceri și strategia sa sunt compatibile cu tranziția către o economie durabilă și cu limitarea încălzirii globale la 1,5 °C, în conformitate cu Acordul de la Paris în temeiul Convenției-cadru a Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice adoptat la 12 decembrie 2015 (denumit în continuare «Acordul de la Paris») și cu obiectivul de realizare a neutralității climatice până în 2050, astfel cum este stabilit în Regulamentul (UE) 2021/1119 al Parlamentului European și al Consiliului (*8), precum și, după caz, expunerea întreprinderii la activități legate de cărbune, petrol și gaze;

(iv) modul în care modelul de afaceri și strategia întreprinderii țin seama de interesele părților interesate ale întreprinderii și de impactul întreprinderii asupra aspectelor de durabilitate;

(v) modul în care strategia întreprinderii a fost pusă în aplicare în ceea ce privește aspectele de durabilitate;

(b) o descriere a obiectivelor cu termene precise legate de aspecte de durabilitate stabilite de întreprindere, inclusiv, după caz, a obiectivelor absolute de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră cel puțin pentru 2030 și 2050, o descriere a progreselor înregistrate de întreprindere în vederea atingerii obiectivelor respective și o declarație din care să reiasă dacă obiectivele întreprinderii legate de factorii de mediu se bazează pe dovezi științifice concludente;

(c) o descriere a rolului organelor de administrație, de conducere și de supraveghere în ceea ce privește aspectele de durabilitate, precum și a cunoștințelor de specialitate și a competențelor acestora pentru a îndeplini rolul respectiv sau a accesului organelor respective la astfel de cunoștințe de specialitate și de competențe;

(d) o descriere a politicilor întreprinderii în ceea ce privește aspectele de durabilitate;

(e) informații despre existența unor sisteme de stimulente privind aspectele de durabilitate puse la dispoziția membrilor organelor de administrație, de conducere și de supraveghere;

(f) o descriere:

(i) a procesului de diligență necesară pus în aplicare de întreprindere în ceea ce privește aspectele de durabilitate și, după caz, în conformitate cu cerințele Uniunii aplicabile întreprinderilor de a desfășura un proces de diligență necesară;

(ii) a principalului impact negativ real sau potențial legat de operațiunile proprii ale întreprinderii și de lanțul său valoric, inclusiv de produsele și serviciile sale, de relațiile sale de afaceri și de lanțul său de aprovizionare, a acțiunilor întreprinse pentru a identifica și monitoriza impactul respectiv și alte efecte negative pe care întreprinderea trebuie să le identifice în temeiul altor cerințe ale Uniunii privind desfășurarea de către întreprinderi a unui proces de diligență necesară;

(iii) a oricăror acțiuni întreprinse de întreprindere pentru a preveni, a atenua, a remedia sau a pune capăt impactului negativ real sau potențial, precum și a rezultatului unor astfel de acțiuni;

(g) o descriere a principalelor riscuri pentru întreprindere aferente aspectelor de durabilitate, inclusiv o descriere a principalelor relații de dependență a întreprinderii de astfel de aspecte, precum și a modului în care întreprinderea gestionează riscurile respective;

(h) indicatorii relevanți pentru prezentările de informații menționate la literele (a)-(g).

Întreprinderile raportează procesul desfășurat pentru identificarea informațiilor pe care le-au inclus în raportul administratorilor în conformitate cu alineatul (1) de la prezentul articol. Informațiile enumerate la primul paragraf de la prezentul alineat includ informații referitoare la orizonturi pe termen scurt, mediu și lung, după caz.

(3) Dacă este cazul, informațiile menționate la alineatele (1) și (2) conțin informații cu privire la propriile operațiuni ale întreprinderii și la lanțul său valoric, inclusiv la produsele și serviciile sale, la relațiile sale de afaceri și lanțul său de aprovizionare.

În primii trei ani de aplicare a măsurilor care urmează să fie adoptate de statele membre în conformitate cu articolul 5 alineatul (2) din Directiva (UE) 2022/2464 a Parlamentului European și a Consiliului (*9) și în cazul în care nu sunt disponibile toate informațiile necesare privind lanțul valoric al întreprinderii, întreprinderea explică eforturile depuse pentru a obține informațiile necesare privind lanțul său valoric, motivele pentru care nu au putut fi obținute toate informațiile necesare și planurile sale pentru a obține informațiile necesare în viitor.

Dacă este cazul, informațiile menționate la alineatele (1) și (2) conțin, de asemenea, trimiteri la alte informații incluse în raportul administratorilor în conformitate cu articolul 19 și la sumele raportate în situațiile financiare anuale, precum și explicații suplimentare cu privire la acestea.

Statele membre pot permite ca informațiile referitoare la evoluțiile iminente sau aspectele în curs de negociere să fie omise în cazuri excepționale în care, potrivit avizului justificat în mod corespunzător al membrilor organelor de administrație, de conducere și de supraveghere, care acționează în limitele competențelor conferite de dreptul intern și poartă o răspundere colectivă pentru avizul respectiv, prezentarea acestor informații ar aduce prejudicii grave poziției comerciale a întreprinderii, cu condiția ca astfel de omisiuni să nu împiedice înțelegerea corectă și echilibrată a dezvoltării, a performanței și a poziției întreprinderii și a impactului activității sale.

(4) Întreprinderile raportează informațiile menționate la alineatele (1)-(3) de la prezentul articol în conformitate cu standardele de raportare privind durabilitatea adoptate în temeiul articolului 29b.

(5) Conducerea întreprinderii informează în consecință reprezentanții lucrătorilor la nivelul corespunzător și discută cu aceștia despre informațiile relevante și mijloacele de obținere și de verificare a informațiilor privind durabilitatea. Opinia reprezentanților lucrătorilor se comunică, după caz, organelor de administrație, de conducere sau de supraveghere relevante.

(6) Prin derogare de la alineatele (2)-(4) de la prezentul articol și fără a aduce atingere alineatelor (9) și (10) de la prezentul articol, întreprinderile mici și mijlocii menționate la alineatul (1) de la prezentul articol, instituțiile mici și cu un grad redus de complexitate definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 145 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, întreprinderile de asigurare captive definite la articolul 13 punctul 2 din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului (*10) și întreprinderile de reasigurare captive definite la articolul 13 punctul 5 din directiva menționată își pot limita raportarea privind durabilitatea la următoarele informații:

(a) o descriere succintă a modelului și strategiei de afaceri ale întreprinderii;

(b) o descriere a politicilor întreprinderii în ceea ce privește aspectele de durabilitate;

(c) principalele efecte negative reale sau potențiale ale întreprinderii asupra aspectelor de durabilitate și orice acțiuni întreprinse pentru a identifica, monitoriza, preveni, atenua sau remedia astfel de efecte negative reale sau potențiale;

(d) principalele riscuri pentru întreprindere aferente aspectelor de durabilitate și modul în care întreprinderea gestionează riscurile respective;

(e) indicatorii-cheie necesari pentru prezentările de informații menționate la literele (a)-(d).

Întreprinderile mici și mijlocii, instituțiile mici și cu un grad redus de complexitate și întreprinderile de asigurare și de reasigurare captive care se bazează pe derogarea menționată la primul paragraf raportează în conformitate cu standardele de raportare privind durabilitatea pentru întreprinderile mici și mijlocii menționate la articolul 29c.

(7) Pentru exercițiile financiare care încep înainte de 1 ianuarie 2028, prin derogare de la alineatul (1) de la prezentul articol, întreprinderile mici și mijlocii care sunt entități de interes public, astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 1 litera (a), pot decide să nu includă în raportul administratorilor informațiile menționate la alineatul (1) de la prezentul articol. În astfel de cazuri, întreprinderea indică totuși pe scurt în raportul administratorilor motivul pentru care nu a fost furnizată raportarea privind durabilitatea.

(8) Se consideră că întreprinderile care îndeplinesc cerințele prevăzute la alineatele (1)-(4) de la prezentul articol și întreprinderile care se bazează pe derogarea prevăzută la alineatul (6) de la prezentul articol au respectat cerința prevăzută la articolul 19 alineatul (1) al treilea paragraf.

(9) Dacă condițiile prevăzute la al doilea paragraf de la prezentul alineat sunt îndeplinite, o întreprindere care este filială este scutită de obligațiile prevăzute la alineatele (1)-(4) de la prezentul articol (denumită în continuare «filială scutită») în cazul în care întreprinderea respectivă și filialele sale sunt incluse în raportul consolidat al administratorilor al unei societăți-mamă, întocmit în conformitate cu articolele 29 și 29a. O întreprindere care este filială a unei societăți-mamă stabilite într-o țară terță este, de asemenea, scutită de obligațiile prevăzute la alineatele (1)-(4) de la prezentul articol în cazul în care întreprinderea respectivă și filialele sale sunt incluse în raportarea consolidată privind durabilitatea a societății-mamă stabilite într-o țară terță și în cazul în care respectiva raportare consolidată privind durabilitatea este realizată în conformitate cu standardele de raportare privind durabilitatea adoptate în temeiul articolului 29b sau într-un mod echivalent cu respectivele standarde de raportare privind durabilitatea, astfel cum sunt stabilite în conformitate cu un act de punere în aplicare privind echivalarea standardelor de raportare privind durabilitatea adoptat în temeiul articolului 23 alineatul (4) al treilea paragraf din Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului (*11).

Scutirea prevăzută la primul paragraf se aplică în următoarele condiții:

(a) raportul administratorilor al filialei scutite conține toate informațiile următoare:

(i) denumirea și sediul social ale societății-mamă care raportează informații la nivel de grup în conformitate cu prezentul articol sau într-un mod echivalent cu standardele de raportare privind durabilitatea adoptate în temeiul articolului 29b din prezenta directivă, astfel cum sunt stabilite în conformitate cu un act de punere în aplicare privind echivalarea standardelor de raportare privind durabilitatea adoptat în temeiul articolului 23 alineatul (4) din Directiva 2004/109/CE;

(ii) linkurile către raportul consolidat al administratorilor al societății-mamă sau, după caz, către raportarea consolidată privind durabilitatea a societății-mamă, astfel cum se menționează la primul paragraf de la prezentul alineat, și către opinia de asigurare menționată la articolul 34 alineatul (1) al doilea paragraf litera (aa) din prezenta directivă sau către opinia de asigurare menționată la litera (b) de la prezentul paragraf;

(iii) faptul că întreprinderea este scutită de obligațiile prevăzute la alineatele (1)-(4) de la prezentul articol;

(b) dacă societatea-mamă menționată este stabilită într-o țară terță, raportarea sa consolidată privind durabilitatea și opinia de asigurare cu privire la raportarea consolidată privind durabilitatea, elaborată de una sau mai multe persoane sau firme autorizate să emită o opinie cu privire la asigurarea raportării privind durabilitatea în temeiul dreptului aplicabil respectivei societăți-mamă, se publică în conformitate cu articolul 30 din prezenta directivă și cu dreptul statului membru sub incidența căreia intră filiala scutită;

(c) în cazul în care societatea-mamă este stabilită într-o țară terță, informațiile prevăzute la articolul 8 din Regulamentul (UE) 2020/852 al Parlamentului European și al Consiliului ([*12]), care acoperă activitățile desfășurate de filiala scutită stabilită în Uniune și de filialele sale, sunt incluse în raportul administratorilor al filialei scutite sau în raportarea consolidată privind durabilitatea efectuată de societatea-mamă stabilită într-o țară terță.

Statul membru al cărui drept intern se aplică filialei scutite poate solicita ca raportul consolidat al administratorilor sau, după caz, raportul consolidat privind durabilitatea al societății-mamă să fie publicat într-o limbă pe care o acceptă statul membru respectiv și ca orice traducere necesară într-o astfel de limbă să fie pusă la dispoziție. Orice traducere necertificată include o declarație în acest sens.

Întreprinderile care sunt scutite de obligația de a întocmi un raport al administratorilor în temeiul articolului 37 nu au obligația de a furniza informațiile menționate la al doilea paragraf litera (a) punctele (i)-(iii) de la prezentul alineat, cu condiția ca întreprinderile respective să publice raportul consolidat al administratorilor în conformitate cu articolul 37.

În sensul primului paragraf de la prezentul alineat și în cazul în care se aplică articolul 10 din Regulamentul (UE) nr. 575 /2013, instituțiile de credit menționate la articolul 1 alineatul (3) primul paragraf litera (b) din prezenta directivă care sunt afiliate în mod permanent unui organism central care le supraveghează în condițiile prevăzute la articolul 10 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sunt tratate ca filiale ale respectivului organism central.

În sensul primului paragraf de la prezentul alineat, întreprinderile de asigurare menționate la articolul 1 alineatul (3) primul paragraf litera (a) din prezenta directivă care fac parte dintr-un grup pe baza unor relații financiare, astfel cum se menționează la articolul 212 alineatul (1) litera (c) punctul (ii) din Directiva 2009/138/CE, și care fac obiectul supravegherii la nivel de grup în conformitate cu articolul 213 alineatul (2) literele (a)-(c) din directiva menționată sunt tratate ca filiale ale societății-mamă a grupului respectiv.

(10) Scutirea prevăzută la alineatul (9) se aplică și entităților de interes public care sunt supuse cerințelor prezentului articol, cu excepția întreprinderilor mari care sunt entități de interes public definite la articolul 2 punctul (1) litera (a) din prezenta directivă.

([*8]) Regulamentul (UE) 2021/1119 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 iunie 2021 de instituire a cadrului pentru realizarea neutralității climatice și de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 401/2009 și (UE) 2018/1999 («Legea europeană a climei») (JO L 243, 9.7.2021, p. 1)."

([*9]) Directiva (UE) 2022/2464 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 decembrie 2022 de modificare a Regulamentului (UE) nr. 537/2014, a Directivei 2004/109/CE, a Directivei 2006/43/CE și a Directivei 2013/34/UE în ceea ce privește raportarea privind durabilitatea de către întreprinderi (JO L 322, 16.12.2022, p. 15)."

([*10]) Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) (JO L 335, 17.12.2009, p. 1)."

([*11]) Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 2004 privind armonizarea obligațiilor de transparență în ceea ce privește informația referitoare la emitenții ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată și de modificare a Directivei 2001/34/CE (JO L 390, 31.12.2004, p. 38)."

([*12]) Regulamentul (UE) 2020/852 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 iunie 2020 privind instituirea unui cadru care să faciliteze investițiile durabile și de modificare a Regulamentului (UE) 2019/2088 (JO L 198, 22.6.2020, p. 13).”"

5. La articolul 20, alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(a) litera (g) se înlocuiește cu următorul text:

„(g) o descriere a politicii de diversitate aplicate în ceea ce privește organele de administrație, de conducere și de supraveghere ale întreprinderii referitor la aspecte de gen și la alte aspecte, cum ar fi vârsta, dizabilitățile sau educația și experiența profesională, obiectivele respectivei politici de diversitate, modul în care a fost pusă în aplicare și rezultatele obținute în perioada de raportare. Dacă nu se aplică o astfel de politică, declarația trebuie să conțină o explicație în acest sens.”;

(b) se adaugă următorul paragraf:

„Se consideră că întreprinderile care intră sub incidența articolului 19a au respectat obligația prevăzută la primul paragraf litera (g) de la prezentul alineat în cazul în care includ informațiile prevăzute la litera respectivă în raportarea lor privind durabilitatea și dacă este inclusă o trimitere cu privire la acest lucru în declarația privind guvernanța corporativă.”

6. Articolul 23 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (4), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) situațiile financiare consolidate menționate la litera (a) și raportul consolidat al administratorilor al grupului mai mare de întreprinderi se întocmesc de societatea-mamă a grupului în cauză, în conformitate cu dreptul intern al statului membru sub incidența căruia intră societatea-mamă respectivă, în conformitate cu prezenta directivă, cu excepția cerințelor prevăzute la articolul 29a, sau în conformitate cu standardele internaționale de contabilitate adoptate în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1606/2002;”;

(b) la alineatul 8 litera (b), punctul (i) se înlocuiește cu următorul text:

„(i) în conformitate cu prezenta directivă, cu excepția cerințelor prevăzute la articolul 29a,”;

(c) la alineatul 8 litera (b), punctul (iii) se înlocuiește cu următorul text:

„(iii)într-un mod echivalent cu situațiile financiare consolidate și rapoartele consolidate ale administratorilor întocmite în conformitate cu prezenta directivă, cu excepția cerințelor prevăzute la articolul 29a, sau”.

7. Articolul 29a se înlocuiește cu următorul text:

„*Articolul 29a*

Raportarea consolidată privind durabilitatea

(1) Societățile-mamă ale unui grup mare, astfel cum este menționat la articolul 3 alineatul (7), includ în raportul consolidat al administratorilor informațiile necesare pentru înțelegerea impactului grupului asupra aspectelor de durabilitate și informațiile necesare pentru înțelegerea modului în care aspectele de durabilitate afectează dezvoltarea, performanța și poziția grupului.

Informațiile menționate la primul paragraf trebuie să fie clar identificabile în raportul consolidat al administratorilor, într-o secțiune specifică a raportului consolidat al administratorilor.

(2) Informațiile menționate la alineatul (1) conțin:

(a) o descriere succintă a modelului de afaceri și a strategiei grupului, inclusiv cu privire la:

(i) reziliența modelului de afaceri și a strategiei grupului în relație cu riscurile aferente aspectelor de durabilitate;

(ii) oportunitățile pentru grup în legătură cu aspectele de durabilitate;

(iii) planurile grupului, inclusiv acțiunile de punere în aplicare și planurile financiare și de investiții conexe, pentru a se asigura că modelul său de afaceri și strategia sa sunt compatibile cu tranziția către o economie durabilă și cu limitarea încălzirii globale la 1,5 °C, în conformitate cu Acordul de la Paris și cu obiectivul de realizare a neutralității climatice până în 2050, astfel cum este stabilit în Regulamentul (UE) 2021/1119, precum și, după caz, expunerea grupului la activități legate de cărbune, petrol și gaze;

(iv) modul în care modelul de afaceri și strategia grupului țin seama de interesele părților interesate ale grupului și de impactul grupului asupra aspectelor de durabilitate;

(v) modul în care strategia grupului a fost pusă în aplicare în ceea ce privește aspectele de durabilitate;

(b) o descriere a obiectivelor cu termene precise legate de aspecte de durabilitate stabilite de grup, inclusiv, după caz, a obiectivelor absolute de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră cel puțin pentru 2030 și 2050, o descriere a

progreselor înregistrate de grup în vederea atingerii obiectivelor respective și o declarație din care să reiasă dacă obiectivele grupului legate de factorii de mediu se bazează pe dovezi științifice concludente;

(c) o descriere a rolului organelor de administrație, de conducere și de supraveghere în ceea ce privește aspectele de durabilitate, precum și a cunoștințelor de specialitate și a competențelor acestora pentru a îndeplini rolul respectiv sau a accesului organelor respective la astfel de cunoștințe de specialitate și de competențe;

(d) o descriere a politicilor grupului în ceea ce privește aspectele de durabilitate;

(e) informații despre existența unor sisteme de stimulente privind aspectele de durabilitate puse la dispoziția membrilor organelor de administrație, de conducere și de supraveghere;

(f) o descriere:

(i) a procesului de diligență necesară pus în aplicare de grup în ceea ce privește aspectele de durabilitate și, după caz, în conformitate cu cerințele Uniunii aplicabile întreprinderilor de a desfășura un proces de diligență necesară;

(ii) a principalului impact negativ real sau potențial legat de operațiunile proprii ale grupului și de lanțul său valoric, inclusiv de produsele și serviciile sale, de relațiile sale de afaceri și de lanțul său de aprovizionare, a acțiunilor întreprinse pentru a identifica și monitoriza impactul respectiv și alte efecte negative pe care societatea-mamă trebuie să le identifice în temeiul altor cerințe ale Uniunii privind desfășurarea unui proces de diligență necesară;

(iii) a oricăror acțiuni întreprinse de grup pentru a preveni, a atenua, a remedia sau a pune capăt impactului negativ real sau potențial, precum și a rezultatului unor astfel de acțiuni;

(g) o descriere a principalelor riscuri pentru grup aferente aspectelor de durabilitate, inclusiv a principalelor relații de dependență a grupului de astfel de aspecte, precum și a modului în care grupul gestionează riscurile respective;

(h) indicatorii relevanți pentru prezentările de informații menționate la literele (a)-(g).

Societățile-mamă raportează procesul desfășurat pentru identificarea informațiilor pe care le-au inclus în raportul consolidat al administratorilor în conformitate cu alineatul (1) de la prezentul articol. Informațiile enumerate la primul paragraf de la prezentul alineat includ informații referitoare la orizonturi pe termen scurt, mediu și lung, după caz.

(3) Dacă este cazul, informațiile menționate la alineatele (1) și (2) conțin informații cu privire la propriile operațiuni ale grupului și la lanțul său valoric, inclusiv la produsele și serviciile sale, la relațiile sale de afaceri și lanțul său de aprovizionare.

În primii trei ani de aplicare a măsurilor care urmează să fie adoptate de statele membre în conformitate cu articolul 5 alineatul (2) din Directiva (UE) 2022/2464 și în cazul în care nu sunt disponibile toate informațiile necesare privind lanțul valoric al societății-mamă, societatea-mamă explică eforturile depuse pentru a obține informațiile necesare privind lanțul său valoric, motivele pentru care nu au putut fi obținute toate informațiile necesare și planurile sale pentru a obține informațiile necesare în viitor.

Dacă este cazul, informațiile menționate la alineatele (1) și (2) conțin, de asemenea, trimiteri la alte informații incluse în raportul consolidat al administratorilor în conformitate cu articolul 29 din prezenta directivă și la sumele raportate în situațiile financiare consolidate, precum și explicații suplimentare cu privire la acestea.

Statele membre pot permite ca informațiile referitoare la evoluțiile iminente sau aspectele în curs de negociere să fie omise în cazuri excepționale în care, potrivit avizului justificat corespunzător al membrilor organelor de administrație, de conducere și de supraveghere, care acționează în limitele competențelor conferite de dreptul intern și poartă o răspundere colectivă pentru avizul respectiv, prezentarea acestor informații ar aduce prejudicii grave poziției comerciale a grupului, cu condiția ca astfel de omisiuni să nu împiedice înțelegerea corectă și echilibrată a dezvoltării, a performanței și a poziției grupului și a impactului activității sale.

(4) În cazul în care întreprinderea care raportează constată că există diferențe semnificative între riscurile la care este expus grupul sau impactul pe care îl are acesta și riscurile la care este expusă sau sunt expuse una sau mai multe filiale ale sale ori impactul acesteia sau ale acestora, întreprinderea face posibilă înțelegerea adecvată, după caz, a riscurilor la care este expusă sau sunt expuse filiala sau filialele în cauză și impactul acesteia sau ale acestora.

Întreprinderile indică filialele incluse în consolidare care sunt exceptate de la raportarea anuală sau consolidată privind durabilitatea în temeiul articolului 19a alineatul (9) sau, respectiv, al articolului 29a alineatul (8).

(5) Societățile-mamă raportează informațiile menționate la alineatele (1)-(3) de la prezentul articol în conformitate cu standardele de raportare privind durabilitatea adoptate în temeiul articolului 29b.

(6) Conducerea societății-mamă informează în consecință reprezentanții lucrătorilor la nivelul corespunzător și discută cu aceștia despre informațiile relevante și mijloacele de obținere și de verificare a informațiilor privind durabilitatea. Opinia reprezentanților lucrătorilor se comunică, după caz, organelor de administrație, de conducere sau de supraveghere relevante.

(7) Se consideră că societățile-mamă care îndeplinesc cerințele prevăzute la alineatele (1)-(5) de la prezentul articol au respectat cerințele prevăzute la articolul 19 alineatul (1) al treilea paragraf și la articolul 19a.

(8) Dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la al doilea paragraf de la prezentul alineat, o societate-mamă care este filială este scutită de obligațiile prevăzute la alineatele (1)-(5) de la prezentul articol (denumită în continuare «societate-mamă scutită») dacă societatea-mamă respectivă și filialele sale sunt incluse în raportul consolidat al administratorilor al unei alte întreprinderi, întocmit în conformitate cu articolul 29 și cu prezentul articol. O societate-mamă care este filială a unei societăți-mamă stabilite într-o țară terță este, de asemenea, scutită de obligațiile prevăzute la alineatele (1)-(5) de la prezentul articol în cazul în care societatea-mamă respectivă și filialele sale sunt incluse în raportarea consolidată privind durabilitatea a societății-mamă stabilite într-o țară terță și în cazul în care respectiva raportare consolidată privind durabilitatea este realizată în conformitate cu standardele de raportare privind durabilitatea adoptate în temeiul articolului 29b sau într-un mod echivalent cu respectivele standarde de raportare privind durabilitatea, astfel cum sunt stabilite în conformitate cu un act de punere în aplicare privind echivalarea standardelor de raportare privind durabilitatea adoptat în temeiul articolului 23 alineatul (4) al treilea paragraf din Directiva 2004/109/CE.

Scutirea prevăzută la primul paragraf se aplică în următoarele condiții:

(a) Raportul administratorilor al societății-mamă scutite conține toate informațiile următoare:

   (i) denumirea și sediul social ale societății-mamă care raportează informații la nivel de grup în conformitate cu prezentul articol sau într-un mod echivalent cu standardele de raportare privind durabilitatea adoptate în temeiul articolului 29b din prezenta directivă, astfel cum sunt stabilite în conformitate cu un act de punere în aplicare privind echivalarea standardelor de raportare privind durabilitatea adoptat în temeiul articolului 23 alineatul (4) din Directiva 2004/109/CE;

   (ii) linkurile către raportul consolidat al administratorilor al societății-mamă sau, după caz, către raportarea consolidată privind durabilitatea a societății-mamă, astfel cum se menționează la primul paragraf de la prezentul alineat, și către opinia de asigurare menționată la articolul 34 alineatul (1) al doilea paragraf litera (aa) din prezenta directivă sau către opinia de asigurare menționată la litera (b) de la prezentul paragraf;

   (iii) faptul că societatea-mamă este scutită de obligațiile prevăzute la alineatele (1)-(5) de la prezentul articol;

(b) dacă societatea-mamă este stabilită într-o țară terță, raportarea sa consolidată privind durabilitatea și opinia de asigurare exprimată de una sau mai multe persoane sau firme autorizate să emită o opinie cu privire la asigurarea raportării privind durabilitatea în temeiul dreptului intern aplicabil societății-mamă, se publică în conformitate cu articolul 30 și cu dreptul statului membru sub incidența căreia intră societatea-mamă scutită;

(c) în cazul în care societatea-mamă este stabilită într-o țară terță, informațiile prevăzute la articolul 8 din Regulamentul (UE) 2020/852, care reglementează activitățile desfășurate de filiala stabilită în Uniune care este scutită de obligația de raportare privind durabilitatea în temeiul articolului 19a alineatul (9) din prezenta directivă, sunt incluse în raportul administratorilor al societății-mamă scutite sau în raportarea consolidată privind durabilitatea efectuată de societatea-mamă stabilită într-o țară terță.

Statul membru al cărui drept intern se aplică societății-mamă scutite poate solicita ca raportul consolidat al administratorilor sau, după caz, raportul consolidat privind durabilitatea al societății-mamă să fie publicat într-o limbă pe care o acceptă statul membru respectiv și ca orice traducere necesară într-o astfel de limbă să fie pusă la dispoziție. Orice traducere necertificată include o declarație în acest sens.

Societățile-mamă care sunt scutite de obligația de a întocmi un raport al administratorilor în temeiul articolului 37 nu au obligația de a furniza informațiile menționate la al doilea paragraf litera (a) punctele (i)-(iii) de la prezentul alineat, cu condiția ca întreprinderile respective să publice raportul consolidat al administratorilor în conformitate cu articolul 37.

În sensul primului paragraf de la prezentul alineat și în cazul în care se aplică articolul 10 din Regulamentul (UE) nr. 575 /2013, instituțiile de credit menționate la articolul 1 alineatul (3) primul paragraf litera (b) din prezenta directivă care sunt afiliate în mod permanent unui organism central care le supraveghează în condițiile prevăzute la articolul 10 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sunt tratate ca filiale ale respectivului organism central.

În sensul primului paragraf de la prezentul alineat, întreprinderile de asigurare menționate la articolul 1 alineatul (3) primul paragraf litera (a) din prezenta directivă care fac parte dintr-un grup pe baza unor relații financiare, astfel cum se

menționează la articolul 212 alineatul (1) litera (c) punctul (ii) din Directiva 2009/138/CE, și care fac obiectul supravegherii la nivel de grup în conformitate cu articolul 213 alineatul (2) literele (a)-(c) din directiva menționată sunt tratate ca filiale ale societății-mamă a grupului respectiv.

(9) Scutirea prevăzută la alineatul (8) se aplică și entităților de interes public supuse cerințelor prezentului articol, cu excepția întreprinderilor mari care sunt entități de interes public definite la articolul 2 punctul (1) litera (a) din prezenta directivă."

8. Se introduce următorul capitol:

„CAPITOLUL 6a

STANDARDE DE RAPORTARE PRIVIND DURABILITATEA

Articolul 29b

Standarde de raportare privind durabilitatea

(1) Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 49 de completare a prezentei directive pentru a prevedea standarde de raportare privind durabilitatea. Respectivele standarde de raportare privind durabilitatea precizează informațiile pe care trebuie să le raporteze întreprinderile în conformitate cu articolele 19a și 29a și, după caz, structura care trebuie folosită pentru a prezenta informațiile respective.

Până la 30 iunie 2023, în actele delegate menționate la primul paragraf de la prezentul alineat, Comisia precizează informațiile pe care trebuie să le raporteze întreprinderile în conformitate cu articolul 19a alineatele (1) și (2) și cu articolul 29a alineatele (1) și (2), după caz, printre care se numără cel puțin informațiile de care au nevoie participanții la piețele financiare supuși obligațiilor de prezentare de informații prevăzute în Regulamentul (UE) 2019/2088 pentru a se conforma obligațiilor respective.

Până la 30 iunie 2024, în actele delegate menționate la primul paragraf, Comisia precizează:

(i) informațiile suplimentare pe care trebuie să le raporteze întreprinderile cu privire la aspectele de durabilitate și la domeniile de raportare enumerate la articolul 19a alineatul (2), dacă este necesar;

(ii) informațiile pe care trebuie să le raporteze întreprinderile și care sunt specifice sectorului în care acestea își desfășoară activitatea.

Cerințele de raportare prevăzute în actele delegate menționate la primul paragraf nu intră în vigoare mai devreme de patru luni de la adoptarea lor de către Comisie.

Atunci când adoptă acte delegate pentru a preciza informațiile prevăzute la punctul (ii) de la al treilea paragraf, Comisia acordă o atenție deosebită amplorii riscurilor și a efectelor asupra aspectelor de durabilitate pentru fiecare sector, ținând seama de faptul că riscurile și efectele sunt mai mari pentru unele sectoare decât pentru altele.

Cel puțin o dată la trei ani de la data aplicării, Comisia revizuiește actele delegate adoptate în temeiul prezentului articol, luând în considerare avizul tehnic al Grupului Consultativ European pentru Raportare Financiară (EFRAG) și, dacă este necesar, modifică actele delegate în cauză pentru a ține seama de evoluțiile relevante, inclusiv de evoluțiile standardelor internaționale.

Cel puțin o dată pe an, Comisia consultă Parlamentul European și consultă în comun Grupul de experți al statelor membre privind finanțarea durabilă, menționat la articolul 24 din Regulamentul (UE) 2020/852, și Comitetul de reglementare contabilă, menționat la articolul 6 din Regulamentul (CE) nr. 1606/2002, cu privire la programul de lucru al EFRAG în ceea ce privește elaborarea standardelor de raportare privind durabilitatea.

(2) Standardele de raportare privind durabilitatea asigură calitatea informațiilor raportate, prevăzând ca acestea să fie ușor de înțeles, relevante, verificabile, comparabile și să fie prezentate fidel. Standardele de raportare privind durabilitatea nu impun întreprinderilor o sarcină administrativă disproporționată, inclusiv ținând seama, în cea mai mare măsură posibilă, de activitatea din cadrul inițiativelor globale de stabilire a standardelor de raportare privind durabilitatea, astfel cum se prevede la alineatul (5) litera (a).

Ținând seama de obiectul unui anumit standard de raportare privind durabilitatea, standardele de raportare privind durabilitatea:

(a) precizează informațiile pe care trebuie să le prezinte întreprinderile cu privire la următorii factori de mediu:

(i)

atenuarea schimbărilor climatice, inclusiv în ceea ce privește emisiile de gaze cu efect de seră din domeniul de aplicare 1, domeniul de aplicare 2 și, după caz, domeniul de aplicare 3;

(ii) adaptarea la schimbările climatice;

(iii) resursele de apă și cele marine;

(iv) utilizarea resurselor și economia circulară;

(v) poluarea;

(vi) biodiversitatea și ecosistemele;

(b) precizează informațiile pe care trebuie să le prezinte întreprinderile cu privire la următorii factori sociali și care privesc drepturile omului:

(i) egalitatea de tratament și egalitatea de șanse pentru toți, inclusiv egalitatea de gen și plata egală pentru muncă de valoare egală, formarea și dezvoltarea competențelor, precum și ocuparea forței de muncă și incluziunea persoanelor cu dizabilități, măsurile împotriva violenței și a hărțuirii la locul de muncă și diversitatea;

(ii) condițiile de muncă, inclusiv locurile de muncă sigure, programul de lucru, salariile adecvate, dialogul social, libertatea de asociere, existența comitetelor de întreprindere, negocierile colective, inclusiv procentul lucrătorilor cărora li se aplică contracte colective de muncă, drepturile de informare, consultare și participare ale lucrătorilor, echilibrul dintre viața profesională și cea privată și sănătatea și siguranța;

(iii) respectarea drepturilor omului, a libertăților fundamentale, a principiilor democratice și a standardelor stabilite în Carta internațională a drepturilor omului și în alte convenții fundamentale ale ONU privind drepturile omului, inclusiv Convenția Națiunilor Unite privind drepturile persoanelor cu handicap, Declarația ONU privind drepturile popoarelor indigene, Declarația Organizației Internaționale a Muncii cu privire la principiile și drepturile fundamentale la locul de muncă și convențiile fundamentale ale Organizației Internaționale a Muncii, precum și în Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în Carta socială europeană și în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene;

(c) precizează informațiile pe care trebuie să le prezinte întreprinderile cu privire la următorii factori de guvernanță:

(i) rolul organelor de administrație, de conducere și de supraveghere în ceea ce privește aspectele de durabilitate, componența acestor organe, precum și cunoștințele de specialitate și competențele lor pentru a îndeplini rolul respectiv sau accesul organelor respective la astfel de cunoștințe de specialitate și de competențe;

(ii) principalele caracteristici ale sistemelor de control intern și de gestionare a riscurilor ale întreprinderii în ceea ce privește raportarea privind durabilitatea și procesul decizional;

(iii) etica în afaceri și cultura corporativă, inclusiv combaterea corupției și a dării sau luării de mită, protecția avertizorilor de integritate și a calității vieții animalelor;

(iv) activitățile și angajamentele întreprinderii referitoare la exercitarea influenței politice a acesteia, inclusiv activitățile sale de lobby;

(v) gestionarea și calitatea relațiilor cu clienții, furnizorii și comunitățile afectate de activitățile întreprinderii, inclusiv practicile de plată, îndeosebi plățile făcute cu întârziere către întreprinderi mici și mijlocii.

(3) Standardele de raportare privind durabilitatea precizează informațiile prospective și retrospective, precum și informațiile calitative și cantitative, după caz, care trebuie să fie raportate de întreprinderi.

(4) Standardele de raportare privind durabilitatea țin seama de dificultățile cu care se pot confrunta întreprinderile în ceea ce privește colectarea de informații de la actorii din întregul lor lanț valoric, în special de la cei care nu sunt supuși cerințelor de raportare privind durabilitatea prevăzute la articolul 19a sau 29a, și de la furnizorii de pe piețele și din economiile emergente. Standardele de raportare privind durabilitatea precizează prezentările de informații privind lanțurile valorice care sunt proporționale și relevante în raport cu capacitățile și caracteristicile întreprinderilor din lanțurile valorice și cu amploarea și complexitatea activităților lor, în special ale întreprinderilor care nu sunt supuse cerințelor de raportare privind durabilitatea prevăzute la articolul 19a sau 29a. Standardele de raportare privind durabilitatea nu precizează prezentările de informații care le-ar impune întreprinderilor să obțină din partea microîntreprinderilor și a întreprinderilor mici și mijlocii din lanțul lor valoric informații care depășesc informațiile care trebuie prezentate în conformitate cu standardele de raportare privind durabilitatea pentru întreprinderile mici și mijlocii menționate la articolul 29c.

Primul paragraf nu aduce atingere cerințelor Uniunii impuse întreprinderilor de a desfășura un proces de diligență necesară.

(5) La adoptarea actelor delegate în temeiul alineatului (1), Comisia ține seama, în cea mai mare măsură posibilă, de:

(a) activitatea inițiativelor mondiale de stabilire a unor standarde de raportare privind durabilitatea și standardele și cadrele existente pentru contabilizarea capitalului natural și pentru contabilizarea gazelor cu efect de seră, conduita profesională responsabilă, responsabilitatea socială a întreprinderilor și dezvoltarea durabilă;

(b) informațiile de care au nevoie participanții la piața financiară pentru a-și îndeplini obligațiile de prezentare de informații prevăzute în Regulamentul (UE) 2019/2088 și în actele delegate adoptate în temeiul regulamentului respectiv;

(c) criteriile, indicatorii și metodologiile prevăzute în actele delegate adoptate în temeiul Regulamentului (UE) 2020/852, inclusiv criteriile tehnice de examinare stabilite în temeiul articolului 10 alineatul (3), al articolului 11 alineatul (3), al articolului 12 alineatul (2), al articolului 13 alineatul (2), al articolului 14 alineatul (2) și al articolului 15 alineatul (2) din regulamentul respectiv, precum și cerințele de raportare prevăzute în actul delegat adoptat în temeiul articolului 8 din regulamentul respectiv;

(d) obligațiile de prezentare de informații aplicabile administratorilor de indici de referință în declarația privind indicii de referință și în metodologia privind indicii de referință și standardele minime pentru construirea indicilor UE de referință pentru activitățile de tranziție climatică și a indicilor UE de referință aliniați la Acordul de la Paris în conformitate cu Regulamentele delegate (UE) 2020/1816 ([*13]), (UE) 2020/1817 ([*14]) și (UE) 2020/1818 ([*15]) ale Comisiei;

(e) prezentările de informații menționate în actele de punere în aplicare adoptate în temeiul articolului 434a din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(f) Recomandarea 2013/179/UE a Comisiei ([*16]);

(g) Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([*17]);

(h) Regulamentul (UE) 2021/1119;

(i) Regulamentul (CE) nr. 1221/2009 al Parlamentului European și al Consiliului ([*18]);

(j) Directiva (UE) 2019/1937 a Parlamentului European și a Consiliului ([*19]).

Articolul 29c

Standarde de raportare privind durabilitatea pentru întreprinderile mici și mijlocii

(1) Până la 30 iunie 2024, Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 49 de completare a prezentei directive pentru a prevedea standarde de raportare privind durabilitatea proporționale și relevante în raport cu capacitățile și caracteristicile întreprinderilor mici și mijlocii și cu amploarea și complexitatea activităților lor. Standardele respective de raportare privind durabilitatea precizează, în cazul întreprinderilor mici și mijlocii menționate la articolul 2 punctul 1 litera (a), informațiile care trebuie raportate în conformitate cu articolul 19a alineatul (6).

Cerințele de raportare prevăzute în actele delegate menționate la primul paragraf nu intră în vigoare mai devreme de patru luni de la adoptarea lor de către Comisie.

(2) Standardele de raportare privind durabilitatea pentru întreprinderile mici și mijlocii țin seama de criteriile stabilite la articolul 29b alineatele (2)-(5). De asemenea, acestea precizează, în măsura în care este posibil, structura care trebuie folosită pentru a prezenta informațiile respective.

(3) Cel puțin o dată la trei ani de la data aplicării, Comisia revizuiește actele delegate adoptate în temeiul prezentului articol, luând în considerare avizul tehnic al EFRAG și, dacă este necesar, modifică actele delegate în cauză pentru a ține seama de evoluțiile relevante, inclusiv de evoluțiile standardelor internaționale.

([*13]) Regulamentul delegat (UE) 2020/1816 al Comisiei din 17 iulie 2020 de completare a Regulamentului (UE) 2016/1011 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește explicația din declarația privind indicii de referință a modului în care se reflectă factorii de mediu, sociali și de guvernanță în fiecare indice de referință furnizat și publicat (JO L 406, 3.12.2020, p. 1)."

([*14]) Regulamentul delegat (UE) 2020/1817 al Comisiei din 17 iulie 2020 de completare a Regulamentului (UE) 2016/1011 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește conținutul minim al explicației modului în care se reflectă factorii de mediu, sociali și de guvernanță în metodologia de elaborare a indicilor de referință (JO L 406, 3.12.2020, p. 12)."

([*15]) Regulamentul delegat (UE) 2020/1818 al Comisiei din 17 iulie 2020 de completare a Regulamentului (UE) 2016/1011 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește standardele minime pentru indicii UE de referință pentru activitățile de tranziție climatică și indicii UE de referință aliniați la Acordul de la Paris (JO L 406, 3.12.2020, p. 17)."

([*16]) Recomandarea 2013/179/UE a Comisiei din 9 aprilie 2013 privind utilizarea unor metode comune pentru măsurarea și comunicarea performanței de mediu pe durata ciclului de viață a produselor și organizațiilor (JO L 124, 4.5.2013, p. 1)."

([*17]) Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 2003 de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de modificare a Directivei 96/61/CE a Consiliului (JO L 275, 25.10.2003, p. 32)."

([*18]) Regulamentul (CE) nr. 1221/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind participarea voluntară a organizațiilor la un sistem comunitar de management de mediu și audit (EMAS) și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 761/2001 și a Deciziilor 2001/681/CE și 2006/193/CE ale Comisiei (JO L 342, 22.12.2009, p. 1)."

([*19]) Directiva (UE) 2019/1937 a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2019 privind protecția persoanelor care raportează încălcări ale dreptului Uniunii (JO L 305, 26.11.2019, p. 17).”"

9. Se introduce următorul capitol:

„CAPITOLUL 6b

FORMATUL DE RAPORTARE ELECTRONIC UNIC

Articolul 29d

Formatul de raportare electronic unic

(1) Întreprinderile supuse cerințelor prevăzute la articolului 19a din prezenta directivă își întocmesc raportul administratorilor în formatul de raportare electronic specificat la articolul 3 din Regulamentul delegat (UE) 2019/815 ([*20]) al Comisiei și își marchează raportarea privind durabilitatea, inclusiv informațiile prevăzute la articolul 8 din Regulamentul (UE) 2020/852, în conformitate cu formatul de raportare electronic specificat în regulamentul delegat respectiv.

(2) Societățile-mamă supuse cerințelor prevăzute la articolul 29a își întocmesc raportul consolidat al administratorilor în formatul de raportare electronic specificat la articolul 3 din Regulamentul delegat (UE) 2019/815 și marchează raportarea privind durabilitatea, inclusiv informațiile prevăzute la articolul 8 din Regulamentul (UE) 2020/852, în conformitate cu formatul de raportare electronic specificat în regulamentul delegat respectiv.

([*20]) Regulamentul delegat (UE) 2019/815 al Comisiei din 17 decembrie 2018 de completare a Directivei 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește standardele tehnice de reglementare privind specificarea unui format de raportare electronic unic (JO L 143, 29.5.2019, p. 1).”"

10. La articolul 30, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că întreprinderile publică, într-un termen rezonabil care nu depășește 12 luni de la data bilanțului, situațiile financiare anuale aprobate corespunzător și raportul administratorilor, în formatul de raportare electronic menționat la articolul 29d din prezenta directivă, dacă este cazul, împreună cu opinia și declarația furnizate de auditorul statutar sau de firma de audit menționată la articolul 34 din prezenta directivă, astfel cum prevede legislația fiecărui stat membru în conformitate cu titlul 1 capitolul III din Directiva (UE) 2017/1132 a Parlamentului European și a Consiliului ([*21]).

Statele membre pot prevedea obligația ca întreprinderile care intră sub incidența articolelor 19a și 29a să pună gratuit raportul administratorilor la dispoziția publicului pe website-ul lor. În cazul în care o întreprindere nu are un website, statele membre pot prevedea obligația ca aceasta să pună la dispoziție, la cerere, o copie scrisă a raportului administratorilor.

În cazul în care un prestator independent de servicii de asigurare emite opinia menționată la articolul 34 alineatul (1) al doilea paragraf litera (aa), respectiva opinie se publică împreună cu documentele menționate la primul paragraf de la prezentul alineat.

Cu toate acestea, statele membre pot scuti întreprinderile de obligația de a publica raportul administratorilor în cazul în care o copie a întregului raport sau a unor părți ale acestuia poate fi obținută cu ușurință, la cerere, la un preț care nu depășește costul său administrativ.

Scutirea prevăzută la al patrulea paragraf de la prezentul alineat nu se aplică întreprinderilor supuse cerințelor referitoare la raportarea privind durabilitatea prevăzute la articolele 19a și 29a.

([*21]) Directiva (UE) 2017/1132 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2017 privind anumite aspecte ale dreptului societăților comerciale (JO L 169, 30.6.2017, p. 46).”"

11. La articolul 33, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că membrii organelor de administrație, de conducere și de supraveghere ale unei întreprinderi, care acționează în limitele competențelor conferite de dreptul intern, au responsabilitatea colectivă de a veghea ca următoarele documente să fie întocmite și publicate în conformitate cu cerințele prezentei directive și, dacă este cazul, în conformitate cu standardele internaționale de contabilitate adoptate în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1606/2002, cu Regulamentul delegat (UE) 2019/815, cu standardele de raportare privind durabilitatea menționate la articolul 29b sau articolul 29c din prezenta directivă și cu cerințele articolului 29d din prezenta directivă:

(a) situațiile financiare anuale, raportul administratorilor și declarația privind guvernanța corporativă, în cazurile în care sunt prezentate separat; și

(b) situațiile financiare consolidate, rapoartele consolidate ale administratorilor și declarația consolidată privind guvernanța corporativă, în cazurile în care sunt prezentate separat.”

12. Titlul capitolului 8 se înlocuiește cu următorul text:

„Auditul și asigurarea raportării privind durabilitatea”.

13. Articolul 34 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), al doilea paragraf se modifică după cum urmează:

(i) la litera (a), punctul (ii) se înlocuiește cu următorul text:

„(ii) pregătirea raportului administratorilor în conformitate cu cerințele juridice aplicabile, cu excepția cerințelor referitoare la raportarea privind durabilitatea prevăzute la articolul 19a din prezenta directivă;”;

(ii) se introduce următoarea literă:

„(aa) dacă este cazul, exprimă o opinie bazată pe o misiune de asigurare limitată în ceea ce privește conformitatea raportării privind durabilitatea cu cerințele prezentei directive, inclusiv conformitatea raportării privind durabilitatea cu standardele de raportare privind durabilitatea adoptate în temeiul articolului 29b sau al articolului 29c, procesul desfășurat de întreprindere pentru identificarea informațiilor raportate în temeiul respectivelor standarde de raportare privind durabilitatea și conformitatea cu cerința de a marca raportarea privind durabilitatea în conformitate cu articolul 29d, precum și în ceea ce privește conformitatea cu cerințele de raportare prevăzute la articolul 8 din Regulamentul (UE) 2020/852;”;

(b) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Statele membre pot permite unui auditor statutar sau unei firme de audit, altul sau alta decât cel sau cea care efectuează auditul statutar al situațiilor financiare, să exprime opinia menționată la alineatul (1) al doilea paragraf litera (aa).”;

(c) se adaugă următoarele alineate:

„(4) Statele membre pot permite unui prestator independent de servicii de asigurare stabilit pe teritoriul lor să exprime opinia menționată la alineatul (1) al doilea paragraf litera (aa), cu condiția ca respectivul prestator independent de servicii de asigurare să fie supus unor cerințe echivalente cu cele prevăzute în Directiva 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([*22]) în ceea ce privește asigurarea raportării privind durabilitatea, astfel cum este definită la articolul 22 punctul 2 din directiva respectivă, în special cu cerințele referitoare la:

(a) formare și examinare, asigurându-se că prestatorii independenți de servicii de asigurare dobândesc cunoștințele de specialitate necesare în materie de raportare privind durabilitatea și asigurarea raportării privind durabilitatea;

(b) formarea continuă;

(c) sistemele de asigurare a calității;

(d) etica profesională, independența, obiectivitatea, confidențialitatea și secretul profesional;

(e) numirea și revocarea;

(f) investigațiile și sancțiunile;

(g) organizarea activității prestatorului independent de servicii de asigurare, în special în ceea ce privește un nivel suficient al resurselor și personalului și păstrarea evidențelor și dosarelor clienților; și

(h) raportarea neregulilor.

Statele membre se asigură că, în cazul în care un prestator independent de servicii de asigurare exprimă opinia menționată la alineatul (1) al doilea paragraf litera (aa) de la prezentul articol, opinia respectivă este elaborată în

conformitate cu articolele 26a, 27a și 28a din Directiva 2006/43/CE și că, după caz, comitetul de audit sau un comitet special examinează și monitorizează independența prestatorului independent de servicii de asigurare în conformitate cu articolul 39 alineatul (6) litera (e) din Directiva 2006/43/CE.

Statele membre se asigură că prestatorii independenți de servicii de asigurare acreditați înainte de 1 ianuarie 2024 pentru asigurarea raportării privind durabilitatea în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 765/2008 nu sunt supuși cerințelor de formare și examinare menționate la primul paragraf litera (a) de la prezentul alineat.

Statele membre se asigură că prestatorii independenți de servicii de asigurare care la 1 ianuarie 2024 se află în proces de acreditare în conformitate cu cerințele naționale relevante nu sunt supuși cerințelor de formare și examinare menționate la primul paragraf litera (a) în ceea ce privește asigurarea raportării privind durabilitatea, cu condiția ca aceștia să încheie procesul până la 1 ianuarie 2026.

Statele membre se asigură că prestatorii independenți de servicii de asigurare menționați la al treilea și al patrulea paragraf dobândesc cunoștințele necesare în ceea ce privește raportarea privind durabilitatea și asigurarea raportării privind durabilitatea prin intermediul cerinței privind formarea continuă menționate la primul paragraf litera (b).

În cazul în care, în temeiul primului paragraf, un stat membru decide să permită unui prestator independent de servicii de asigurare să exprime opinia menționată la alineatul (1) al doilea paragraf litera (aa), statul membru permite acest lucru și unui auditor statutar, altul decât cel care efectuează auditul statutar al situațiilor financiare, astfel cum se prevede la alineatul (3).

(5) De la 6 ianuarie 2027, un stat membru care a făcut uz de posibilitatea prevăzută la alineatul (4) (denumit în continuare «statul membru gazdă») permite prestatorilor independenți de servicii de asigurare stabiliți într-un alt stat membru decât statul membru gazdă (denumit în continuare «statul membru de origine») să efectueze asigurarea raportării privind durabilitatea.

Statul membru de origine este responsabil pentru supravegherea prestatorilor independenți de servicii de asigurare stabiliți pe teritoriul său, cu excepția cazului în care statul membru gazdă decide să supravegheze asigurarea raportării privind durabilitatea efectuate de prestatori independenți de servicii de asigurare pe teritoriul său.

Dacă statul membru gazdă decide să supravegheze asigurarea raportării privind durabilitatea efectuată pe teritoriul său de către prestatori independenți de servicii de asigurare înregistrați în alt stat membru, statul membru gazdă:

(a) nu impune unor astfel de prestatori independenți de servicii de asigurare cerințe sau condiții de antrenare a răspunderii mai stricte decât cele impuse pentru asigurarea raportării privind durabilitatea în temeiul legislației naționale pentru prestatorii independenți de servicii de asigurare sau auditorii stabiliți în statul membru gazdă respectiv; și

(b) informează alte state membre cu privire la decizia sa de a supraveghea asigurarea raportării privind durabilitatea efectuată de prestatori independenți de servicii de asigurare stabiliți în alte state membre.

(6) Statele membre se asigură că, în cazul în care o întreprindere are obligația, în temeiul dreptului Uniunii, să solicite verificarea de către o parte terță independentă acreditată a unor elemente ale raportării sale privind durabilitatea, raportul părții terțe independente acreditate este pus la dispoziție fie ca anexă la raportul administratorilor, fie prin alte mijloace accesibile publicului.

([*22]) Directiva 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 mai 2006 privind auditul legal al conturilor anuale și al conturilor consolidate, de modificare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului și de abrogare a Directivei 84/253/CEE a Consiliului (JO L 157, 9.6.2006, p. 87).”"

14. Se introduce următorul capitol:

„CAPITOLUL 9a

RAPORTAREA PRIVIND ÎNTREPRINDERILE DIN ȚĂRI TERȚE

Articolul 40a

Rapoartele privind durabilitatea privind întreprinderi din țări terțe

(1) Statele membre prevăd obligația ca o filială stabilită pe teritoriul lor a cărei societate-mamă de cel mai înalt rang este reglementată de dreptul unei țări terțe să publice și să pună la dispoziție un raport privind durabilitatea care să conțină

informațiile prevăzute la articolul 29a alineatul (2) litera (a) punctele (iii)-(v), articolul 29a alineatul (2) literele (b)-(f) și, după caz, articolul 29a alineatul (2) litera (h), la nivel de grup al respectivei societăți-mamă de cel mai înalt rang dintr-o țară terță.

Primul paragraf se aplică numai filialelor mari și filialelor mici și mijlocii, cu excepția microîntreprinderilor, care sunt entități de interes public, astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 1 litera (a).

Statele membre prevăd obligația ca o sucursală situată pe teritoriul lor care este sucursala unei întreprinderi reglementate de dreptul unei țări terțe, care fie nu face parte dintr-un grup, fie este deținută în ultimă instanță de o întreprindere constituită în conformitate cu dreptul unei țări terțe să publice și să pună la dispoziția publicului un raport privind durabilitatea care să conțină informațiile menționate la articolul 29a alineatul (2) litera (a) punctele (iii)-(v), articolul 29a alineatul (2) literele (b)-(f) și, după caz, articolul 29a alineatul (2) litera (h), la nivel de grup sau, dacă nu este cazul, la nivelul individual al întreprinderii dintr-o țară terță.

Norma menționată la al treilea paragraf se aplică sucursalei numai în cazul în care întreprinderea dintr-o țară terță nu are o filială, astfel cum se menționează la primul paragraf, și în cazul în care sucursala a generat o cifră de afaceri netă de peste 40 de milioane EUR în exercițiul financiar precedent.

Primul și al treilea paragraf se aplică filialelor sau sucursalelor menționate la paragrafele respective numai în cazul în care întreprinderea dintr-o țară terță, la nivel de grup sau, dacă nu este cazul, la nivel individual, a generat o cifră de afaceri netă de peste 150 de milioane EUR în Uniune pentru fiecare dintre ultimele două exerciții financiare consecutive.

Statele membre pot prevedea în sarcina filialelor sau sucursalelor menționate la primul și al treilea paragraf obligația de a le transmite informații despre cifra de afaceri netă produsă pe teritoriul lor și în Uniune de către întreprinderile din țări terțe.

(2) Statele membre prevăd obligația ca raportul privind durabilitatea comunicat de filială sau de sucursală astfel cum se menționează la alineatul (1) să fie întocmit în conformitate cu standardele adoptate în temeiul articolului 40b.

Prin derogare de la primul paragraf de la prezentul alineat, raportul privind durabilitatea menționat la alineatul (1) de la prezentul articol poate fi întocmit în conformitate cu standardele de raportare privind durabilitatea adoptate în temeiul articolului 29b sau într-un mod echivalent cu respectivele standarde de raportare privind durabilitatea, astfel cum este stabilit în conformitate cu un act de punere în aplicare privind echivalarea standardelor de raportare privind durabilitatea adoptat în temeiul articolului 23 alineatul (4) al treilea paragraf din Directiva 2004/109/CE.

În cazul în care informațiile cerute pentru întocmirea raportului privind durabilitatea menționat la primul paragraf de la prezentul alineat nu sunt disponibile, filiala sau sucursala menționată la alineatul (1) îi solicită întreprinderii dintr-o țară terță să îi transmită toate informațiile necesare pentru a-și putea îndeplini obligațiile.

În cazul în care nu sunt transmise toate informațiile solicitate, filiala sau sucursala menționată la alineatul (1) întocmește, publică și pune la dispoziție raportul privind durabilitatea menționat la alineatul (1), care conține toate informațiile aflate în posesia sa, obținute sau dobândite, și face o declarație în care precizează că întreprinderea dintr-o țară terță nu a pus la dispoziție informațiile necesare.

(3) Statele membre prevăd obligația ca raportul privind durabilitatea menționat la alineatul (1) să fie publicat însoțit de o opinie de asigurare emisă de una sau mai multe persoane sau firme autorizate să emită o opinie cu privire la asigurarea raportării privind durabilitatea în temeiul dreptului intern al întreprinderii dintr-o țară terță sau al unui stat membru.

În cazul în care întreprinderea dintr-o țară terță nu transmite opinia de asigurare în conformitate cu primul paragraf, filiala sau sucursala face o declarație în care precizează că întreprinderea dintr-o țară terță nu a pus la dispoziție opinia de asigurare necesară.

(4) Statele membre pot informa anual Comisia cu privire la filialele sau sucursalele întreprinderilor din țări terțe care au îndeplinit cerința de publicare prevăzută la articolul 40d și cu privire la cazurile în care a fost publicat un raport, dar în care sucursala sau filiala a acționat în conformitate cu alineatul (2) al patrulea paragraf de la prezentul articol. Comisia pune la dispoziția publicului pe website-ul său o listă a întreprinderilor din țări terțe care publică un raport privind durabilitatea.

Articolul 40b

Standarde de raportare privind durabilitatea pentru întreprinderile din țări terțe

Până la 30 iunie 2024, Comisia adoptă un act delegat în conformitate cu articolul 49 de completare a prezentei directive pentru a prevedea standarde de raportare privind durabilitatea pentru întreprinderile din țări terțe care să precizeze ce informații trebuie să conțină rapoartele privind durabilitatea menționate la articolul 40a.

Articolul 40c

Responsabilitatea pentru întocmirea, publicarea și punerea la dispoziție a rapoartelor privind durabilitatea privind întreprinderile din țări terțe

Statele membre prevăd dispoziții potrivit cărora sucursalele întreprinderilor din țări terțe au responsabilitatea de a se asigura, făcând uz optim de cunoștințele și mijloacele de care dispun, că raportul lor privind durabilitatea este întocmit în conformitate cu articolul 40a și că este publicat și pus la dispoziție în conformitate cu articolul 40d.

Statele membre prevăd dispoziții potrivit cărora membrii organelor de administrație, de conducere și de supraveghere ale filialelor menționate la articolul 40a au responsabilitatea colectivă de a se asigura, făcând uz optim de cunoștințele și mijloacele de care dispun, că raportul lor privind durabilitatea este întocmit în conformitate cu articolul 40a și că este publicat și pus la dispoziție în conformitate cu articolul 40d.

Articolul 40d

Publicarea

(1) Filialele și sucursalele menționate la articolul 40a alineatul (1) din prezenta directivă își publică raportul privind durabilitatea, împreună cu opinia de asigurare și, după caz, cu declarația menționată la articolul 40a alineatul (2) al patrulea paragraf din prezenta directivă, în termen de 12 luni de la data bilanțului exercițiului financiar pentru care este întocmit raportul, astfel cum prevede fiecare stat membru în conformitate cu articolele 14-28 din Directiva (UE) 2017/1132 și, după caz, în conformitate cu articolul 36 din directiva respectivă.

(2) În cazul în care raportul privind durabilitatea, împreună cu opinia de asigurare și, după caz, cu declarația, publicate în conformitate cu alineatul (1) de la prezentul articol, nu sunt puse gratuit la dispoziția publicului pe website-ul registrului menționat la articolul 16 din Directiva (UE) 2017/1132, statele membre se asigură că raportul privind durabilitatea, împreună cu opinia de asigurare și, după caz, cu declarația publicată de întreprinderi în conformitate cu alineatul (1) de la prezentul articol sunt puse gratuit la dispoziția publicului în cel puțin una dintre limbile oficiale ale Uniunii în termen de cel mult 12 luni de la data bilanțului exercițiului financiar pentru care se întocmește raportul, pe site-ul internet al filialei sau al sucursalei, astfel cum se menționează la articolul 40a alineatul (1) din prezenta directivă.”

15. Titlul capitolului 11 se înlocuiește cu următorul text:

„CAPITOLUL 11

DISPOZIȚII TRANZITORII ȘI FINALE”.

16. Se introduce următorul articol:

„Articolul 48i

Dispoziții tranzitorii

(1) Până la 6 ianuarie 2030, statele membre permit unei filiale din Uniune care intră sub incidența articolului 19a sau 29a și a cărei societate-mamă nu este reglementată de dreptul unui stat membru să întocmească raportarea consolidată privind durabilitatea în conformitate cu cerințele de la articolul 29a, care să includă toate filialele din Uniune ale societății-mamă respective care intră sub incidența articolului 19a sau 29a.

Până la 6 ianuarie 2030, statele membre permit ca raportarea consolidată privind durabilitatea menționată la primul paragraf de la prezentul alineat să includă informațiile prevăzute la articolul 8 din Regulamentul (UE) 2020/852, care acoperă activitățile desfășurate de toate filialele din Uniune ale societății-mamă menționate la primul paragraf de la prezentul alineat care intră sub incidența articolului 19a sau 29a din prezenta directivă.

(2) Filiala din Uniune menționată la alineatul (1) trebuie să fie una dintre filialele din Uniune ale grupului care a generat cea mai mare cifră de afaceri din Uniune în cel puțin unul dintre cele cinci exerciții financiare precedente, pe bază consolidată, după caz.

(3) Raportarea consolidată privind durabilitatea menționată la alineatul (1) de la prezentul articol se publică în conformitate cu articolul 30.

(4) În scopul scutirii prevăzute la articolul 19a alineatul (9) și la articolul 29a alineatul (8), raportarea în conformitate cu alineatul (1) de la prezentul articol se consideră a reprezenta raportare de către o societate-mamă la nivel de grup în ceea ce privește entitățile incluse în consolidare. Se consideră că raportarea în conformitate cu alineatul (1) al doilea paragraf de la prezentul articol îndeplinește condițiile menționate la articolul 19a alineatul (9) al doilea paragraf litera (c) și, respectiv, la articolul 29a alineatul (8) al doilea paragraf litera (c).”

17. Articolul 49 se modifică după cum urmează:

(a) alineatele (2) și (3) se înlocuiesc cu următorul text:

„(2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 1 alineatul (2), la articolul 3 alineatul (13), la articolele 29b, 29c și 40b și la articolul 46 alineatul (2) se conferă Comisiei pe o perioadă de cinci ani de la 5 ianuarie 2023. Comisia elaborează un raport privind delegarea de competențe cu cel puțin nouă luni înainte de încheierea perioadei de cinci ani. Delegarea de competențe se prelungește tacit cu perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opune prelungirii respective cu cel puțin trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.

(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 1 alineatul (2), la articolul 3 alineatul (13), la articolele 29b, 29c și 40b și la articolul 46 alineatul (2) poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.”;

(b) se introduce următorul alineat:

„(3b) Atunci când adoptă acte delegate în temeiul articolelor 29b și 29c, Comisia ia în considerare avizul tehnic al EFRAG, cu condiția ca:

(a) un astfel de aviz să fi fost elaborat cu respectarea garanțiilor procedurale, sub supraveghere publică și transparent, beneficiind de cunoștințele de specialitate și de participarea echilibrată a părților interesate în cauză, precum și cu suficientă finanțare publică pentru a-i asigura independența și pe baza unui program de lucru cu privire la care Comisia a fost consultată;

(b) un astfel de aviz să fie însoțit de analize cost-beneficiu, printre care și de analize ale impactului avizului tehnic asupra aspectelor de durabilitate;

(c) un astfel de aviz să fie însoțit de o explicație a modului în care ia în considerare elementele enumerate la articolul 29b alineatul (5);

(d) participarea la activitatea EFRAG la nivel tehnic să se bazeze pe cunoștințele de specialitate în materie de raportare privind durabilitatea și să nu fie condiționată de o contribuție financiară.

Literele (a) și (d) nu aduc atingere participării organismelor publice și a organizațiilor naționale de standardizare la lucrările tehnice ale EFRAG.

Documentele însoțitoare ale avizului tehnic al EFRAG se transmit împreună cu avizul tehnic respectiv.

Comisia consultă în comun Grupul de experți al statelor membre privind finanțarea durabilă, menționat la articolul 24 din Regulamentul (UE) 2020/852, și Comitetul de reglementare contabilă, menționat la articolul 6 din Regulamentul (CE) nr. 1606/2002, cu privire la proiectele de acte delegate înainte de adoptarea lor, astfel cum se menționează la articolele 29b și 29c din prezenta directivă.

Comisia solicită avizul Autorității europene pentru valori mobiliare și piețe (ESMA), al Autorității bancare europene (ABE) și al Autorității europene de asigurări și pensii ocupaționale (EIOPA) cu privire la avizul tehnic furnizat de EFRAG, în special în ceea ce privește coerența acestuia cu Regulamentul (UE) 2019/2088 și cu actele delegate adoptate în temeiul regulamentului menționat. ESMA, ABE și EIOPA își emit avizele în termen de două luni de la data primirii solicitării din partea Comisiei.

Comisia consultă, de asemenea, Agenția Europeană de Mediu, Agenția pentru Drepturi Fundamentale a Uniunii Europene, Banca Centrală Europeană, Comitetul Organismelor Europene de Supraveghere a Auditului și Platforma privind finanțarea durabilă instituită în temeiul articolului 20 din Regulamentul (UE) 2020/852 cu privire la avizul tehnic emis de EFRAG înainte de adoptarea actelor delegate menționate la articolele 29b și 29c din prezenta directivă. În cazul în care oricare dintre organismele respective decide să prezinte un aviz, acesta se depune în termen de două luni de la data consultării organismului de către Comisie.”;

(c) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 1 alineatul (2), al articolului 3 alineatul (13), al articolului 29b, 29c sau 40b sau al articolului 46 alineatul (2) intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecții în termen de două luni de la notificarea acestuia către Parlamentului European și

Consiliului sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecții. Respectivul termen se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.”

Articolul 2

Modificarea Directivei 2004/109/CE

Directiva 2004/109/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 2 alineatul (1), se adaugă următoarea literă:

„(r) «raportare privind durabilitatea» înseamnă raportare privind durabilitatea în sensul definiției de la articolul 2 punctul 18 din Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*23).

(*23) Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului (JO L 182, 29.6.2013, p. 19).”"

2. Articolul 4 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (2), litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) declarațiile persoanelor responsabile în cadrul emitentului, identificate în mod clar după nume și funcții, prin care se confirmă că, din punctul lor de vedere, situațiile financiare întocmite în conformitate cu corpusul de standarde contabile aplicabile oferă o imagine corectă și fidelă asupra activelor, datoriilor, asupra poziției financiare și a profitului sau pierderii ale emitentului și ale întreprinderilor implicate în consolidare, în ansamblu, și că raportul administratorilor prezintă o imagine fidelă a evoluției și rezultatelor întreprinderii și a situației emitentului și a întreprinderilor implicate în consolidare, în ansamblu, precum și o descriere a principalelor riscuri și incertitudini cu care se confruntă aceștia și, dacă este cazul, că sunt întocmite în conformitate cu standardele de raportare privind durabilitatea menționate la articolul 29b din Directiva 2013/34/UE și cu precizările adoptate în temeiul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul (UE) 2020/852 al Parlamentului European și al Consiliului (*24).

(*24) Regulamentul (UE) 2020/852 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 iunie 2020 privind instituirea unui cadru care să faciliteze investițiile durabile și de modificare a Regulamentului (UE) 2019/2088 (JO L 198, 22.6.2020, p. 13).”;"

(b) alineatele (4) și (5) se înlocuiesc cu următorul text:

„(4) Situațiile financiare fac obiectul unui auditat, în conformitate cu articolul 34 alineatul (1) primul paragraf și cu articolul 34 alineatul (2) din Directiva 2013/34/UE.

Auditorul statutar emite opinia și declarația privind raportul administratorilor menționate la articolul 34 alineatul (1) al doilea paragraf literele (a) și (b) și la articolul 34 alineatul (2) din Directiva 2013/34/UE.

Raportul de audit menționat la articolul 28 din Directiva 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului (*25), semnat de persoana responsabilă sau de persoanele responsabile cu desfășurarea activităților prevăzute la articolul 34 alineatele (1) și (2) din Directiva 2013/34/UE, se publică integral, împreună cu raportul financiar anual.

Dacă este cazul, se pune la dispoziție o opinie de asigurare referitoare la raportarea privind durabilitatea în conformitate cu articolul 34 alineatul (1) al doilea paragraf litera (aa) și cu articolul 34 alineatele (2)-(5) din Directiva 2013/34/UE.

Raportul de asigurare referitor la raportarea privind durabilitatea menționat la articolul 28a din Directiva 2006/43/CE se publică integral împreună cu raportul financiar anual.

(5) Raportul administratorilor se întocmește în conformitate cu articolele 19, 19a și 20 și cu articolul 29d alineatul (1) din Directiva 2013/34/UE și include precizările adoptate în temeiul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul (UE) 2020/852, atunci când este întocmit de întreprinderile menționate la dispozițiile respective.

În cazul în care emitentul are obligația să întocmească situații financiare consolidate, raportul consolidat al administratorilor se întocmește în conformitate cu articolele 29 și 29a și cu articolul 29d alineatul (2) din Directiva 2013/34/UE și include precizările adoptate în temeiul articolului 8 alineatul (4) din Regulamentul (UE) 2020/852, atunci când este întocmit de întreprinderile menționate la dispozițiile respective.

([*25]) Directiva 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 mai 2006 privind auditul legal al conturilor anuale și al conturilor consolidate, de modificare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului și de abrogare a Directivei 84/253/CEE a Consiliului (JO L 157, 9.6.2006, p. 87).”"

3. La articolul 23, alineatul (4) se modifică după cum urmează:

(a) al treilea și al patrulea paragraf se înlocuiesc cu următorul text:

„Comisia adoptă, în conformitate cu procedura menționată la articolul 27 alineatul (2) din prezenta directivă, deciziile necesare pentru echivalarea standardelor contabile în condițiile prevăzute la articolul 30 alineatul (3) din prezenta directivă și pentru echivalarea standardelor de raportare privind durabilitatea astfel cum sunt menționate la articolul 29b din Directiva 2013/34/UE, aplicate de emitenții din țări terțe. În cazul în care Comisia decide că standardele contabile sau standardele de raportare privind durabilitatea dintr-o țară terță nu sunt echivalente, aceasta poate autoriza emitenții în cauză să continue să aplice respectivele standarde pe o perioadă de tranziție adecvată.

În contextul menționat la al treilea paragraf de la prezentul alineat, Comisia adoptă, de asemenea, prin intermediul actelor delegate adoptate în conformitate cu articolul 27 alineatele (2a), (2b) și (2c) și cu respectarea condițiilor prevăzute la articolele 27a și 27b, măsuri care urmăresc stabilirea unor criterii generale de echivalență referitoare la standardele contabile și la standardele de raportare privind durabilitatea care privesc emitenții din mai multe țări.”;

(b) se adaugă următorul paragraf:

„Criteriile pe care le aplică Comisia atunci când evaluează echivalența standardelor de raportare privind durabilitatea utilizate de emitenții din țări terțe menționați la al treilea paragraf asigură cel puțin următoarele:

(a) faptul că standardele de raportare privind durabilitatea obligă întreprinderile să prezinte informații cu privire la factorii de mediu, sociale și de guvernanță;

(b) faptul că standardele de raportare privind durabilitatea obligă întreprinderile să prezinte informațiile necesare pentru a înțelege impactul acestora asupra aspectelor de durabilitate și informațiile necesare pentru a înțelege modul în care aspectele de durabilitate afectează dezvoltarea, performanța și poziția acestora.”

4. Se introduce următorul articol:

„Articolul 28d

Orientările ESMA

După consultarea Agenției Europene de Mediu și a Agenției pentru Drepturi Fundamentale a Uniunii Europene, ESMA emite, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, orientări cu privire la supravegherea raportării privind durabilitatea de către autoritățile naționale competente.”

Articolul 3

Modificarea Directivei 2006/43/CE

Directiva 2006/43/CE se modifică după cum urmează:

1. Articolul 1 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 1

Obiectul

Prezenta directivă stabilește norme privind auditul statutar al conturilor anuale și al conturilor consolidate și asigurarea raportării anuale și consolidate privind durabilitatea.”

2. Articolul 2 se modifică după cum urmează:

(a) punctele 2-6 se înlocuiesc cu următorul text:

„2. «auditor statutar» înseamnă o persoană fizică autorizată în conformitate cu prezenta directivă de către autoritățile competente ale unui stat membru să efectueze audituri statutare și, după caz, asigurarea raportării privind durabilitatea;

3.

«firmă de audit» înseamnă o persoană juridică sau orice altă entitate, indiferent de forma sa juridică, care este autorizată în conformitate cu prezenta directivă de către autoritățile competente ale unui stat membru să efectueze audituri statutare și, după caz, asigurarea raportării privind durabilitatea;

4. «entitate de audit dintr-o țară terță» înseamnă o entitate, indiferent de forma sa juridică, care efectuează audituri ale situațiilor financiare anuale sau consolidate sau, după caz, asigurarea raportării privind durabilitatea a unei societăți înregistrate într-o țară terță, alta decât o entitate înregistrată ca firmă de audit în orice stat membru ca urmare a autorizării în conformitate cu articolul 3;

5. «auditor dintr-o țară terță» înseamnă o persoană fizică care efectuează audituri ale situațiilor financiare anuale sau consolidate sau, după caz, asigurarea raportării privind durabilitatea a unei societăți înregistrate într-o țară terță, alta decât o persoană care este înregistrată ca auditor statutar în orice stat membru ca urmare a autorizării în conformitate cu articolele 3 și 44;

6. «auditor al grupului» înseamnă auditorul (auditorii) statutar(i) sau firma (firmele) de audit care efectuează auditul statutar al conturilor consolidate sau, după caz, asigurarea raportării consolidate privind durabilitatea;”;

(b) se introduce următorul punct:

„16a.«partener(i)-cheie în materie de durabilitate» înseamnă:

(a) auditorul (auditorii) statutar(i) desemnat (desemnați) de o firmă de audit pentru o anumită misiune de asigurare referitoare la raportarea privind durabilitatea ca fiind principalul (principalii) responsabil(i) de efectuarea asigurării raportării privind durabilitatea în numele firmei de audit; sau

(b) în cazul asigurării raportării consolidate privind durabilitatea, cel puțin auditorul (auditorii) statutar(i) desemnat (desemnați) de o firmă de audit ca fiind principalul (principalii) responsabil(i) pentru efectuarea asigurării raportării privind durabilitatea la nivelul grupului și auditorul (auditorii) statutar(i) desemnat (desemnați) ca fiind principalul (principalii) responsabil(i) la nivelul filialelor importante; sau

(c) auditorul (auditorii) statutar(i) care semnează raportul de asigurare referitor la raportarea privind durabilitatea menționat la articolul 28a;”;

(c) se adaugă următoarele puncte:

„21. «raportare privind durabilitatea» înseamnă raportarea privind durabilitatea astfel cum este definită la articolul 2 punctul 18 din Directiva 2013/34/UE;

22. «asigurarea raportării privind durabilitatea» înseamnă îndeplinirea procedurilor care au drept rezultat opinia exprimată de auditorul statutar sau de firma de audit în conformitate cu articolul 34 alineatul (1) al doilea paragraf litera (aa) și cu articolul 34 alineatul (2) din Directiva 2013/34/UE;

23. «prestator independent de servicii de asigurare» înseamnă un organism de evaluare a conformității acreditat în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 765/2008 al Parlamentului European și al Consiliului (*26) pentru activitatea specifică de evaluare a conformității menționată la articolul 34 alineatul (1) al doilea paragraf litera (aa) din Directiva 2013/34/UE.

(*26) Regulamentul (CE) nr. 765/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 iulie 2008 de stabilire a cerințelor de acreditare și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 339/93 (JO L 218, 13.8.2008, p. 30).”"

3. Articolul 6 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 6

Formarea profesională

(1) Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 11, o persoană fizică poate fi autorizată să efectueze un audit statutar numai după ce a atins un nivel de admitere la universitate sau un nivel echivalent, apoi a urmat un curs de instruire teoretică, a efectuat un stagiu de pregătire practică și a promovat un examen de competență profesională la încheierea cursurilor universitare sau de nivel echivalent, organizat sau recunoscut de statul membru în cauză.

(2) Suplimentar față de aprobarea de a efectua audituri statutare prevăzută la alineatul (1) de la prezentul articol, o persoană fizică poate fi autorizată să efectueze asigurarea raportării privind durabilitatea atunci când sunt îndeplinite cerințele specifice suplimentare prevăzute la articolul 7 alineatul (2), la articolul 8 alineatul (3), la articolul 10 alineatul (1) al doilea paragraf și la articolul 14 alineatul (2) al patrulea paragraf din prezenta directivă.

(3) Autoritățile competente menționate la articolul 32 cooperează reciproc în scopul obținerii convergenței cerințelor prevăzute la prezentul articol. Atunci când se angajează într-o astfel de cooperare, respectivele autorități competente iau în considerare evoluțiile din domeniul auditului și al profesiei de auditor și, în special, convergența deja realizată în cadrul acestei profesii. Ele cooperează cu Comitetul Organismelor Europene de Supraveghere a Auditului (COESA) și cu autoritățile competente menționate la articolul 20 din Regulamentul (UE) nr. 537/2014 în măsura în care convergența are legătură cu auditul statutar și cu asigurarea raportării privind durabilitatea ale entităților de interes public."

4. Articolul 7 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 7

Examenul de competență profesională

(1) Examenul de competență profesională menționat la articolul 6 garantează nivelul necesar de cunoștințe teoretice în domeniile relevante pentru auditul statutar și capacitatea de a pune astfel de cunoștințe în practică. Cel puțin o parte a examenului respectiv se desfășoară în scris.

(2) Pentru ca auditorul statutar să fie autorizat să efectueze, de asemenea, asigurarea raportării privind durabilitatea, examenul de competență profesională menționat la articolul 6 garantează nivelul necesar de cunoștințe teoretice în domeniile relevante pentru asigurarea raportării privind durabilitatea și capacitatea de a pune astfel de cunoștințe în practică. Cel puțin o parte a examenului respectiv se desfășoară în scris."

5. La articolul 8, se adaugă următorul alineat:

„(3) Pentru ca auditorul statutar să fie autorizat să efectueze și asigurarea raportării privind durabilitatea, testul de cunoștințe teoretice menționat la alineatul (1) include, de asemenea, cel puțin următoarele domenii:

(a) cerințele legale și standardele referitoare la întocmirea raportării anuale și consolidate privind durabilitatea;

(b) analiza privind durabilitatea;

(c) procesul de diligență în ceea ce privește aspectele de durabilitate;

(d) cerințele legale și standardele de asigurare pentru raportarea privind durabilitatea menționate la articolul 26a."

6. La articolul 10 alineatul (1), se adaugă următorul paragraf:

„Pentru ca auditorul statutar sau stagiarul să fie, de asemenea, autorizat să efectueze asigurarea raportării privind durabilitatea, cel puțin opt luni din pregătirea practică menționată la primul paragraf se desfășoară în domeniul asigurării raportării anuale și consolidate privind durabilitatea sau al altor servicii legate de durabilitate."

7. Articolul 12 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 12

Combinarea pregătirii practice cu instruirea teoretică

(1) Statele membre pot prevedea ca perioadele de instruire teoretică în domeniile menționate la articolul 8 alineatele (1) și (2) să fie luate în considerare la calculul perioadelor de activitate profesională menționate la articolul 11, cu condiția ca această instruire să fie atestată printr-un examen recunoscut de statul membru. Aceste perioade de instruire nu durează mai puțin de un an și nici nu pot reduce perioada de activitate profesională cu mai mult de patru ani.

(2) Perioada de activitate profesională și pregătirea practică nu au o durată mai scurtă decât cea a cursului de instruire teoretică, cumulat cu stagiul de pregătire practică prevăzut la articolul 10 alineatul (1) primul paragraf."

8. La articolul 14 alineatul (2), se adaugă următorul paragraf:

„Pentru ca auditorul statutar să fie, de asemenea, autorizat să efectueze asigurarea raportării privind durabilitatea, testul de aptitudini menționat la primul paragraf evaluează dacă auditorul statutar are un nivel corespunzător de cunoștințe în ceea ce privește actele cu putere de lege și normele din statul membru gazdă, în măsura în care aceste cunoștințe sunt relevante pentru asigurarea raportării privind durabilitatea."

9. Se introduce următorul articol:

„Articolul 14a

Auditorii statutari autorizați sau recunoscuți înainte de 1 ianuarie 2024 și persoanele aflate în proces de autorizare a auditorilor statutari la 1 ianuarie 2024

Statele membre se asigură că auditorii statutari care sunt autorizați sau recunoscuți să efectueze audituri statutare înainte de 1 ianuarie 2024 nu sunt supuși cerințelor prevăzute la articolul 7 alineatul (2), la articolul 8 alineatul (3), la articolul 10 alineatul (1) al doilea paragraf și la articolul 14 alineatul (2) al patrulea paragraf.

Statele membre se asigură că persoanele aflate la 1 ianuarie 2024 în procesul de autorizare prevăzut la articolele 6-14 nu sunt supuse cerințelor prevăzute la articolul 7 alineatul (2), la articolul 8 alineatul (3), la articolul 10 alineatul (1) al doilea paragraf și la articolul 14 alineatul (2) al patrulea paragraf, cu condiția ca ele să încheie procesul respectiv până la 1 ianuarie 2026.

Statele membre se asigură că auditorii statutari autorizați înainte de 1 ianuarie 2026 care doresc să efectueze asigurarea raportării privind durabilitatea dobândesc cunoștințele necesare în ceea ce privește raportarea privind durabilitatea și asigurarea raportării privind durabilitatea, inclusiv domeniile enumerate la articolul 8 alineatul (3), prin intermediul formării continue prevăzute la articolul 13.”

10. Articolul 16 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) În ceea ce privește auditorii statutari, registrul public conține cel puțin următoarele informații:

(a) denumirea, adresa și numărul de înregistrare;

(b) după caz, denumirea, adresa, adresa de website și numărul de înregistrare ale firmei de audit la care este angajat auditorul statutar sau cu care este asociat ca partener sau în vreun alt mod;

(c) dacă auditorul statutar este sau nu autorizat să efectueze asigurarea raportării privind durabilitatea;

(d) orice alte înregistrări ca auditor statutar la autoritățile competente din alte state membre și ca auditor în țări terțe, inclusiv denumirea (denumirile) autorității (autorităților) de înregistrare și, dacă este cazul, numărul (numerele) de înregistrare, precum și precizarea dacă înregistrarea se referă la auditul statutar, la asigurarea raportării privind durabilitatea sau la ambele.”;

(b) la alineatul (2), se adaugă următorul paragraf:

„Registrul indică dacă auditorii din țări terțe menționați la primul paragraf sunt înregistrați pentru efectuarea auditului statutar, pentru asigurarea raportării privind durabilitatea sau pentru ambele.”

11. Articolul 17 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), litera (e) se înlocuiește cu următorul text:

„(e) numele și numărul de înregistrare ale tuturor auditorilor statutari angajați de firma de audit sau asociați în calitate de parteneri ori în alt mod cu aceasta, precum și precizarea dacă aceștia sunt, de asemenea, autorizați să efectueze asigurarea raportării privind durabilitatea;”;

(b) la alineatul (1), litera (i) se înlocuiește cu următorul text:

„(i) orice alte înregistrări ca firmă de audit la autoritățile competente din alte state membre și ca entitate de audit în țări terțe, inclusiv denumirea (denumirile) autorității (autorităților) de înregistrare și, dacă este cazul, numărul (numerele) de înregistrare, precum și precizarea dacă înregistrarea se referă la auditul statutar, la asigurarea raportării privind durabilitatea sau la ambele;”;

(c) la alineatul (2), se adaugă următorul paragraf:

„Registrul indică dacă entitățile de audit din țări terțe, astfel cum sunt menționate în primul paragraf, sunt înregistrate pentru efectuarea auditului statutar, pentru asigurarea raportării privind durabilitatea sau pentru ambele.”

12. Articolul 24b se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că, atunci când auditul statutar este efectuat de o firmă de audit, respectiva firmă de audit desemnează cel puțin un partener-cheie de audit. Firma de audit pune la dispoziția partenerului sau a partenerilor-cheie de audit resurse suficiente și personal care dispune de competența și capacitățile necesare pentru a-și îndeplini îndatoririle în mod adecvat.

Statele membre se asigură că, atunci când asigurarea raportării privind durabilitatea este efectuată de o firmă de audit, respectiva firmă de audit desemnează cel puțin un partener-cheie în materie de durabilitate, care poate fi partenerul-cheie de audit sau unul dintre partenerii-cheie de audit. Firma de audit pune la dispoziția partenerului/partenerilor-cheie în materie de durabilitate resurse suficiente și personal care are competența și capacitățile necesare pentru a-și îndeplini îndatoririle în mod adecvat.

Principalele criterii pentru selectarea de către firma de audit a partenerului/partenerilor-cheie de audit și, dacă este cazul, a partenerului/partenerilor-cheie în materie de durabilitate care urmează a fi desemnați sunt garantarea calității, a independenței și competenței în materie de audit și de asigurare.

Partenerul/partenerii-cheie de audit se implică activ în efectuarea auditului statutar. Partenerul/partenerii-cheie în materie de durabilitate se implică activ în efectuarea asigurării raportării privind durabilitatea.";

(b) se introduce următorul alineat:

„(2a) La efectuarea asigurării raportării privind durabilitatea, auditorul statutar alocă suficient timp misiunii și atribuie resurse suficiente pentru a-și îndeplini sarcinile în mod corespunzător.";

(c) la alineatul (4), literele (b) și (c) se înlocuiesc cu următorul text:

„(b) în cazul unei firme de audit, numele partenerului sau ale partenerilor-cheie de audit și, după caz, numele partenerului sau ale partenerilor-cheie în materie de durabilitate;

(c) onorariile percepute pentru auditul statutar, onorariile percepute pentru asigurarea raportării privind durabilitatea și onorariile percepute pentru alte servicii, pentru fiecare exercițiu financiar.";

(d) se introduce următorul alineat:

„5a. Un auditor statutar sau o firmă de audit creează un dosar de asigurare pentru fiecare misiune de asigurare referitoare la raportarea privind durabilitatea.

Auditorul statutar sau firma de audit consemnează cel puțin datele înregistrate în temeiul articolului 22b în ceea ce privește asigurarea raportării privind durabilitatea.

Auditorul statutar sau firma de audit păstrează orice alte date și documente importante în sprijinul raportului de asigurare referitor la raportarea privind durabilitatea menționat la articolul 28a și pentru monitorizarea conformității cu prezenta directivă și cu alte cerințe legale aplicabile în ceea ce privește asigurarea raportării privind durabilitatea.

Dosarul de asigurare se închide în termen de cel mult 60 de zile de la data semnării raportului de asigurare referitor la raportarea privind durabilitatea menționat la articolul 28a.

În cazul în care același auditor statutar efectuează atât auditul statutar al situațiilor financiare anuale, cât și asigurarea raportării privind durabilitatea, dosarul de asigurare poate fi inclus în dosarul de audit.";

(e) alineatul (6) se înlocuiește cu următorul text:

„Auditorul statutar sau firma de audit păstrează evidența eventualelor reclamații formulate în scris cu privire la efectuarea auditurilor statutare și cu privire la efectuarea misiunilor de asigurare referitoare la raportarea privind durabilitatea."

13. Articolul 25 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 25

Onorariile pentru audituri și asigurare

Statele membre asigură existența unor norme corespunzătoare care prevăd că onorariile pentru auditurile statutare și asigurarea raportării privind durabilitatea:

(a) nu sunt influențate sau determinate de prestarea de servicii suplimentare în beneficiul entității care este supusă auditului statutar sau asigurării raportării privind durabilitatea; și

(b) nu pot fi condiționate în niciun fel."

14. Se introduc următoarele articole:

„Articolul 25b

Etica profesională, independența, obiectivitatea, confidențialitatea și secretul profesional în ceea ce privește asigurarea raportării privind durabilitatea

Cerințele prevăzute la articolele 21-24a în ceea ce privește auditul statutar al situațiilor financiare se aplică *mutatis mutandis* asigurării raportării privind durabilitatea.

Articolul 25c

Servicii interzise care nu sunt de audit, în cazurile în care auditorul statutar efectuează asigurarea raportării privind durabilitatea a unei entități de interes public

(1) Un auditor statutar sau o firmă de audit care efectuează asigurarea raportării privind durabilitatea a unei entități de interes public sau orice membru al rețelei din care face parte auditorul statutar sau firma de audit nu prestează nici direct, nici indirect în beneficiul entității de interes public care este supusă asigurării raportării privind durabilitatea, al întreprinderii-mamă a acesteia sau al întreprinderilor controlate de aceasta pe teritoriul Uniunii serviciile interzise care nu sunt de audit menționate la articolul 5 alineatul (1) al doilea paragraf literele (b) și (c) și literele (e)-(k) din Regulamentul (UE) nr. 537/2014 în:

(a) perioada cuprinsă între începutul perioadei la care se referă asigurarea raportării privind durabilitatea și emiterea raportului de asigurare referitor la raportarea privind durabilitatea; și

(b) exercițiul financiar imediat precedent perioadei menționate la litera (a) de la prezentul alineat în raport cu serviciile menționate la articolul 5 alineatul (1) al doilea paragraf litera (e) din Regulamentul (UE) nr. 537/2014.

(2) Un auditor statutar sau o firmă de audit care efectuează asigurarea raportării privind durabilitatea a entităților de interes public și, în cazul în care auditorul statutar sau firma de audit face parte dintr-o rețea, orice membru al unei astfel de rețele pot furniza entității de interes public care este supusă asigurării raportării privind durabilitatea, întreprinderii-mamă a acesteia sau întreprinderilor controlate de aceasta servicii care nu sunt de audit, altele decât serviciile interzise care nu sunt de audit menționate la alineatul (1) de la prezentul articol sau, dacă este cazul, serviciile interzise care nu sunt de audit menționate la articolul 5 alineatul (1) al doilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 537/2014 sau serviciile considerate de statele membre ca reprezentând o amenințare la adresa independenței, astfel cum se menționează la articolul 5 alineatul (2) din regulamentul respectiv, sub rezerva aprobării de către comitetul de audit, după ce acesta a evaluat în mod corespunzător amenințările la adresa independenței și garanțiile aplicate în conformitate cu articolul 22b din prezenta directivă.

(3) În cazul în care un membru al unei rețele din care face parte auditorul statutar sau firma de audit care efectuează asigurarea raportării privind durabilitatea a unei entități de interes public prestează serviciile interzise care nu sunt de audit menționate la alineatul (1) de la prezentul articol în beneficiul unei întreprinderi înregistrate într-o țară terță și controlate de entitatea de interes public care face obiectul asigurării raportării privind durabilitatea, auditorul statutar sau firma de audit în cauză analizează dacă serviciile prestate de membrul rețelei i-ar compromite independența.

Dacă independența sa este afectată, auditorul statutar sau firma de audit ia măsuri de protecție pentru a atenua riscurile generate de prestarea, într-o țară terță, a unor servicii interzise care nu sunt de audit menționate la alineatul (1) de la prezentul articol. Auditorul statutar sau firma de audit poate continua efectuarea asigurării raportării privind durabilitatea a entității de interes public numai în cazul în care poate justifica, în conformitate cu articolul 22b, că prestarea unor astfel de servicii nu îi influențează raționamentul profesional și nici raportul de asigurare referitor la raportarea privind durabilitatea.

Articolul 25d

Nereguli

Articolul 7 din Regulamentul (UE) nr. 537/2014 se aplică *mutatis mutandis* unui auditor statutar sau unei firme de audit care efectuează asigurarea raportării privind durabilitatea a unei entități de interes public.”

15. Se introduce următorul articol:

„*Articolul 26a*

Standarde de asigurare pentru raportarea privind durabilitatea

(1) Statele membre prevăd ca auditorii statutari și firmele de audit să respecte, când efectuează asigurarea raportării privind durabilitatea, standardele de asigurare adoptate de Comisie în conformitate cu alineatul (3).

(2) Statele membre pot să aplice standarde, proceduri sau cerințe naționale de asigurare atât timp cât Comisia nu adoptă un standard de asigurare care se referă la aceeași chestiune.

Statele membre comunică Comisiei standardele, procedurile sau cerințele naționale de asigurare cu cel puțin trei luni înainte de intrarea lor în vigoare.

(3) Comisia adoptă, cel târziu la 1 octombrie 2026, acte delegate în conformitate cu articolul 48a, pentru a completa prezenta directivă prin stabilirea standardelor de asigurare limitate, prevăzând procedurile pe care auditorul (auditorii) statutar(i) sau firma (firmele) de audit trebuie să le îndeplinească pentru a-și formula propriile concluzii asupra asigurării raportării privind durabilitatea, inclusiv planificarea misiunii, luarea în considerare a riscurilor și răspunsul la riscuri, precum și tipul de concluzii care trebuie incluse în raportul de asigurare referitor la raportarea privind durabilitatea sau, după caz, în raportul de audit.

Comisia adoptă, cel târziu la 1 octombrie 2028, acte delegate în conformitate cu articolul 48a pentru a completa prezenta directivă prin stabilirea standardelor de asigurare rezonabilă, în urma unei evaluări pentru a stabili dacă o asigurare rezonabilă este fezabilă pentru auditori și pentru întreprinderi. Ținând seama de rezultatele evaluării respective și, dacă se dovedește astfel a fi cazul, respectivele acte delegate precizează data de la care opinia menționată la articolul 34 alineatul (1) al doilea paragraf litera (aa) trebuie să se bazeze pe o misiune de asigurare rezonabilă bazată pe standardele de asigurare rezonabilă respective.

Comisia poate adopta standardele de asigurare menționate la primul și al doilea paragraf numai dacă acestea:

(a) sunt elaborate respectându-se în mod corespunzător procedurile, supravegherea publică și transparența;

(b) contribuie la un nivel ridicat de credibilitate și calitate a raportărilor anuale și consolidate privind durabilitatea; și

(c) servesc interesului public general al Uniunii.”

16. Se introduce următorul articol:

„*Articolul 27a*

Asigurarea raportării consolidate privind durabilitatea

(1) Statele membre se asigură că, în cazul misiunilor de asigurare referitoare la raportarea consolidată privind durabilitatea a unui grup de întreprinderi:

(a) în ceea ce privește raportarea consolidată privind durabilitatea, auditorul grupului poartă întreaga responsabilitate pentru raportul de asigurare referitor la raportarea privind durabilitatea menționat la articolul 28a;

(b) auditorul grupului evaluează activitatea de asigurare desfășurată de orice prestator (prestatori) independent (independenți) de servicii de asigurare, auditor (auditori) dintr-o țară terță, auditor (auditori) statutar(i), entitate/entități de audit dintr-o țară terță sau firmă/firme de audit, în scopul asigurării raportării consolidate privind durabilitatea și documentează natura, momentul și dimensiunea activității desfășurate de acești auditori, inclusiv, dacă este cazul, evaluarea efectuată de auditorul grupului cu privire la părțile relevante ale documentației de asigurare a auditorilor respectivi; și

(c) auditorul grupului evaluează activitatea de asigurare desfășurată de prestatorul (prestatorii) independent (independenți) de servicii de asigurare, auditorul (auditorii) dintr-o țară terță sau auditorul (auditorii) statutar(i), entitatea (entitățile) de audit dintr-o țară terță sau firma (firmele) de audit în scopul asigurării raportării consolidate privind durabilitatea și documentează această evaluare.

Documentația păstrată de auditorul grupului este întocmită în așa fel încât să permită autorității competente relevante să evalueze activitatea auditorului grupului.

În sensul primului paragraf litera (c) de la prezentul alineat, auditorul grupului solicită acordul prestatorului (prestatorilor) independent (independenți) de servicii de asigurare, al auditorului (auditorilor) dintr-o țară terță, al auditorului (auditorilor) statutar(i), al entității (entităților) de audit dintr-o țară terță sau al firmei (firmelor) de audit în cauză pentru transferul documentației relevante în timpul asigurării raportării consolidate privind durabilitatea, putându-se sprijini pe rezultatele activității desfășurate de aceștia doar cu această condiție.

(2) În cazul în care nu poate îndeplini condiția de la alineatul (1) primul paragraf litera (c), auditorul grupului ia măsurile adecvate și înștiințează autoritatea competentă relevantă.

Aceste măsuri includ, dacă este cazul, efectuarea unor activități suplimentare de asigurare la filiala în cauză, fie direct, fie prin externalizarea acestor sarcini.

(3) Atunci când este supus unei verificări pentru asigurarea calității sau unei investigații privind asigurarea raportării consolidate privind durabilitatea a unui grup de întreprinderi, auditorul grupului pune la dispoziția autorității competente, la cerere, documentația relevantă pe care o deține cu privire la activitatea de asigurare desfășurată de prestatorul (prestatorii)

independent (independenți) de servicii de asigurare, de auditorul (auditorii) dintr-o țară terță, de auditorul (auditorii) statutar (i), de entitatea (entitățile) de audit dintr-o țară terță sau de firma (firmele) de audit în scopul asigurării raportării consolidate privind durabilitatea, inclusiv toate documentele de lucru relevante pentru asigurarea raportării consolidate privind durabilitatea.

Autoritatea competentă poate solicita documente suplimentare privind activitatea de asigurare desfășurată de auditorul (auditorii) statutar(i) sau de firma (firmele) de audit în scopul asigurării raportării consolidate privind durabilitatea, de la autoritățile competente relevante, în temeiul articolului 36.

În cazul în care asigurarea raportării privind durabilitatea a unei întreprinderi-mamă sau a unei filiale care face parte dintr-un grup de întreprinderi este efectuată de unul sau mai mulți auditori sau de una sau mai multe entități de audit dintr-o țară terță, autoritatea competentă poate cere documente suplimentare privind activitatea de asigurare a auditorului (auditorilor) dintr-o țară terță sau a entității (entităților) de audit dintr-o țară terță, de la autoritățile competente relevante din țările terțe, pe baza acordurilor de colaborare.

Prin derogare de la al treilea paragraf, în cazul în care unul sau mai mulți prestatori independenți de servicii de asigurare, unul sau mai mulți auditori dintr-o țară terță ori una sau mai multe entități de audit dintr-o țară terță cu care nu a fost încheiat un acord de colaborare a(u) efectuat asigurarea raportării privind durabilitatea a unei întreprinderi-mamă sau a unei filiale a unui grup de întreprinderi, auditorul grupului este de asemenea responsabil, la cerere, de transmiterea corespunzătoare a documentației suplimentare aferente activității de asigurare desfășurate de prestatorul (prestatorii) independent (independenți) de servicii de asigurare ori auditorul (auditorii) sau entitatea (entitățile) de audit dintr-o țară terță, inclusiv a documentelor de lucru relevante pentru asigurarea raportării consolidate privind durabilitatea. Pentru a asigura această transmitere, auditorul grupului păstrează o copie a documentației sau convine cu prestatorul (prestatorii) independent (independenți) de servicii de asigurare, cu auditorul (auditorii) dintr-o țară terță sau cu entitatea (entitățile) de audit dintr-o țară terță să i se permită accesul nerestricționat la această documentație, la cerere, sau întreprinde alte acțiuni adecvate. În cazul în care, din motive juridice sau de altă natură, documentele de lucru privind asigurarea nu pot fi transferate dintr-o țară terță auditorului grupului, auditorul grupului include în documentația păstrată dovada că a urmat procedurile corespunzătoare pentru a obține accesul la documentația de asigurare, iar, dacă restricțiile nu au fost impuse de legislația țării terțe în cauză, include dovezi care arată existența unui astfel de impediment.”

17. La articolul 28 alineatul (2), litera (e) se înlocuiește cu următorul text:

„(e) include o opinie și o declarație, ambele bazate pe activitatea desfășurată în cursul auditului, în temeiul articolului 34 alineatul (1) al doilea paragraf literele (a) și (b) din Directiva 2013/34/UE;”.

18. Se introduce următorul articol:

„Articolul 28a

Raport de asigurare referitor la raportarea privind durabilitatea

(1) Auditorul (auditorii) statutar(i) sau firma (firmele) de audit prezintă rezultatele asigurării raportării privind durabilitatea într-un raport de asigurare referitor la raportarea privind durabilitatea. Raportul respectiv se întocmește în conformitate cu cerințele standardelor de asigurare adoptate de Comisie prin intermediul actelor delegate adoptate în temeiul articolului 26a alineatul (3) sau, până la adoptarea de către Comisie a standardelor de asigurare respective, în conformitate cu standardele naționale de asigurare, astfel cum se menționează la articolul 26a alineatul (2).

(2) Raportul de asigurare referitor la raportarea privind durabilitatea se întocmește în scris și:

(a) identifică entitatea a cărei raportare anuală sau consolidată privind durabilitatea face obiectul misiunii de asigurare; precizează raportarea anuală sau consolidată privind durabilitatea, precum și data și perioada la care se referă; și identifică cadrul de raportare privind durabilitatea aplicat la pregătirea acesteia;

(b) include o descriere a sferei de aplicare a asigurării raportării privind durabilitatea care identifică, cel puțin, standardele de asigurare în conformitate cu care a fost efectuată asigurarea raportării privind durabilitatea;

(c) include opinia menționată la articolul 34 alineatul (1) al doilea paragraf litera (aa) din Directiva 2013/34/UE.

(3) În cazul în care asigurarea raportării privind durabilitatea a fost efectuată de mai mulți auditori statutari sau de mai multe firme de audit, auditorul (auditorii) statutar(i) sau firma (firmele) de audit convin asupra rezultatelor asigurării raportării privind durabilitatea și prezintă un raport comun și o opinie comună. În caz de dezacord, fiecare auditor statutar sau firmă de audit își prezintă opinia într-un paragraf separat al raportului de asigurare referitor la raportarea privind durabilitatea și precizează motivul dezacordului.

(4) Raportul de asigurare referitor la raportarea privind durabilitatea se semnează și se datează de către auditorul statutar care efectuează asigurarea raportării privind durabilitatea. În cazul în care asigurarea raportării privind durabilitatea este efectuată de o firmă de audit, raportul de asigurare referitor la raportarea privind durabilitatea este semnat cel puțin de auditorul (auditorii) statutar(i) care a(u) efectuat asigurarea raportării privind durabilitatea în numele firmei de audit. În cazul în care au fost implicați (implicate) simultan mai mulți auditori statutari sau mai multe firme de audit, raportul de asigurare referitor la raportarea privind durabilitatea se semnează de către toți auditorii statutari sau cel puțin de către auditorii statutari care efectuează asigurarea raportării privind durabilitatea în numele fiecărei firme de audit. În împrejurări excepționale, statele membre pot prevedea că nu este necesar ca această semnătură (aceste semnături) să fie divulgată (divulgate) publicului, în cazul în care o asemenea divulgare ar putea duce la o amenințare iminentă și semnificativă la adresa securității unei persoane.

În orice caz, numele persoanei (persoanelor) implicate este (sunt) adus(e) la cunoștința autorităților competente relevante.

(5) Statele membre pot solicita ca, în cazul în care același auditor statutar efectuează auditul statutar al situațiilor financiare anuale și asigurarea raportării privind durabilitatea, raportul de asigurare referitor la raportarea privind durabilitatea să poată fi inclus într-o secțiune separată a raportului de audit.

(6) Raportul auditorului statutar sau al firmei de audit referitor la raportarea consolidată privind durabilitatea respectă cerințele prevăzute la alineatele (1)-(5).”

19. Articolul 29 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), litera (d) se înlocuiește cu următorul text:

„(d) persoanele care efectuează verificările pentru asigurarea calității au o educație profesională corespunzătoare și experiență relevantă în auditul statutar și în raportarea financiară, precum și, după caz, în raportarea privind durabilitatea și în asigurarea raportării privind durabilitatea sau în alte servicii legate de durabilitate, combinate cu formarea specifică în ceea ce privește verificările pentru asigurarea calității;”;

(b) la alineatul (1), litera (f) se înlocuiește cu următorul text:

„(f) sfera de aplicare a verificării pentru asigurarea calității, susținută de testarea adecvată a dosarelor de audit selectate și, dacă este cazul, a dosarelor de asigurare, include o evaluare a conformității cu standardele de audit aplicabile, cu cerințele de independență aplicabile și, după caz, cu standardele de asigurare și o evaluare a cantității și calității resurselor cheltuite, a onorariilor pentru audit și pentru asigurarea raportării privind durabilitatea și a sistemului intern de control al calității al firmei de audit;”;

(c) la alineatul (1), litera (h) se înlocuiește cu următorul text:

„(h) verificările pentru asigurarea calității au loc pe baza unei analize a riscului și, în cazul auditorilor statutari și al firmelor de audit care efectuează audituri statutare, astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 1 litera (a) și, după caz, care efectuează asigurarea raportării privind durabilitatea, cel puțin o dată la șase ani;”;

(d) la alineatul (2), litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) verificatorii au o educație profesională corespunzătoare și experiență relevantă în auditul statutar și în raportarea financiară, precum și, după caz, în raportarea privind durabilitatea și în asigurarea raportării privind durabilitatea sau în alte servicii legate de durabilitate, combinate cu o formare specifică în ceea ce privește verificările pentru asigurarea calității;”;

(e) se introduce următorul alineat:

„(2a) Statele membre pot excepta, până la 31 decembrie 2025, persoanele care efectuează verificări pentru asigurarea calității legate de asigurarea raportării privind durabilitatea de obligația de a avea experiență relevantă în raportarea privind durabilitatea și în asigurarea raportării privind durabilitatea sau în alte servicii legate de durabilitate.”

20. La articolul 30, alineatele (1) și (2) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că există sisteme eficace de investigații și sancțiuni pentru a detecta, corecta și preveni efectuarea necorespunzătoare a auditului statutar și a asigurării raportării privind durabilitatea.

(2) Fără a aduce atingere regimurilor de răspundere civilă ale statelor membre, acestea prevăd sancțiuni efective, proporționale și cu efect de descurajare în ceea ce privește auditorii statutari și firmele de audit, în cazul în care auditurile statutare sau asigurarea raportării privind durabilitatea nu sunt efectuate în conformitate cu dispozițiile adoptate pentru punerea în aplicare a prezentei directive și, după caz, a Regulamentului (UE) nr. 537/2014.

Statele membre pot decide să nu stabilească norme privind sancțiunile administrative pentru încălcări care fac deja obiectul dreptului penal intern. În acest caz, ele comunică Comisiei dispozițiile de drept penal relevante.”

21. La articolul 30a alineatul (1), se introduce următoarea literă:

„(ca)o interdicție temporară, cu o durată de până la trei ani, care îi interzice auditorului statutar, firmei de audit sau partenerului-cheie în materie de durabilitate să efectueze asigurarea raportării privind durabilitatea și/sau să semneze rapoarte de asigurare referitoare la raportarea privind durabilitatea;”.

22. La articolul 30a alineatul (1), se introduce următoarea literă:

„(da)o declarație conform căreia raportul de asigurare referitor la raportarea privind durabilitatea nu îndeplinește cerințele articolului 28a din prezenta directivă;”.

23. Articolul 32 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (3), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Autoritatea competentă este condusă de nepracticieni care au cunoștințe în domeniile relevante pentru auditul statutar și, după caz, pentru asigurarea raportării privind durabilitatea. Aceștia sunt selectați în urma unei proceduri de numire independente și transparente.”;

(b) la alineatul (4), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) adoptării de standarde privind etica profesională, controlul intern de calitate în cazul firmelor de audit, al activității de audit și al asigurării raportării privind durabilitatea, cu excepția cazului în care standardele respective sunt adoptate sau aprobate de alte autorități din statul membru;”

24. Se introduce următorul articol:

„*Articolul 36a*

Acordurile de reglementare între statele membre în ceea ce privește asigurarea raportării privind durabilitatea

Cerințele prevăzute la articolele 34 și 36 în ceea ce privește auditul statutar al situațiilor financiare se aplică *mutatis mutandis* asigurării raportării privind durabilitatea.”

25. Articolul 37 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), se adaugă următorul paragraf:

„Primul paragraf se aplică numirii auditorului statutar sau a firmei de audit în scopul asigurării raportării privind durabilitatea.”;

(b) la alineatul (2), se adaugă următorul paragraf:

„Primul paragraf se aplică numirii auditorului statutar sau a firmei de audit în scopul asigurării raportării privind durabilitatea.”;

(c) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Se interzice orice clauză contractuală care limitează posibilitatea de alegere de către adunarea generală a acționarilor sau a membrilor entității auditate în temeiul alineatului (1) la anumite categorii sau liste de auditori statutari sau firme de audit în ceea ce privește numirea unui auditor statutar sau a unei firme de audit anume care să efectueze auditul statutar și, după caz, asigurarea raportării privind durabilitatea a entității respective. Orice astfel de clauze existente sunt nule.

Statele membre se asigură că acționarii și membrii întreprinderilor mari care intră sub incidența articolelor 19a și 29a din Directiva 2013/34/UE, cu excepția întreprinderilor menționate la articolul 2 punctul 1 litera (a) din directiva menționată, care reprezintă mai mult de 5 % din drepturile de vot sau 5 % din capitalul întreprinderii, acționând individual sau colectiv, au dreptul de a prezenta un proiect de hotărâre propus spre adoptare de adunarea generală a acționarilor sau a membrilor prin care se solicită ca o parte terță acreditată care nu aparține aceleiași firme sau rețele de audit ca auditorul statutar sau firma de audit care efectuează auditul statutar să întocmească un raport cu privire la anumite elemente ale raportării privind durabilitatea și că un astfel de raport este pus la dispoziția adunării generale a acționarilor sau a membrilor.”

26. Articolul 38 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că auditorii statutari sau firmele de audit pot fi demise numai în cazul în care există motive temeinice. Divergențele de opinii cu privire la tratamentele contabile, la procedurile de audit sau, după caz, la procedurile de raportare sau de asigurare privind durabilitatea nu constituie motive temeinice pentru demitere.”;

(b) la alineatul (2) se adaugă următorul paragraf:

„Obligația de informare menționată la primul paragraf se aplică și asigurării raportării privind durabilitatea.”;

(c) la alineatul (3) se adaugă următorul paragraf:

„Primul paragraf se aplică și asigurării raportării privind durabilitatea.”

27. Articolul 39 se modifică după cum urmează:

(a) se introduce următorul alineat:

„(4a) Statele membre pot permite ca funcțiile încredințate comitetului de audit în ceea ce privește raportarea privind durabilitatea și privind asigurarea raportării privind durabilitatea să fie îndeplinite de organul administrativ sau de supraveghere în ansamblu ori de un organ special instituit de organul administrativ sau de supraveghere.”;

(b) la alineatul (6), literele (a)-(e) se înlocuiesc cu următorul text:

„(a) informează organismul administrativ sau de supraveghere al entității auditate cu privire la rezultatele auditului statutar și, după caz, cu privire la rezultatele asigurării raportării privind durabilitatea și explică în ce mod au contribuit auditul statutar și asigurarea raportării privind durabilitatea la integritatea raportării financiare și, respectiv, a raportării privind durabilitatea și care a fost rolul comitetului de audit în acest proces;

(b) monitorizează procesul de raportare financiară și, după caz, de raportare privind durabilitatea, inclusiv procesul de raportare electronică, astfel cum este menționat la articolul 29d din Directiva 2013/34/UE și procesul desfășurat de întreprindere pentru a identifica informațiile raportate în conformitate cu standardele de raportare privind durabilitatea adoptate în temeiul articolului 29b din respectiva directivă și transmite recomandări sau propuneri pentru a asigura integritatea entității auditate;

(c) monitorizează eficacitatea sistemelor utilizate de întreprindere pentru controlul intern de calitate și gestionarea riscului și, după caz, eficacitatea auditului intern, în ceea ce privește raportarea financiară și, după caz, raportarea privind durabilitatea întreprinderii, inclusiv procesul său de raportare electronică, astfel cum este menționat la articolul 29d din Directiva 2013/34/UE, fără a încălca independența entității auditate;

(d) monitorizează auditul statutar al situațiilor financiare anuale și consolidate și, după caz, asigurarea raportării anuale și consolidate privind durabilitatea, în special performanța acestuia, ținând cont de constatările și concluziile autorității competente, în conformitate cu articolul 26 alineatul (6) din Regulamentul (UE) nr. 537 /2014;

(e) evaluează și monitorizează independența auditorilor statutari sau a firmelor de audit în conformitate cu articolele 22, 22a, 22b, 24a, 24b, 25b, 25c și 25d din prezenta directivă și cu articolul 6 din Regulamentul (UE) nr. 537/2014 și, în special, oportunitatea prestării unor servicii care nu sunt de audit către entitatea auditată în conformitate cu articolul 5 din respectivul regulament.”

28. Articolul 45 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Autoritățile competente ale unui stat membru, în conformitate cu articolele 15, 16 și 17 din prezenta directivă, înregistrează fiecare auditor și entitate de audit dintr-o țară terță atunci când auditorul sau entitatea de audit respectivă transmite un raport de audit privind situațiile financiare anuale sau consolidate sau, dacă este cazul, un raport de asigurare referitor la raportarea anuală sau consolidată privind durabilitatea a unei întreprinderi înregistrate în afara Uniunii ale cărei valori mobiliare transferabile sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată a statului membru respectiv, definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 21 din Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([*27]), cu excepția cazului în care întreprinderea în cauză este un emitent exclusiv de titluri de creanță în curs, pentru care se aplică una dintre următoarele dispoziții:

(a) astfel de valori mobiliare au fost admise la tranzacționare pe o piață reglementată a unui stat membru, definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 21 din Directiva 2014/65/UE înainte de 31 decembrie 2010 iar valoarea lor nominală unitară la data emiterii este de minimum 50 000 EUR ori, în cazul titlurilor de creanță exprimate în altă monedă, o valoare la data emiterii echivalentă cu minimum 50 000 EUR;

(b) astfel de valori mobiliare au fost admise la tranzacționare pe o piață reglementată a unui stat membru, definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 21 din Directiva 2014/65/UE începând cu 31 decembrie 2010 iar valoarea lor

nominală unitară la data emiterii este de minimum 100 000 EUR ori, în cazul titlurilor de creanță exprimate în altă monedă, o valoare la data emiterii echivalentă cu minimum 100 000 EUR.

([*27]) Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2002/92/CE și a Directivei 2011/61/UE (JO L 173, 12.6.2014, p. 349).”;"

(b) alineatele (4)-(6) se înlocuiesc cu următorul text:

„(4) Fără a aduce atingere articolului 46, rapoartele de audit privind conturile anuale sau conturile consolidate sau, după caz, rapoartele de asigurare privind raportarea anuală sau consolidată privind durabilitatea menționate la alineatul (1) de la prezentul articol emise de auditori sau entități de audit din țări terțe care nu sunt înregistrate în statul membru nu produc efecte juridice în statul membru respectiv.

(5) Un stat membru poate înregistra o entitate de audit dintr-o țară terță în scopul auditului situațiilor financiare numai dacă:

(a) majoritatea membrilor organului administrativ sau de conducere al entității de audit dintr-o țară terță îndeplinesc cerințe echivalente cu cele prevăzute la articolele 4-10, cu excepția articolului 7 alineatul (2), a articolului 8 alineatul (3) și a articolului 10 alineatul (1) al doilea paragraf;

(b) auditorul dintr-o țară terță care efectuează auditul în numele entității de audit dintr-o țară terță îndeplinește cerințe echivalente cu cele prevăzute la articolele 4-10, cu excepția articolului 7 alineatul (2), a articolului 8 alineatul (3) și a articolului 10 alineatul (1) al doilea paragraf;

(c) auditurile situațiilor financiare anuale sau consolidate menționate la alineatul (1) de la prezentul articol se efectuează în conformitate cu standardele internaționale de audit, astfel cum se prevede la articolul 26, precum și cu cerințele menționate la articolele 22, 22b și 25 sau cu standarde și cerințe echivalente;

(d) entitatea de audit dintr-o țară terță publică pe site-ul web propriu un raport anual de transparență care cuprinde informațiile menționate la articolul 13 din Regulamentul (UE) nr. 537/2014 sau respectă cerințe echivalente privind furnizarea de informații.

Un stat membru poate înregistra o entitate de audit dintr-o țară terță în scopul asigurării raportării privind durabilitatea numai dacă:

(a) majoritatea membrilor organului administrativ sau de conducere al entității de audit dintr-o terță țară îndeplinesc cerințe echivalente cu cele prevăzute la articolele 4-10;

(b) auditorul dintr-o țară terță care efectuează asigurarea în numele entității de audit dintr-o țară terță îndeplinește cerințe echivalente cu cele prevăzute la articolele 4-10;

(c) asigurarea raportării anuale sau consolidate privind durabilitatea menționate la alineatul (1) se efectuează în conformitate cu standardele de asigurare menționate la articolul 26a, precum și cu cerințele stabilite la articolele 22, 22b, 25 și 25b sau cu standarde și cerințe echivalente;

(d) entitatea de audit dintr-o țară terță publică pe site-ul web propriu un raport anual de transparență care cuprinde informațiile menționate la articolul 13 din Regulamentul (UE) nr. 537/2014 sau respectă cerințe echivalente privind furnizarea de informații.

(5a) Un stat membru poate înregistra un auditor dintr-o țară terță în scopul auditului situațiilor financiare numai dacă acesta îndeplinește cerințele prevăzute la alineatul (5) primul paragraf literele (b), (c) și (d) de la prezentul articol.

Un stat membru poate înregistra un auditor dintr-o țară terță în scopul asigurării raportării privind durabilitatea numai dacă acesta îndeplinește cerințele prevăzute la alineatul (5) al doilea paragraf literele (b), (c) și (d) de la prezentul articol.

(6) Pentru a asigura condiții uniforme de aplicare a alineatului (5) primul paragraf litera (c) și al doilea paragraf litera (c) de la prezentul articol, Comisia este împuternicită să decidă, prin acte de punere în aplicare, cu privire la stabilirea echivalenței menționate la prezentul articol. Actele de punere în aplicare respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 48 alineatul (2).

Statele membre pot evalua echivalența menționată la alineatul (5) primul paragraf litera (c) și al doilea paragraf litera (c) de la prezentul articol atât timp cât Comisia nu a adoptat o decizie în acest sens.

Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 48a care completează prezenta directivă în scopul definirii criteriilor generale de echivalență care trebuie utilizate pentru a stabili dacă auditurile situațiilor financiare și, după caz, asigurarea raportării privind durabilitatea menționate la alineatul (1) de la prezentul articol sunt efectuate în conformitate cu standardele internaționale de audit definite la articolul 26 și, respectiv, cu standardele de

asigurare pentru raportarea privind durabilitatea menționate la articolul 26a, precum și cu cerințele prevăzute la articolele 22, 24 și 25. Aceste criterii, care sunt aplicabile pentru toate țările terțe, sunt utilizate de statele membre atunci când evaluează echivalența la nivel național."

29. Articolul 48a se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (2) se adaugă următorul paragraf:

„Competența de a adopta actele delegate menționate la articolul 26a alineatul (2) se conferă Comisiei pe o perioadă nedeterminată.";

(b) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 26 alineatul (3), la articolul 26a alineatul (3), la articolul 45 alineatul (6), la articolul 46 alineatul (2) și la articolul 47 alineatul (3) poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.";

(c) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 26 alineatul (3), al articolului 26a alineatul (3), al articolului 45 alineatul (6), al articolului 46 alineatul (2) sau al articolului 47 alineatul (3) intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecții în termen de patru luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu, sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecții. Respectivul termen se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului."

Articolul 4

Modificarea Regulamentului (UE) nr. 537/2014

Regulamentul (UE) nr. 537/2014 se modifică după cum urmează:

1. La articolul 4 alineatul (2), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În sensul limitelor specificate la primul paragraf de la prezentul alineat, asigurarea raportării privind durabilitatea și serviciile care nu sunt de audit, altele decât cele menționate la articolul 5 alineatul (1), prevăzute de dreptul Uniunii sau de dreptul intern, sunt excluse."

2. Articolul 5 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), al doilea paragraf, litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) evidență contabilă și întocmirea registrelor contabile și a situațiilor financiare, precum și întocmirea rapoartelor privind durabilitatea;";

(b) la alineatul (4), după primul paragraf se introduce următorul paragraf:

„Aprobarea comitetului de audit menționat la primul paragraf nu este necesară pentru a efectua asigurarea raportării privind durabilitatea."

Articolul 5

Transpunere

(1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma articolelor 1-3 din prezenta directivă până la 6 iulie 2024. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul dispozițiilor respective.

(2) Statele membre aplică măsurile necesare pentru a respecta articolul 1, cu excepția punctului 14:

(a) pentru exercițiile financiare care încep la 1 ianuarie 2024 sau după această dată:

(i) întreprinderilor mari, în înțelesul articolului 3 alineatul (4) din Directiva 2013/34/UE, care sunt entități de interes public, astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 1 din directiva respectivă, care depășesc, la data întocmirii bilanțului, numărul mediu de 500 de angajați în cursul exercițiului financiar;

(ii)

entităților de interes public, astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 1 din Directiva 2013/34/UE, care sunt societăți-mamă ale unui grup mare, în înțelesul articolului 3 alineatul (7) din directiva respectivă, care depășesc, la data întocmirii bilanțului, pe bază consolidată, numărul mediu de 500 de angajați în cursul exercițiului financiar;

(b) pentru exercițiile financiare care încep la 1 ianuarie 2025 sau după această dată:

(i) întreprinderilor mari, în înțelesul articolului 3 alineatul (4) din Directiva 2013/34/UE, altele decât cele menționate la litera (a) punctul (i) de la prezentul paragraf;

(ii) societăților-mamă ale unui grup mare, în înțelesul articolului 3 alineatul (7) din Directiva 2013/34/UE, altele decât cele menționate la litera (a) punctul (ii) de la prezentul paragraf;

(c) pentru exercițiile financiare care încep la 1 ianuarie 2026 sau după această dată:

(i) întreprinderilor mici și mijlocii, în înțelesul articolului 3 alineatele (2) și (3) din Directiva 2013/34/UE, care sunt entități de interes public, astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 1 litera (a) din directiva respectivă și care nu sunt microîntreprinderi, astfel cum sunt definite la articolul 3 alineatul (1) din directiva respectivă;

(ii) instituțiilor mici și cu un grad redus de complexitate definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 145 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu condiția să fie întreprinderi mari în înțelesul articolului 3 alineatul (4) din Directiva 2013/34/UE sau să fie întreprinderi mici și mijlocii în înțelesul articolului 3 alineatele (2) și (3) din directiva respectivă, care sunt entități de interes public, astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 1 litera (a) din directiva respectivă și care nu sunt microîntreprinderi, astfel cum sunt definite la articolul 3 alineatul (1) din directiva respectivă;

(iii) întreprinderilor de asigurare captive definite la articolul 13 punctul 2 din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([39]) și întreprinderilor de reasigurare captive definite la articolul 13 punctul 5 din directiva respectivă, cu condiția să fie întreprinderi mari în înțelesul articolului 3 alineatul (4) din Directiva 2013/34/UE sau să fie întreprinderi mici și mijlocii, în înțelesul articolului 3 alineatele (2) și (3) din directiva respectivă, care sunt entități de interes public, astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 1 litera (a) din directiva respectivă și care nu sunt microîntreprinderi, astfel cum sunt definite la articolul 3 alineatul (1) din directiva respectivă.

Statele membre aplică măsurile necesare pentru a respecta articolul 1 punctul 14 pentru exercițiile financiare care încep la 1 ianuarie 2028 sau după această dată.

Statele membre aplică măsurile necesare pentru a respecta articolul 2:

(a) pentru exercițiile financiare care încep la 1 ianuarie 2024 sau după această dată:

(i) emitenților, astfel cum sunt definiți la articolul 2 alineatul (1) litera (d) din Directiva 2004/109/CE, care sunt întreprinderi mari, în înțelesul articolului 3 alineatul (4) din Directiva 2013/34/UE, care depășesc, la data întocmirii bilanțului, pe bază consolidată, numărul mediu de 500 de angajați în cursul exercițiului financiar;

(ii) emitenților, astfel cum sunt definiți la articolul 2 alineatul (1) litera (d) din Directiva 2004/109/CE, care sunt societăți-mamă ale unui grup mare, în înțelesul articolului 3 alineatul (7) din Directiva 2013/34/UE, care depășesc, la data întocmirii bilanțului, pe bază consolidată, numărul mediu de 500 de angajați în cursul exercițiului financiar;

(b) pentru exercițiile financiare care încep la 1 ianuarie 2025 sau după această dată:

(i) emitenților, astfel cum sunt definiți la articolul 2 alineatul (1) litera (d) din Directiva 2004/109/CE, care sunt întreprinderi mari, în înțelesul articolului 3 alineatul (4) din Directiva 2013/34/UE, alții decât cei menționați la litera (a) punctul (i) de la prezentul paragraf;

(ii) emitenților, astfel cum sunt definiți la articolul 2 alineatul (1) litera (d) din Directiva 2004/109/CE, care sunt societăți-mamă ale unui grup mare, în înțelesul articolului 3 alineatul (7) din Directiva 2013/34/UE, alții decât cei menționați la litera (a) punctul (ii) de la prezentul paragraf;

(c) pentru exercițiile financiare care încep la 1 ianuarie 2026 sau după această dată:

(i) emitenților, astfel cum sunt definiți la articolul 2 alineatul (1) litera (d) din Directiva 2004/109/CE, care sunt întreprinderi mici și mijlocii, în înțelesul articolului 3 alineatele (2) și (3) din Directiva 2013/34/UE, și care nu sunt microîntreprinderi astfel cum sunt definite la articolul 3 alineatul (1) din Directiva 2013/34/UE;

(ii) emitenților definiți ca instituții mici și cu un grad redus de complexitate la articolul 4 alineatul (1) punctul 145 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu condiția să fie întreprinderi mari în înțelesul articolului 3 alineatul (4) din Directiva 2013/34/UE sau să fie întreprinderi mici și mijlocii în înțelesul articolului 3 alineatele (2) și (3) din directiva respectivă care sunt entități de interes public, astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 1 litera (a) din directiva respectivă și care nu sunt microîntreprinderi, astfel cum sunt definite la articolul 3 alineatul (1) din directiva respectivă;

(iii) emitenților definiți ca întreprinderi de asigurare captive la articolul 13 punctul 2 din Directiva 2009/138/CE sau ca întreprinderi de reasigurare captive la articolul 13 punctul 5 din directiva respectivă, cu condiția să fie întreprinderi mari în înțelesul articolului 3 alineatul (4) din Directiva 2013/34/UE sau să fie întreprinderi mici și mijlocii, în înțelesul articolului 3 alineatele (2) și (3) din directiva respectivă, care sunt entități de interes public, astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 1 litera (a) din directiva respectivă și care nu sunt microîntreprinderi, astfel cum sunt definite la articolul 3 alineatul (1) din directiva respectivă.

Statele membre aplică măsurile necesare pentru a respecta articolul 3 pentru exercițiile financiare care încep la 1 ianuarie 2024 sau după această dată.

(3) Atunci când statele membre adoptă dispozițiile menționate la alineatul (1), acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a unei astfel de trimiteri.

(4) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 6

Evaluare și raportare

(1) Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind punerea în aplicare a prezentei directive de modificare, inclusiv, printre altele:

(a) o evaluare a realizării obiectivelor prezentei directive de modificare, inclusiv convergența practicilor de raportare între statele membre;

(b) o evaluare a numărului de întreprinderi mici și mijlocii care utilizează în mod voluntar standardele de raportare privind durabilitatea menționate la articolul 29c din Directiva 2013/34/UE;

(c) o evaluare care să stabilească dacă și în ce mod domeniul de aplicare al dispozițiilor modificate de prezenta directivă de modificare ar trebui extins și mai mult, în special în ceea ce privește întreprinderile mici și mijlocii și întreprinderile din țări terțe care își desfășoară activitatea direct pe piața internă a Uniunii fără o filială sau o sucursală pe teritoriul Uniunii;

(d) o evaluare a punerii în aplicare a cerințelor de raportare privind filialele și sucursalele întreprinderilor din țări terțe introduse prin prezenta directivă de modificare, inclusiv o evaluare a numărului de întreprinderi din țări terțe care au o filială sau o sucursală care raportează în conformitate cu articolul 40a din Directiva 2013/34/UE; o evaluare a mecanismului de punere în aplicare și a pragurilor prevăzute la articolul respectiv;

(e) o evaluare a necesității și a modalităților de asigurare a accesibilității pentru persoanele cu dizabilități la rapoartele privind durabilitatea publicate de întreprinderile care intră în domeniul de aplicare al prezentei directive de modificare.

Raportul se publică până la 30 aprilie 2029 și, ulterior, din trei în trei ani și este însoțit, dacă este cazul, de propuneri legislative.

(2) Până la 31 decembrie 2028, Comisia analizează nivelul de concentrare a pieței de asigurare a durabilității și prezintă un raport în această privință. Respectiva analiză ține seama de regimurile naționale aplicabile prestatorilor independenți de servicii de asigurare și evaluează dacă și în ce măsură aceste regimuri naționale contribuie la deschiderea pieței asigurărilor.

Până la 31 decembrie 2028, Comisia evaluează posibile măsuri juridice pentru a asigura o diversificare suficientă a pieței de asigurare a durabilității și o calitate adecvată a raportării privind durabilitatea. Comisia revizuiește măsurile prevăzute la articolul 34 din Directiva 2013/34/UE și evaluează necesitatea de a le extinde la alte întreprinderi mari.

Raportul este transmis Parlamentului European și Consiliului până la 31 decembrie 2028 și este însoțit, dacă este cazul, de propuneri legislative.

Articolul 7

Intrarea în vigoare și aplicarea

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 4 din prezenta directivă se aplică de la 1 ianuarie 2024 exercițiilor financiare care încep la 1 ianuarie 2024 sau după această dată.

Articolul 8

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Articolul 4 este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptată la Strasbourg, 14 decembrie 2022.

Pentru Parlamentul European

Președinta

R. METSOLA

Pentru Consiliu

Președintele

M. BEK

([1]) JO C 517, 22.12.2021, p. 51.

([2]) Poziția Parlamentului European din 10 noiembrie 2022 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 28 noiembrie 2022.

([3]) Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului (JO L 182, 29.6.2013, p. 19).

([4]) Regulamentul (UE) 2021/1119 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 iunie 2021 de instituire a cadrului pentru realizarea neutralității climatice și de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 401/2009 și (UE) 2018/1999 („Legea europeană a climei”) (JO L 243, 9.7.2021, p. 1).

([5]) Regulamentul (UE) 2019/2088 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 noiembrie 2019 privind informațiile privind durabilitatea în sectorul serviciilor financiare (JO L 317, 9.12.2019, p. 1).

([6]) Regulamentul (UE) 2020/852 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 iunie 2020 privind instituirea unui cadru care să faciliteze investițiile durabile și de modificare a Regulamentului (UE) 2019/2088 (JO L 198, 22.6.2020, p. 13).

([7]) Regulamentul (UE) 2019/2089 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 noiembrie 2019 de modificare a Regulamentului (UE) 2016/1011 privind indicii UE de referință pentru activitățile de tranziție climatică, indicii UE de referință aliniați la Acordul de la Paris și informațiile privind durabilitatea pentru indicii de referință (JO L 317, 9.12.2019, p. 17).

([8]) Regulamentul delegat (UE) 2020/1816 al Comisiei din 17 iulie 2020 de completare a Regulamentului (UE) 2016/1011 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește explicația din declarația privind indicii de referință a modului în care se reflectă factorii de mediu, sociali și de guvernanță în fiecare indice de referință furnizat și publicat (JO L 406, 3.12.2020, p. 1).

([9]) Regulamentul delegat (UE) 2020/1817 al Comisiei din 17 iulie 2020 de completare a Regulamentului (UE) 2016/1011 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește conținutul minim al explicației modului în care se reflectă factorii de mediu, sociali și de guvernanță în metodologia de elaborare a indicilor de referință (JO L 406, 3.12.2020, p. 12).

([10]) Regulamentul delegat (UE) 2020/1818 al Comisiei din 17 iulie 2020 de completare a Regulamentului (UE) 2016/1011 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește standardele minime pentru indicii UE de referință pentru activitățile de tranziție climatică și indicii UE de referință aliniați la Acordul de la Paris (JO L 406, 3.12.2020, p. 17).

([11]) Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

([12]) Regulamentul (UE) 2019/2033 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 noiembrie 2019 privind cerințele prudențiale ale firmelor de investiții și de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010, (UE) nr. 575/2013, (UE) nr. 600/2014 și (UE) nr. 806/2014 (JO L 314, 5.12.2019, p. 1).

([13]) Directiva (UE) 2019/2034 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 noiembrie 2019 privind supravegherea prudențială a firmelor de investiții și de modificare a Directivelor 2002/87/CE, 2009/65/CE, 2011/61/UE, 2013/36/UE, 2014/59/UE și 2014/65/UE (JO L 314, 5.12.2019, p. 64).

([14]) JO C 76, 9.3.2020, p. 23.

([15]) JO C 445, 29.10.2021, p. 94.

([16]) Directiva 2014/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2014 de modificare a Directivei 2013/34/UE în ceea ce privește prezentarea de informații nefinanciare și de informații privind diversitatea de către anumite întreprinderi și grupuri mari (JO L 330, 15.11.2014, p. 1).

([17]) Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 2004 privind armonizarea obligațiilor de transparență în ceea ce privește informația referitoare la emitenții ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată și de modificare a Directivei 2001/34/CE (JO L 390, 31.12.2004, p. 38).

([18]) Regulamentul (CE) nr. 1569/2007 al Comisiei din 21 decembrie 2007 de instituire a unui mecanism pentru determinarea echivalenței standardelor de contabilitate aplicate de emitenți de valori mobiliare din țări terțe, în conformitate cu Directivele 2003/71/CE și 2004/109/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 340, 22.12.2007, p. 66).

([19]) Directiva 86/635/CEE a Consiliului din 8 decembrie 1986 privind conturile anuale și conturile consolidate ale băncilor și ale altor instituții financiare (JO L 372, 31.12.1986, p. 1).

([20]) Directiva 91/674/CEE a Consiliului din 19 decembrie 1991 privind situațiile financiare anuale și situațiile financiare consolidate ale întreprinderilor de asigurare (JO L 374, 31.12.1991, p. 7).

([21]) Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

([22]) Directiva (UE) 2016/943 a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2016 privind protecția know-how-ului și a informațiilor de afaceri nedivulgate (secrete comerciale) împotriva dobândirii, utilizării și divulgării ilegale (JO L 157, 15.6.2016, p. 1).

([23]) Regulamentul (CE) nr. 1606/2002 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 iulie 2002 privind aplicarea standardelor internaționale de contabilitate (JO L 243, 11.9.2002, p. 1).

([24]) Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/77/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 84).

([25]) Regulamentul (UE) 2016/1011 al Parlamentului European și al Consiliului din 8 iunie 2016 privind indicii utilizați ca indici de referință în cadrul instrumentelor financiare și al contractelor financiare sau pentru a măsura performanțele fondurilor de investiții și de modificare a Directivelor 2008/48/CE și 2014/17/UE și a Regulamentului (UE) nr. 596/2014 (JO L 171, 29.6.2016, p. 1).

([26]) Regulamentul (CE) nr. 1221/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind participarea voluntară a organizațiilor la un sistem comunitar de management de mediu și audit (EMAS) și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 761/2001 și a Deciziilor 2001/681/CE și 2006/193/CE ale Comisiei (JO L 342, 22.12.2009, p. 1).

([27]) Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 2003 de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de modificare a Directivei 96/61/CE a Consiliului (JO L 275, 25.10.2003, p. 32).

([28]) Recomandarea 2013/179/UE a Comisiei din 9 aprilie 2013 privind utilizarea unor metode comune pentru măsurarea și comunicarea performanței de mediu pe durata ciclului de viață a produselor și organizațiilor (JO L 124, 4.5.2013, p. 1).

([29]) Directiva 2010/75/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind emisiile industriale (prevenirea și controlul integrat al poluării) (JO L 334, 17.12.2010, p. 17).

([30]) Regulamentul (UE) 2021/783 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2021 de instituire a unui program pentru mediu și politici climatice (LIFE) și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 1293/2013 (JO L 172, 17.5.2021, p. 53).

([31]) Directiva 2011/7/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 februarie 2011 privind combaterea întârzierii în efectuarea plăților în tranzacțiile comerciale (JO L 48, 23.2.2011, p. 1).

([32]) Regulamentul (CE) nr. 1893/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 decembrie 2006 de stabilire a Nomenclatorului statistic al activităților economice NACE a doua revizuire și de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 3037/90 al Consiliului, precum și a anumitor regulamente CE privind domenii statistice specifice (JO L 393, 30.12.2006, p. 1).

([33]) Regulamentul delegat (UE) 2019/815 al Comisiei din 17 decembrie 2018 de completare a Directivei 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește standardele tehnice de reglementare privind specificarea unui format de raportare electronic unic (JO L 143, 29.5.2019, p. 1).

([34]) Regulamentul (CE) nr. 765/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 iulie 2008 de stabilire a cerințelor de acreditare și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 339/93 (JO L 218, 13.8.2008, p. 30).

([35]) Directiva 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 mai 2006 privind auditul legal al conturilor anuale și al conturilor consolidate, de modificare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului și de abrogare a Directivei 84/253/CEE a Consiliului (JO L 157, 9.6.2006, p. 87).

([36]) Directiva 2007/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 iulie 2007 privind exercitarea anumitor drepturi ale acționarilor în cadrul societăților comerciale cotate la bursă (JO L 184, 14.7.2007, p. 17).

([37]) Regulamentul (UE) nr. 537/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 privind cerințe specifice referitoare la auditul statutar al entităților de interes public și de abrogare a Deciziei 2005/909/CE a Comisiei (JO L 158, 27.5.2014, p. 77).

([38]) JO L 123, 12.5.2016, p. 1.

([39]) Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European şi a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate şi desfăşurarea activităţii de asigurare şi de reasigurare (Solvabilitate II) (JO L 335, 17.12.2009, p. 1).

C.T.C.E. Piatra Neamţ